

அந்தணை நூல் சுற்றிகொலை பெய்யப்போகின்றேன்

இளைய அப்துல்லாஹ்

நவஜோதி . கோவை
(அக்டோபர் 1960)

அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன்

இளைய அப்துல்லாஹ்

உயர்மை
பதிப்பகம்

விலை ரூ.120

உயிர்மை பதிப்பக வெளியீடு: 308

அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப் போகிறேன் ✎ கட்டுரைகள் ✎ ஆசிரியர் :
இளைய அப்துல்லாஹ் ✎ © இளைய அப்துல்லாஹ் ✎ முதல் பதிப்பு :
அக்டோபர் 2010 ✎ வெளியீடு : உயிர்மை பதிப்பகம், 11/29 சுப்பிரமணியம்
தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை-600 018 தொலைபேசி: 91 - 44 - 24993448,
மின்னஞ்சல் : uyirmmmai@gmail.com, இணையதளம் : www.uyirmmmai.com ✎
அச்சாக்கம் : மணி ஆஃப்செட், சென்னை

**ANNai naan thaRkolai seyya PokiRen ✎ Articles ✎ Author : Ilaya
Abdullah ✎ © Ilaya Abdullah ✎ Language: Tamil ✎ First Edition :
Oct.2010 ✎ Demy 1x8 ✎ Paper : 18.6 kg maplitho ✎ Pages : 192 ✎
Published by : Uyirmmmai Pathippagam, 11/29 Subramaniam Street,
Abiramapuram, Chennai - 600 018, India. Tele/Fax : 91- 44 -24993448, e-
mail : uyirmmmai @gmail.com, Website: www.uyirmmmai.com ✎ Printed at
Mani Offset, Chennai ✎ Price : Rs.120**

ISBN : 978-93-80072-97-5

இளைய அப்துல்லாஹ்

இளைய அப்துல்லாஹ் என்ற பெயரில் எழுதிவரும் எம்.என்.எம்.அனஸ் 1968ல் பிறந்தார். இவர் 1985ஆம் ஆண்டில் இருந்து சிறுகதைகள், இலக்கியக்கட்டுரைகள் கவிதைகள் எழுதி வருகிறார்.

1995இல் இருந்து 'புலம்பெயர்' தமிழ் சஞ்சிகைகளுடன் தனது தொடர்பை ஏற்படுத்தி அதனை ஸ்திரீப்படுத்திக் கொண்டார். 28 புலம் பெயர் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் இவரின் கவிதை, சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அத்தோடு புலம் பெயர் சஞ்சிகைகளை பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்.

1996, 97களில் இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின் தேசிய சேவையில் 'விடியலை நோக்கி' எனும் சமாதானத் தொனிப் பொருளில் சஞ்சிகை நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கினார்.

2000ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் முதல் லண்டன் தீபம் தொலைக்காட்சியில் இணைந்து செய்தி வாசிப்பாளர், அறிவிப்பாளர், நிகழ்ச்சி விவரணத் தயாரிப்பாளர், ஒருங்கிணைப்பாளராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார்.

இளைய அப்துல்லாஹ்வின் இரண்டு தொகுப்புகள் வெளியாகி இருக்கின்றன. ஒன்று சிறுகதைத் தொகுப்பு 'துப்பாக்கிகளின் காலம்' இரண்டாவது கவிதை நூல் 'பிணம் செய்யும் தேசம்'. 'உயிர்மை' வெளியீடாக வெளிவந்த 'பிணம் செய்யும் தேசம்' கவிதை நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது.

தேசத்தின் வடுக்கள், வடபுலத்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றம் தொடர்பான அக்கறை அவரின் கவிதைகளில் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. இப்பொழுது லண்டனில் வாழ்ந்து வருகிறார். மனைவி-ஜெனி, மகள்-ஹாரா, மகன்-முகமட்.

மின்னஞ்சல்: anasnawas@yahoo.com,
anasnawas@gmail.com

இணையதளம்: www.mnmanas.blogspot.com

நன்றி

தினக்குரல் (சிலோன்), உயிர்மை, தீராநதி,
அருள் சத்திய நாதன் -தினகரன் (இலங்கை),
மல்லிகை (இலங்கை), மனுஷ்ய புத்திரன்,
சுடரொளி ஞாயிறு ஆசிரியர் பத்ம சீலன்,
பாரதி அண்ணா (தினக்குரல் எடிட்டர்),
கௌரி அக்கா (தினக்குரல் எடிட்டர்),
நிக்ஸன் (வீரகேசரி) வீரகேசரி, பரபரப்பு (கனடா),
தேசம் (லண்டன்) ரைப்பண்ணி தந்த பென்ஸி,
உயிர்மை நண்பர்கள்,

எல்லா ஆகாசிப்புகளையும் உள்வாங்கி என்னை உணர்ந்து
மிக்க மகிழ்வாக என்னை வழிநடத்திக்கொண்டு என்னுடனேயே
இருக்கும் என் அன்புக்குரிய ஜெனி, என் ஹரீரா, என் முஹமட்.

ஐயா எங்களை விட்டுப் பிரிந்து போய் வேறு கலியாணம்
முடித்தாப் பிறகு, 24 மணி நேரமும் முழு விவசாயியாக
இருந்து எங்கள் கிராமத்தில் 75 வயதிலும் மதிப்புமிக்க
ஒரு மனிதராக இருந்து அம்மாவையும் தங்கச்சியையும்
என்னையும் பிறகு அம்மா இரண்டாம் கலியாணம் முடித்து
அந்த மனிதரும் 3 பிள்ளைகளை அம்மாவுக்கு
பெத்துப்போட்டுப் போக எல்லோரையும் மனங்கோணாமல்
வளர்த்தெடுத்து ஆளாக்கிய அம்மய்யாவுக்கு

பொருளடக்கம்

1. அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப் போகிறேன்	11
2. லண்டன் விசா	18
3. பதின்ம வயது பாலியல் உறவுகள்	26
4. அஸ்மியாவின் கதை	30
5. இங்க ஓவ்வொரு நாளும் நடக்கிறத பார்த்தா ஊரோட போயிரலாம் போல இருக்கு...	40
6. லண்டனில் அழகான மனைவியை பூட்டிவைத்த கணவன்	45
7. தலைமுறை இடை.....வெளி	51
8. கொழும்பு தெரியாதவையெல்லாம் இலண்டன் வந்திருக்கினம்	57
9. எனது தொலைக்காட்சி அனுபவங்களும் இன்னும் உணர்வுகளும்	63
10. ஈஸுக்காரும்	74
11. இன்ரர்நெட் காதல்	81
12. இஸ்லாம் மதத்தில் தற்கொலைத் தாக்குதல் ஹலாலா? ஹராமா?	87
13. கச்சத்தீவு	96
14. தற்கொலைகள் உணர்த்துவது என்ன?	101
15. சிலோன் ரெயில்	108
16. எங்களது வீடுகளைத் தாருங்கள்	115
17. கண்ணீரைத் தின்பவர்கள்	118
18. அகதிகளின் அல்லாட்டம்	121
19. புலிகளின் விமானம்?	125
20. ஃபர்தாவும் குழப்பங்களும்	128
21. அகதி	130
22. முஸ்லிமாயிருத்தல்	139

23. லண்டன் மாப்பிள்ளையிடம் கேட்ட மெடிக்கல் றிப்போட்	142
24. பொருளாதார சிக்கலில் லண்டன்	144
25. லண்டனில் கார்	146
26. மத மாற்றம் எனும் கரைச்சல்	150
27. தடைசெய்யப்பட்ட வெள்ளாவி	154
28. அம்மம்மா	157
29. அஞ்சலி - டி. சிவராம் (47)	162
30. சிங்கப்பூர் போல எமக்கும் ஒரு நாடு வேண்டும்	166
31. சர்ச்சைக்குள்ளாகியிருக்கும் பத்மநாபஐயர்	171
32. (லைவ் செக்ஸ்) Live sex	175
33. எனக்கான லண்டன் முத்திரை	178
34. நாய் கடித்தாலும் காசு	179
35. அப்பாவின் மரணம்	182

அண்ணை நான்

தற்கொலை செய்யப் போகிறேன்

— ௨௦௨ —

“அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன். என்னாலை இனியும் வாழ முடியாது. அகதி அந்தஸ்தும் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. எனக்கு பதினைந்து இலட்சம் கடன். வீட்டிலை இரண்டு தங்கச்சிமார். அவையளுக்கு உழைக்கத்தான் வந்தனான். ஆனால் இப்படி ஆயிட்டுதே”

திருகோணமலையைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஹவுன்ஸ்லோ Eaton House அகதிகள் கையெடுத்திடும் நிலையத்தில் வைத்துச் சொன்னார். லண்டனில் மனம் நொந்து போய் இருக்கும் அகதிகளின் கதைகள் ஏராளம். திருகோணமலையில் இருந்து லண்டன் வந்த கதையைச் சொன்னார். (இதனை நான் எனது தொலைக்காட்சிக்காகவும் ஒளிப்பதிவு செய்தேன்.)

திருகோணமலையில் இருந்து நாங்கள் நான்கு பேரும் கொழும்புக்கு வந்தோம். நான் மீன்பிடித்தொழில் செய்து வந்தேன். வருமானம் போதாது. தங்கச்சிமாரின் சீதனம் தான் எனக்குள் இருந்த ஒரே கவலை. வெளிநாடு போனால் ஒரு வருஷம் கஷ்டப்பட்டால் என்றை தங்கச்சிகளை கரை சேர்த்திடலாம் என நினைத்தேன்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் வெளிநாடு போகும் யோசனையைச் சொன்னேன். அவர் ஒரு ஏஜன்ஸி-டம் கொண்டு போனார். ஒரு கிழமைக்குள் காசைக் கட்டச் சொன்னார்கள். முதலில் அம்மாவின் நகை, தங்கச்சிமாரின் நகை, காணி ஒரு துண்டு என்று விற்று, ஆறு இலட்சம் சேர்த்தேன். அம்மா சொன்னா அப்பா கட்டின தாலிக் கொடியையும் விப்பம் என. நான் அந்நேரம் சம்மதிக்கவில்லை.

பாஸ்போட் எடுத்து முதலில் ஒரு திங்கட்கிழமை காலை ஸ்ரீலங்கன் ஏயார் லைனில் சிங்கப்பூர் போனோம். என்னோடு ‘சேர்த்து ஏழு பங்களாதேஷ்காரர்கள் உடன் வந்தார்கள். பங்களாதேஷ்காரர்கள் இலங்கைக்கு 3 மாத விசாவுடன் வந்து இங்கிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு ஏஜன்ஸிகளால் கடத்தப்படுகிறார்கள். அண்மையில் வெள்ளவத்

தைக்குப் போயிருந்த பொழுது ஒரு தமிழரின் லொட்ஜில் ஏழு பங்களாதேஷ் காரர்களைப் பார்த்தேன். அவர்களிடம் கதைத்த பொழுது சொன்னார்கள். தங்களை ஒருவர் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பு வதற்கு வரச் சொன்னதாகவும் தலா 50,000 கொடுத்து விட்டதாகவும் இன்னும் அவர் தங்களை பணம் வாங்கிய பின்பு சந்திக்கவில்லை யெனவும்....

இப்படி வெளிநாட்டுக்காரர் இங்கு வந்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் செல்லும் இடைத்தங்கல் மையமாக இலங்கையை ஆள் கடத்தல்காரர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

“சிங்கப்பூரில் ஒரு வீட்டில் தங்கவைத்தார்கள். நல்ல உணவு, வெளியில் சுத்திப் பார்த்தோம். விசா இருந்தது.”

சிங்கப்பூரில் விசா இல்லாமல் தங்குவது கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் குண்டியில் 10 கசையடிகள் கிடைக்கும் அதன் பின்பு சிங்கப்பூரை மனதும் உடலும் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமாட்டா.

“மூன்று நாள் சிங்கப்பூரில் இருந்து விட்டு அங்கிருந்து வேறு பாஸ்போட்டில் அழைத்துக் கொண்டு ரஷ்யாவுக்குப் போனார்கள். ரஷ்யா ஒரு வறுமை மிகுந்த நாடு. ரஷ்யாவில் ஒரு வீட்டில் ஒரு நாள் தங்கவைப்பட்டோம். அந்த வீட்டுக்குப் போய் கொஞ்ச நேரத்தில் இன்னும் நான்கு தமிழர்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது அறு தமிழர்களும் பிற நாட்டுக்காரர்களும் எங்களோடு இருந்தார்கள்”.

ரஷ்யா ஆட்கடத்தல் காரர்களுக்கு ஒரு தங்குமிடம். அங்கிருந்து தான் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஆட்கள் பணத்துக்காகக் கடத்தப் படுகின்றார்கள். இந்த வல்லமை பாதாள உலகக் குழுவுக்கு இருக்கிறது. பணம் எல்லாம் பணம்.

“றெக்ஸீன் சூழப்பட்ட ஒரு கென்டயினரில் அந்த வீட்டில் இருந்து நாங்கள் ஏற்றப்பட்டோம். வீதியில் பொலிஸ் செக் பண்ணும் என்ப தனால் ரஷ்யாவில் இருந்து கென்டயினரில் பயணம் ஆரம்பமாகிறது. அங்கிருந்து 2 நாள் பயணத்தில் உஸ்பெகிஸ்தான் சென்றடைந்தோம்.

பனி... இப்படியொரு பனியைக் கண்டதில்லை நாங்கள். விறைத்துச் செத்தோம். விறைப்பு என்றால் ஐஸ் கோழிபோல... எங்களை மூடிப் பனி பெய்யும். பஞ்சப் பொதி போல பனி கொட்டும். உஸ்பெகிஸ் தானில் இருந்து எமக்கான துன்பகாலம் ஆரம்பமாகியது. ஒரு வீட் டுக்குக் கொண்டு போகிறார்கள் என்றுதான் நினைத்தோம். கொண்டு போனார்கள் அது பன்றிகள் அடைக்கப்படும் இடம். மூன்று தட்டு கொண்ட பன்றிப்பட்டி. நிலத்தோடு கீழே வெள்ளைப் பன்றிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. நடுத்தட்டில் ஒன்றுமில்லை. மேல் தட்டில் எங்களுக்கு ஒலை போன்ற ஏதோ காய்ந்த இலைகளைப் போட்டு இருக்கச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது நாம் தமிழர்கள் மட்டும் ஒன்று சேர்ந்தோம்.

அந்தப் பன்றிக் குடிலில் ஏற்கனவே பதினொரு பேர் இருந்தார்கள்.

எல்லோரும் தமிழர்கள் பெண்கள் நான்கு பேர். ஐரோப்பாவுக்குத் திருமணம் முடிப்பதற்காக மூன்று பேரும் தன் கணவனுடன் சேருவதற்காக ஒருவருமாக பெண்கள்.

முதல் நாள் ஒரு பெட்சீட் வீதம் எல்லோருக்கும் தந்தார்கள். அந்தக் குளிருக்கு பெட்சீட் தாங்காது. நாங்கள் சாதாரண சப்பாத்து மட்டும் போட்டிருந்தோம். சொக்ஸுக்குள்ளால் குத்தி குத்தி குளிர் உயிரைக்கொல்கிறது.

உஸ்பெகிஸ்தானில் தமிழர்கள்படும் துன்பம் சொல்லிமாளாது. ஒரு நாள் போய்விட்டது. வருவார்கள் வருவார்கள் எங்களைக் கொண்டு போவதற்கு என்று காத்து காத்து இருந்தோம். மாலையில் 2 ரஷ்யர்கள் தான் வந்தார்கள்.

எங்களை அழைத்து வந்த தமிழர்கள் போய்விட்டார்கள். இரண்டு தடித்த ரஷ்யர்களைக் கண்டவுடன் பயந்து போனோம். மொழி தெரியாமல் சாப்பாடு தண்ணீர் சைகையால் கேட்டோம். போனவர்கள் தண்ணீருக்குப் பதிலாக வொட்கா VODKA என்ற சாராயமும் பெரிய வட்டமான றொட்டிகளும் கொண்டு வந்தார்கள். வெள்ளை நிறமான (VODKA) சாராயத்தை பச்சையாகக் குடித்தோம். வேறு வழி தெரியவில்லை. அவ்வளவிற்குத் தாகம். தொண்டை கிழிந்து போனது வொட்காவைக் குடித்து ரொட்டியை மட்டும் தந்தார்கள். தொட்டுக் கொள்ள ஒன்றுமில்லை.

அந்த சாராயம் குளிருக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தது. போதையில் இருந்தோம். பெண்கள் நான்கு பேரும் குடிக்கவில்லை. பழக்கமில்லாத ஒன்று அருவருத்தார்கள்.

இரண்டாம் நாள், மூன்றாம் நாள் ஒருவரும் வரவில்லை. நான்காம் நாள் பசி பசி கொல்லும்பசி.... எங்களைக் கவனிக்க யாரும் இல்லை.

உஸ்பெகிஸ்தானில் நடடாற்றில் கைவிடப்பட்டோம். தமிழ் ஏஜன்டுகள் எங்களைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். ரஷ்யர்கள் வந்தார்கள் நாலாம் நாள் முடிவில், தண்ணீர் கேட்டோம். மீண்டும் வொட்கா மீண்டும் அதே ரொட்டி. பெண்களைக் குடிக்கச் சொன்னார்கள். அவர்களோடு செக்ஸ் சேட்டை செய்தார்கள். நாங்கள் பெண்களை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்று சிந்திக்க முதல் எங்களுக்கு பொல்லுகளால் அடித்தார்கள். 'வொட்கா' மயக்கத்தில் இருந்த எங்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. பெண்களை அந்த இருவரும் கையில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். எங்களால் தடுக்க திராணி இல்லை. பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டில் வைத்து அவர்கள் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள்.

பசிக்களை, தாகம் இத்தனைக்கும் நடுவில் அவர்கள் செய்த அட்டூழியம் இது.

பெண்கள் நால்வரும் அழுது அழுது எங்களிடம் வந்து சொன்னார்கள். நம் பெண்கள் சீரழிந்து போனதை நேரில் கண்டு அழுதோம்.

அழுது அழுது இருந்துவிட்டு திருமணம் முடிக்க வந்தவரில் ஒருவர் தன்னிடம் இருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை உடைத்து, தனது இரண்டு கைகளின் நரம்புகளையும் அறுத்தார். இரத்தம் ஒழுகிய போதுதான் எங்களுக்கு விபரீதம் புரிந்தது. இரத்தம் பெருகப் பெருக... மயக்கமாகிவிட்டார். கொஞ்ச நேரத்தில் அவரின் உயிர் பிரிந்தது. எனது கண்களுக்கு முன்னால் தற்கொலை செய்து கொண்ட அவரைப் பார்த்து நானும் மற்றவர்களும் பிரமை பிடித்து நின்றோம்.

பன்றிகளுக்குத் தவிர அழகுரல்கள் யாருக்கும் கேட்கவில்லை. மனம் வெதும்பினோம். பொருளாதாரம் தேட ஏஜன்டிடம் பணம் கொடுத்து வரும் அவலத்தை நான் நேரடியாகக் கொண்டு துடித்துப் போனோம்.

உதவிக்கு யாருமில்லாத அந்தப் பனிக்காட்டில் அவரின் பிரேத்தைக் கொண்டு போய் வைத்தோம். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தப் பிரேதத்தைப் பனி மூடிக்கொண்டது அடையாளமே தெரியவில்லை. எங்களை அவர்கள் இருவரும் போதையில் வைத்திருந்தார்கள்.

2 கிழமைகளாகக் குளிக்காத, உடுப்பு மாற்றாத உடல்களில் ஒருவகைப் பேன் போன்ற உண்ணிகள் பரவத் தொடங்கின. அந்த உண்ணிகள் மீது 'வொட்காவை' ஊற்றினோம் சிலதுகள் கழன்றன.

உண்ணிக் கடியினால் உடல்கள் புண்ணாகிப் போயின. கொடுமை என்னவெனில், பெண்களுக்கு மாதுவிடாய் வந்து மிகவும் துன்பப் பட்டார்கள். அப்படி ஒரு அவலம் என்ன செய்வது வழி தெரியவில்லை. எமது பெனியனைக் கொடுத்து உதவினோம். பெண்கள் பெனியனை பனித்தண்ணியில் நனைத்து நனைத்து வைத்துக் கட்டினார்கள். இதயம் பிளந்துபோனது எங்களுக்கு. இப்படி கஷ்டங்கள் வரிசை வரிசையாக வந்து கொண்டிருந்தன.

உஸ்பெகிஸ்தான் பன்றிக் குடிலில் எழுதப்பட்டிருந்த வாசகம் இது "தமிழர்களே இந்தக் குடிலில் இருந்து பதினாறு பேர் கஷ்டப்பட்டு பல துன்பங்களைச் சந்தித்தோம். உங்களுக்கும் துன்பங்கள் காத்திருக்கின்றன" யாரோ ஒரு தமிழன் எழுதிவைத்தது.

சரியாக இருபத்தோராவது நாள் ஹொட்டிகளோடு வந்த அந்த ரஷ்யர்கள் ஒரு இடத்துக்கு எங்களை ஒரு பெரிய வாகனத்தில் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். சரி நாங்கள் ஐரோப்பா போகப் போகிறோம் எமக்கு விமோசனம் கிடைத்துவிட்டது என்று எண்ணினோம்.

நீண்ட நேர பிரயாணத்தின் பின்பு சொன்னார்கள் இது கிரீக்ஸ் தான். இன்னும் ரஷ்யாவை விட்டுப் போக எத்தனை நாளாகும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. ஓரளவு வசதியான வீடொன்றுக்குள் எங்களை அழைத்துப் போனார்கள். இருபத்தொரு நாளைக்குப் பிறகு எங்களுக்கு விமோசனம் வந்துவிட்டதாய் ஒவ்வொருவரும் யோசித்தோம். போன உடன் உட்காரச் சொன்னார்கள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் நான்கு தமிழர்கள் வந்தார்கள். பார்த்துக் குதுகலித்தோம். தமிழர்கள் எங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள் என்று எண்ணினோம். சிரித்துப் பேசினார்கள். இப்பொழுது எங்களின் மனதில் தைரியம் வந்துவிட்டது. முதலில் குளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டோம். பெரிய 'பாத்ரூம்' நன்றாகக் குளித்தோம். உண்ணிகளைப் பிடுங்கி வீசினோம். குளித்து முடிய புதிய ரவுஸர் ஷேட் தந்தார்கள். உடுத்தோம். துவாய், பெட்சீட் தந்தார்கள் எல்லாம் இலங்கைச் சாமான்.

ஒரு அற்புதமான தேத்தண்ணி... குடித்தோம். பசியாறச் சோறும் இறைச்சியும் தந்தார்கள். ஊரில் சாப்பிட்டது போலிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் சாயவேண்டும் போல் இருந்தது. வீட்டில் ஹோலில் படுத்தோம். எழும்பிப் பார்த்தேன், பெண்கள் அழுது அழுது ஏஜன்டிடம் தங்களது கவலைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

எல்லோரையும் பெரியவர் வரட்டாம் என்று ஒருவர் சொன்னார். அறைக்குள் போனோம் விசாலமான அறை மேசையின் மீது போடப் பட்ட கண்ணாடிக்குள் தலைவர் பிரபாகரனின் படம் இருந்தது. கூடவே புலிக்கொடியும். நாங்கள் சரியான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம் என்று சந்தோஷித்தோம். ஆனால் படத்தை வைத்தே பெரும் வியாபாரம் அங்கு நடக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்டோம். உண்மை, பொய் எமக்குத் தெரியவில்லை.

பெரியவர் சொன்னார் "ஆளாளுக்கு ஒரு இரண்டாயிரம் பச்சை எடுங்கோ அல்லது எடுப்பியுங்கோ. அப்பதான் இங்கையிருந்து போகலாம். இங்கை மூண்டு நாட்கள் மட்டும்தான் தங்கலாம்.

அவர் பச்சை என்றது டொலர் எடுங்கோ என்றது வைத்திருந்தால் தாங்கோ எடுப்பியுங்கோ என்றது ஊரில் இருந்து அழைப்பியுங்கோ அல்லது அவர்களின் ஏஜன்டிடம் கொடுங்கோ.

இப்போது தான் புரிந்தது. ஆட்டை மகிழ்வித்தது பலிக்கு. நாங்கள் வந்த இடம் போலியானது. எங்கள் மீது இரக்கப்பட்டல்ல. புடுங்கு வதற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஏஜண்டுகள் ஏறும்புத் தொடர் போல எமது எல்லாக் கிராமங்களில் இருந்தும் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா வரை பரந்து போய் இருக்கிறார்கள்.

எங்கள் வீடுகளுக்கு ரெலிபோன் பேசத் தந்தார்கள். பேசினோம். அம்மா அழுதா, தங்கச்சிமார்கள் அழுதார்கள். நாங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறோம் என்று பொய் சொன்னோம்.

பணம் புரட்டி... அம்மா தாலிக்கொடிவித்தா. காணியின் இன்னொரு துண்டும் கடனும்பட்டு காசை இலங்கையில் ஏஜன்டிடம் கொடுத்தேன். மூன்று நாட்களுக்குள் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு விதமாகக் காசு கட்டினோம்.

மூன்றாவது நாள் மாலை இரண்டு கார்களில் எங்களை அடைத்துக் கொண்டு போனார்கள். கொண்டு போகும் போது இடையில் பொலிஸ்

காரர்கள் மறித்தார்கள் அவர்களுக்கு டொலர் கொடுத்தார்கள். சொண்டு போய் ஒரு இடத்தில் விட்டுவிட்டுச் சொன்னார்கள், இதனைக் கடந்தால் போலந்து வரும். அதற்குப் பின்பு ஈரோப்புக்குப் போய் விடுவீர்கள்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வெள்ளை வெளேரென்று பனிப் படலம், பனிப்பாறை, பனிமலை. சொன்ன திசையை நோக்கி நடக்கிறோம். ஒருவரும் கதைக்கவில்லை. நடைப்பிணமாய் நடக்கிறோம். ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தார்கள். இது பனி படர்ந்திருக்கும் ஆறு, கீழே தண்ணீர் மேலே பனிக்கட்டி, கூட்டமாக நடக்கக் கூடாது, தனித்தனியே இடம் விட்டு இடம் விட்டு நடந்து கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் பதினேழு பேர்.

கைகளும் உடலும் விறைத்து விட்டது. இரத்தம் உறைந்து விட்டது. மனத்துணியில் மட்டும் நடக்கிறோம். இடையில் பனிக்கரடிகள் ஓடுகின்றன. அவை எம்மை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆறு மணித் தியாலம் மட்டில் நடந்திருப்போம்.

எனக்குப் பின்னால் ஒரு முனகல்.... எல்லோருமே களைத்துப் போய்விட்டோம். செத்து விடுவோமா என்ற பயத்தில் பார்த்தேன். எங்கனோடு வந்த 40 வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் ராசன் அண்ணா பனிப்படலம் உடைந்து விழுந்து இடுப்பளவும் பனி ஆற்றில் மூழ்கி விட்டது. “என்னை இப்படியே விட்டுப்போங்கோ... போங்கோ...” என்று கத்தினார். நான் கிட்டப் போனால் பனிப்படலம் இன்னும் உடையும் நானும் குளிர் தண்ணீரில் மூழ்கிச் சாக வேண்டியது தான். ராசன் அண்ணை எமது கண்களுக்கு முன்னாலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கி விறைத்து செத்துப்போனார்.

அவர் சாவகச்சேரி என்று சொன்னார். இரண்டு பிள்ளைகளின் தந்தை என்றார். மனைவியின் நகை நட்டு மற்றும் கடனோடு வந்திருந்தார். “என்றை பிள்ளைகள் என்றை பிள்ளைகள்” என்று சாகும் போது புலம்பினார். அவரை அப்படியே விட்டுவிட்டு நடந்தோம்.

களைப்பாகவும் விறைப்பாகவும் இருந்தது. நான் ஒரு கட்டை போன்ற ஒன்றில் உட்கார்ந்தேன். ஒருவரும் கதைக்கவில்லை.... எழும்பிய போது காலால் தட்டிப் பார்த்தோம். நான் இருந்தது கட்டையல்ல... பனியில் விறைத்துச் சுருண்ட ஒரு மனிதன். ஐயகோ! அது ஒரு தமிழனா?

சுற்றி வர ராடார் கருவிகளும். ஒளிபாச்சும் மின் விளக்குகளும் இருந்தன. பெரிய வேலி போட்டு ரஷ்ய எல்லையில் இராணுவம் காவல்காக்கிறது. அந்த எல்லையைத் தாண்டித்தான் நாம் போக வேண்டும். இந்தப் பனிப்படலத்தில் கேட்டுக் கேள்வியில்லை கைது செய்வதில்லை. இராணுவம் சுட்டுத்தள்ளி விடும்.

ரஷ்ய இராணுவத்தை விலத்திக் கொண்டு எல்லை கடந்தோம். பின்னரும் ஒரு நாள் நடந்தோம். இரண்டு நாட்கள் பனிமலையில்

நடந்த பின்பு நகருக்கு வந்தோம். போலந்துக்கு வந்த பின்பு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திக்கே போய்விட்டோம். பின்னர் நான் போலந்தில் இருந்து இத்தாலிக்கு ரயிலில் வந்து இத்தாலியில் எனது நண்பன் ஒருவனின் உதவியோடு பெல்ஜியம் வந்து அங்கிருந்து கொண்டயினரில் இலண்டன் வந்தேன்.

லண்டனில் அகதிகளாகப் பதிந்து எனது கதைகளைச் சொன்னேன். ஆனால் என்னை நிராகரித்து விட்டார்கள். இப்பொழுது நான் Eaton House இற்கு கிழமைக்கு கிழமை 'சைன்' பண்ண வருகிறேன்.

இது அவரின் கதை. Eaton House லண்டனில் அகதிகள் அதிகமாகப் பயப்படும் இடம். அகதி அந்தஸ்து நிராகரிக்கப்பட்டவர்களைக் கையெழுத்திடவரச் சொல்லிவிட்டு நாட்டை விட்டுக் கடத்தும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்று. எனவே இங்கு வரும் அகதிகள் நம் பிக்கையில்லாமல் வருவார்கள்.

ஏஜன்ஸிகள் இப்படி எத்தனை பேரை சீரழிக்கின்றன. இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் போயும் தமிழர்கள் சாதித்துவிடப்போவது ஒன்று மில்லை. ஏழைகள் மேலும் கடனாளியாகின்றனர். இவரைப் போன்ற எத்தனையோ பேர் திருப்பி அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனாலும் லண்டன் மோகம் எமது இளைஞர்களை விட்டு விலகுவதில்லை.

தீராநதி

மார்ச் 2008

லண்டன் விசா

— ௨௦௨ —

லண்டனில் அகதிகள் கையெழுத்திடும் நிலையங்கள் இப்பொழுது சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கொழும்பில் டுபிளிகேஸன் ரோட்டில் உள்ள பிரித்தானியாவுக்கு விசா வழங்கும் அலுவலகம் திங்கள் தொடக்கம் வியாழன்வரை காலை 8 மணியில் இருந்து மாலை 3 மணிவரையும் வெள்ளிக்கிழமை காலை 8 மணியில் இருந்து நண்பகல் 12 மணிவரையும் திறந்திருக்கும். சனி - ஞாயிறுகளில் மூடப்பட்டிருக்கிறது.

அகதிகள் கையெழுத்திடும் நிலையங்களில் அனேகமாக வேலை செய்யும் அலுவலர்கள் பஞ்சாபிகள், இந்தியர்கள். ஏன் அவர்களைப் போட்டார்கள் என்று தெரியாது. தமிழர்களைத்தான் போட வேண்டும். அதிகமாகக் கையெழுத்துப் போட வருபவர்கள் அவர்கள்தான். அல்பானியர், கொசோவாக்கார், ஈராக்கியர், ஆப்கானிஸ்தானியர் என்று அகதி நிலையங்கள் எப்போதும் நிரம்பி வழியும் இந்தக் காலங்களில் அகதி அந்தஸ்தை பிரித்தானியா மிகவும் குறைத்துக் கொண்டுவிட்டது. மொழி புரியாமல் தடுமாறும் தமிழர்கள், அல்பானியர், ஈராக்கியர், ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று இந்த அலுவலகங்கள் படும் அவஸ்தை சொல்லிமாளாது.

மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. கொழும்பு பிரித்தானியாவுக்கான விசா வழங்கும் அலுவலகம் முன்னால் வரிசையாகத் தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், முஸ்லிம்கள் என்று லண்டன் போவதற்கு விசாவுக்காக மக்கள் திரண்டு போய் நின்றிருந்தார்கள். எவ்வளவு பாடுபட்டும் அவர்களை வரிசைப்படுத்த முடியாமல் செக்கியூரிட்டி தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு இளமையானவர். மொட்டை அடித் திருந்தார்.

லண்டன் போனவுடன் எப்படித்தான் இந்த ஒழுங்கு முறையெல்லாம் தானாகவே வருகிறது என்று நினைத்தேன். ஈற்றன் ஹவுஸ் அகதிகள் கையெழுத்திடும் நிலையத்தில் எல்லோரும் கதவு திறப்பதற்காக வரிசையில் நிற்கிறார்கள்.

“விசா உடனே தருவாங்களோ!” மழைத் தூறலில் நனைந்தபடி ஒரு மனிசி பக்கத்தில் நின்றவரைக் கேட்டது.

“காலமை மூண்டரை மணியிலை இருந்து இதிலை நிக்கிறன் காலும் நோகுது” என்று தனக்குப் பின்னால் நின்ற இன்னொரு பெண்ணுக்கு, தன் இம்சையைத் தெரியப்படுத்தினார் அறுபத்தைந்து வயதாளிப் பெண்மணி. மற்றப் பெண் இப்பொழுது தான் வந்து இடித்துக்கொண்டு வரிசையைக் குழப்பப் பார்க்கிறா. பின்னால் நின்ற விசயம் தெரிந்த சிங்களப் பெண் ஒன்று தாம் தூம் என்று குதித்தது. ஆங்கிலத்தில் பேசினா. அதனால் பரவாயில்லை இனபேதம் விளங்காது. ஆங்கிலம் பொதுவானதாக எங்கள் எல்லோரினது மனதிலும் இருக்கிறது. சிங்களமும் தமிழும் மோதக்கூடாது. கதவளிப் படக்கூடாது. ஆங்கிலமும் சிங்களமும் ஆங்கிலமும் தமிழும் எவ்வளவு சண்டை பிடித்தாலும் மோதல் இல்லை, வராது.

லண்டன் போகும் ஆசை, தேவை பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்க்க, ஏற்கனவே திருப்பி லண்டனில் இருந்து அனுப்பப்பட்டவை, வியாபாரம், ஆமத்துறு, பாதிரியார், வயசாளிகள், பெண்கள், சிறுவர்கள் என்று பலதரப்பட்ட மன ஓட்டங்கள் - அவசரம் - பதகளிப்பு ...

“விசா கிடைக்குதாமோ இல்லை ரிஜக்ட் பண்ணுறாங்களோ” மூன்று பைல்களை வைத்திருந்த முப்பத்தைந்து வயதாளி ஒருவர் பக்கத்தில் நின்றவரிடம் கேட்டார்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சினை. என்னிடம் “உங்களுக்குக் கிடைக்கும்பா நல்லா கடவுளைக் கும்பிட்டுட்டுப் போங்கோ” என்றாள் மனைவி.

அதிகாலை இரண்டரைக்கு எழும்பி குளிச்சு வெளிக்கிட்டு முதல் நாள் ஒரு திற்வீலர் காரருக்குச் சொல்லி மொபைல் போனில் எலாம் வைத்து இரண்டு முப்பதுக்கு அவரை எழுப்பி இரத் மலானையில் இருந்து அந்த நடுச்சாமத்திலை திற்வீலருக்கு பெற்றோல் அடித்து பொலிஸ் இடையில் மறித்து, அவர்களுக்கு இந்த இரண்டுங் கெட்டான் நேரத்திலை எங்கே போகிறோம் என்று விளக்கம் சொல்லி பம்பலப்பிடி போய் டுபிளிகேஸன் வீதிக்கு வர அதிகாலை மணி 3.45.

அகதிகளுக்கு இப்பொழுது கையெழுத்து வைப்பதென்பது ஒரு உளவியல் இம்சை. பனிக்குளிர் தாங்க முடியவில்லை. எப்படியும் கையெழுத்து வைக்கப் போகவேண்டும். இல்லாவிடில் வீடு தேடி வந்து இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்கள். ஏலாததுகள், வயதாளிகள், ஆண்கள், பெண்கள், பாரிசுவாதக்காரர் என்று எந்தவித அனுதாபமுமில்லாமல் எல்லோரும் கையெழுத்து வைக்க வேண்டும். கையெழுத்து என்பது எப்படித் தமிழில் வந்ததோ தெரியாது. ஒவ்வொரு அகதிக்கும் ஒரு முறை இருக்கிறது. சிலருக்கு வருடத்துக்கு ஒரு முறை, சிலருக்கு ஆறுமாதம், சிலருக்கு மாதா மாதம், சிலருக்கு வாரமொருமுறை, கொடுமை என்னவெனில் சிலர் ஒவ்வொரு நாளும் போய்ப் பதிய வேண்டும். எஸ்.ஏ.எஸ் போம் இருக்கிறது. அதில் அகதியின் எல்லா விடயங்களும் எழுதியிருக்கும். அவர் கவுண்

டரில் கொடுக்க வேண்டியதுதான். அடுத்த வரவு திகதியைப் பதிந்து தருவார். அதற்கு ஏன் கையெழுத்திடுவது என்று பெயர் வந்ததோ தெரியாது. சில அகதிகள் எரிந்து விழுவார்கள். லண்டனில் தேவையில்லாமல் யாரையும் ஏசுவோ அடிக்கவோ முடியாது. அகதிகள் தமது மனக்குமுறல்களை ஓபிஸருடன் காட்டுவார்கள். உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டுதான் கையெழுத்திடும் இடங்களுக்குப் போவார்கள் அதுதான் திருப்பி அனுப்பும் இடமும் கூட.

“தெரியாததனமா இஞ்சை வந்திட்டம் என்ன செய்யிறது. ஐயா சேகரிச்ச 10 ஏக்கர் மல்லாவியிலை இருக்குது. லண்டன் லண்டன் எண்டு வந்திட்டு இப்ப குளிர் குத்து பிடிச்சிட்டுது நாரியிலை. உவங்கள் கோதாரியிலை விழுவாங்களும் ஒரு முடிவும் சொல்லுறாங்களில்லை” ஈற்றன் ஹவுஸ் வரிசையில் நின்று ஒருவர் தனக்குத் தானே புறுபுறுத்தார்.

“கொழும்பிலை மழை புடிச்சால் நிக்காது” வழக்கைத் தலையைத் தடவியபடி ஒரு படித்தவர் தனது அனுபவத்தை சிரித்தபடி சொன்னார். பக்கத்தில் நின்றவர் இறுகிக் கிடந்தார். அவருக்கு விசா கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற கவலை. கியூவில் மக்கள் நிற்கிறார்கள். எரிச்சல் தெரிகிறது முகங்களில். மழை தூறிக்கொண்டிருக்கிறது. தள்ளப்பட்டு உரசி நெருக்கி மக்கள் எப்படியாவது நூற்றுக்குள் ஒரு நம்பரை எடுத்துவிட வேண்டும் என்று பதகளிப்படுகிறார்கள்.

“மே பலண்ட ஓயா மே பத்த எண்ட எப்பா” வரிசையில் நின்று வெள்ளை நிறமான வாட்டசாட்டமான மேக்கப் போட்டுக்கொண்டு வந்த ஒரு பெண் உரத்துச் சொன்னா. அவ லண்டன் விசாவுக்காக கியூவில் ஒரு மணி நேரமாக நிற்கிறாவாம். இன்னும் கொழும்புக் காகங்கள் கூட எழும்பவில்லை. கியூவின் இடையில் படித்த தமிழ்மணிசி ஒன்று வந்து நுழைகிறது. தமிழிலும் இங்கிலீஸிலும் சொல்கிறது “நானும் நேரத்தோடைதான் வந்தனான்.”

சடார் புடார் என்று பெரிய மழை எல்லோரும் நனைகிறார்கள். நனைந்து தோய்ந்தாலும் லண்டன் போக வேண்டும். 4 மணி காலை.

இரண்டு சிங்கள செக்கியூரிட்டிகள் நீலக்காற்சட்டையும் கை மடித்த சேட்டும் போட்டிருக்கிறார்கள். “ஒக்கம போலி ம எண்ட. போலிம நத்துவ கண்டபே உதய பாந்தர பளண்டகோ. அபிடஹமதாம் ஏம தமாய்” (எல்லோரும் வரிசையில் வாங்கோ. வரிசையில் நிற்காவிட்டால் உள்ளே எடுக்க முடியாது. விடிய வெள்ளணை எவ்வளவு பிரச்சனை. எங்களுக்கு ஒவ்வொருநாளும் வேதனைதான்.)

கொஞ்சம் சிரித்தபடி கொஞ்சம் கடுப்பாக ஆனால் முகத்தில் வலிந்த சிரிப்பு இருக்கிறது. சொன்னார்கள். இப்பொழுது செக்கியூரிட்டிகள் 4 பேர் ஆகிவிட்டது. சிரிக்கச் சொல்லி பெரியவர் அவர்களை சொல்லி அனுப்பியிருப்பாராக்கும்.

“எனக்கு இது மூன்றாவது முறை” சத்தமிடும் பரிசோதனைக் கருவியை உடம்பில் தடவும் இளைஞனை செக்கியூரிட்டி வாலிபனிடம் சொல்கிறேன். “ஓவ் தண்ணுவா” என்னவென்றே தெரியாது. காலி வீதியில் இருக்கும் யு.கே. எம்பஸிக்குப் போய் விசா போம் கேட்டேன். அவர்கள் இலக்கம் 367 டுபிளிகேஸன் ரோட் விலாசத்தை ஒரு துண்டில் அச்சடித்து வைத்திருந்ததைத் தந்தார்கள். அதில் திங்கள் முதல் வியாழன்வரை 8 மணியில் இருந்து மாலை மூன்று மணிவரை வரலாம் என்று அடித்திருந்ததைப் பார்த்து லண்டனில் இருந்து ஸ்போன்ஸர் லெட்டர் கிடைத்த பின்பு அரக்க பறக்க திங்கட்கிழமை மாலை 2.30இற்குப் போனேன். செக்கியூரிட்டி சிரித்தார். என்னை இந்த விடயத்தில் அறிவிலி போலப் பார்த்தார். “இன்று துண்டு எல்லாம் கொடுத்து முடிந்தது” என்றார். வேறொரு அலுவலர் சொன்னார் “காலமை ஏழு மணிக்கே வாங்கோ” செவ்வாய்க்கிழமை காலமை 5 மணிக்கே எழும்பி காலைக் கடன்களை முடித்து குளித்து முழுகி டுபிளிகேஷன் ரோட்டுக்கு வந்தால் இன்னொரு இடிமாலை. “உங்களுக்குத் தெரியுமா நாங்கள் விடியப்பறம் 4 மணிக்கே துண்டுகள் எல்லாம் குடுக்கத் துவங்கினால் 4.45 அளவிலை 100 துண்டுகள் குடுத்துவிடுவோம். நீங்கள் அதிகாலை 3 மணிக்கு வந்தால் வரிசையில் நிண்டு துண்டு எடுக்கலாம், நாளைக்கு அப்பிடி செய்யுங்கோ ஹொந்தாய்” என்று முறுவல் முகத்துடன் ஒரு செக்கியூரிட்டி சொன்னார். இதுதானோ நடைமுறை. ஆமோ! அப்பிடியோ!

அடுத்த நாள் புதன் கிழமை பாப்பம் வெல்லுவாம். மனதில் நினைத்த படி மொபைல் போனில் எலாம் வைத்துப் படுத்து 2.30 இற்கு எழும்பிப் பேசி வைத்திருந்த திறீவீலர் காரனைத் தட்டி எழும்பி வந்தாச்சு. மூன்று நாளும் திரீவீலருக்கு காடாத்திலை போன காசு 1500 ரூபா.

சும்மா ஈற்றன் ஹவுஸைப் பார்த்தாலே தமிழ் அகதிகளுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதிலும் சைன் பண்ணக் கூப்பிட்டால் அகதிகளை வைத்து ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள். முன்னால் வரிசையில் நின்ற ஒருவர் சொன்னது காதில் விழுந்தது. “ஈற்றன் ஹவுஸுக்கு முன்னாலை நிண்டு தீக்குளித்துச் சாக வேண்டும் போல கிடக்கு” அவ்வளவிற்கு விரக்தி. அவர் கிழமைக்கொரு தரம் சைன் பண்ண வருகிறார்.

“எனக்கெண்டால் தரமாட்டாங்கள். சும்மா கண்டியிலையும் கம்பளையிலையும் இருந்து வாறவையாளுக்குக் குடுக்கிறார்கள். அண்ணை நான் உண்மையிலை இயக்கத்திலை இருந்தனான் இஞ்சை பாருங்கோ நான் ரெயினிங் எடுத்தனான். ஆமி புடிச்சது. ஆனையிறவு செக்பொயின்டிலை வைச்சுத்தான் புடிச்சவங்கள். புறகு 4ம்மாடி, பூசா பேந்து வெலிக்கடை எண்டு கிடந்து போட்டு உயிரைக் கையிலை புடிச்சுக் கொண்டு இஞ்சை வந்தால் உந்தக் கோதாரியிலை விழு வாங்கள் ஒண்டும் சொல்லுறார்கள் இல்லை. அலைக்கழிக்கிறார்கள்.”

“எனக்கெண்டால் உவங்களிலை இருந்து கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்

கையும் அத்துப் போச்சு. என்ன வழக்கு. என்ன நீதவான்.” கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு மூச்சு வாங்கினார். உரத்துப் பேசியதில் வாய்வழிய எச்சில் வந்திருந்தது. கண்கள் சிவந்திருந்தன.

“நான் தற்கொலை செய்யப்போறன் என்னாலை இனியும் பொறுக்க முடியாது இரண்டு முறை தற்கொலை செய்யப் போனனான். என்னைக் காப்பாத்திப் போட்டினம். ஆனால் உந்த உக்காரமெல்லாம் இனி பலிக்காது. நான் தற்கொலை செய்தனெண்டால் இலங்கை அகதிகளுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசு ஏதும் குடுக்குமண்டால் அதுக்கும் நான் தயார். எனக்கு தலைக்குள்ளை கிறு கிறுக்குதண்ணை.”

மிகப்பிரமாண்டமான ஈற்றன் ஹவுஸ் நீள அகலமாகக் கிடந்தது. இரண்டு மாடிகளிலும் அகதிகள் தொடர்பான பைல்கள்தான் வைத்திருப்பார்களாக்கும். இலட்சக்கணக்கான அகதிகளை எப்படிச் சமாளிப்பார்கள்.

ஒருகால் லண்டன் போய்விட வேண்டும் என்ற ஆசையில் வயதானவர்கள் வந்திருந்தார்கள். பேரப்பிள்ளைகளை இந்தக் குளிர் நேரத்திலும் பார்த்துவிட வேண்டும் எனும் சோட்டை முகத்தில் இருந்தது.

வரிசையில் மனிசி ஒன்று நுழையப் பார்த்தது “ஐ. யு. நோ” என்றெல்லாம் சொன்னது யாருமே கேட்காமல் பின்னுக்குத் தள்ளி விட்டார்கள். நடுச்சாமத்தில் இருந்து வரிசையில் நிற்கும் கடுப்பு ஒவ்வொருவரிடத்திலும்.

“முந்தியென்றால் 250 பேருக்குக் கொடுத்தோம். இப்போ 100 பேருக்குத்தான் துண்டு” என்று ஒரு செக்கியூரிட்டி சொன்னார்.

ஆம்பிளை பொம்பிளை எல்லோரையும் மெசினால் தடவிப் பார்த்துவிட்டு செக்கியூரிட்டி சொன்னார் “மொபைல் போன்களை ஒப் செய்யுங்கோ எல்லோரும்.” சிலர் உள்ளுக்குள் வந்தாப் பிறகும் ஒப் செய்யாமல் இருந்தனர். அதிகாலை 4.45 அளவில் நூறு துண்டும் கொடுத்து, பதிந்து ‘ஏசி’ போட்டு நீலக்கலர் கதிரையில் உட்கார வைத்துவிட்டுக் கண்ணாடிக் கதவை மூடிவிட்டார்கள் அதற்குப் பிறகு செக்கியூரிட்டிகள் கண்ணாடிக்குள் நின்று உதட்டைப் பிதுக்கிகையை விரித்து “துண்டு முடிந்துபோய்விட்டது” என்பதனை சைக்கிளை மூலம்தான் சொன்னார்கள். அவர்களும் என்ன செய்வார்கள். அதிகாலை 3 மணிக்கு நாங்கள் விசா எடுக்கப்போகின்றவர்கள் ஒரு முறைதான் காலையில் விழிக்கவேண்டும். அவர்கள் தினமும்.

காலை 2.30 இலிருந்து பயணம், வரிசை, துண்டு, அமருதல் காலை 8 மணிக்குத்தான் துண்டு கூப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். பிரித், தேவாரம், செபம், நினைத்தது நடப்பதற்கு அல்லது அலுவலர் அதிகம் எதுவும் கேட்டுவிடக் கூடாது என்று குர்ஆன் வசனங்கள், துஆ என்று மக்கள் எல்லாக் கடவுள்களிடமும் பாரப்படுத்திவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தனர்.

9.00 மணி வயிறு புகைச்சல் எடுக்கிறது. காலையில் குளித்து முழுகி யோகாசனம், கொஞ்ச நேரம் தியானம், பின்னர் தேன் ஒரு கரண்டி, ஈச்சம்பழம் கொஞ்சம், வாழைப்பழத்தோடு பட்டர் பூசிய பணிஸ் ஒரு ஜோடி, நல்லதொரு பால் தேத்தண்ணி. மனைவி தருவா.

இப்பொழுதுதான் ரோஸ் கலர் நம்பர் 6 போகிறது. ஏற்கனவே ஈரோப் போனவர்களுக்குப் பச்சை நம்பர். போகாதவர்களுக்கு ரோஸ். வெளியில் போய் தேத்தண்ணி குடித்தால் நல்லது. வெளி வாசலுக்கு வந்துவிடும் என்ற பயம். பரவாயில்லை. போய் ஒரு தேத்தண்ணிர் குடித்தேன். என்ன தண்ணியில் ஊத்துகிறானோ? பிறகு ஒரு சிறிய உசார் ஒன்று வந்தது சுடுதண்ணிர் போனதன் பின்பு. பிறகும் ரோஸ் நம்பரோடு காத்திருந்தேன். எனது இலக்கம் 29.

“ஏன்ண்ணை அவரைப்புடிச்ச வைச்சிருக்கினம் எக்கணம் அனுப்பப் போகினமோ?” ‘ஈற்றன் ஹவுஸ்’ இற்குள் வந்துவிட்டால் திரும்பிப் போகும் வரைக்கும் நிம்மதியில்லை ஒருவருக்கும். “என்ன வாம்” ஒருவர் பக்கத்திலை போய்க் கேட்டார். அவருக்கு முகம் சுண்டி இருந்தது. “தெரியாது இருக்கட்டாம்.”

“அண்ணை உவரை அனுப்பப் போறாங்கள் போல கிடக்கு” வேறொருவர். உட்கார்ந்திருந்தவரைப் பற்றி பலரும் பல ஆலோசனை சொன்னார்கள். “அண்ணை நீங்கள் பாஸ்போட் போமில்லை சைன் பண்ணின நீங்களே!” “ஓம்” “ஏன்ண்ணை உந்த விசர் வேலை பாத்தனீ.”

“உவங்கள் என்னையும் சொல்லித் தானே பாத்தாங்கள் சைன் பண்ணச் சொல்லி - நான் என்ன மடையனே. நான் மயிரைத்தான் பண்ணினன்” அவர் பாஸ் போட் போமில் சைன் பண்ணாததை பெருமைப்படும்படியாகவும் அதனால் தன்னைத் திருப்பி அனுப்ப முடியாது என்பது போலவும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“அண்ணை சைன் பண்ணுற போம் எங்கை” அவர் கவுண்டர் பக்கம் கையைக் காட்டினார் “அப்ப சரி இண்டைக்கு ஏத்திடுவாங்கள். உங்களோடை ஆரும் வந்தவையே...” என சும்மா வரிசையில் நின்ற வர்கள் ஆளாளுக்கு ஆலோசனையும் அபசகுனமும் சொன்னார்கள்.

“எனக்கு தினமும் வரமுடியாது உங்கடை மயிர் சைனுக்கு எனக்கு ஒவ்வொரு நாளும் 10 பவுண்ட் டிக்கட் எடுத்து வாறதுக்குப் பணம் இல்லை. நாஸ் தாற காதையும் நிப்பாட்டிப் போட்டாங்கள் நாச மறுப்பாங்கள். எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கு தினம் காலையிலை 10 பவுண்ட்ஸுக்கு எங்கை போறது. வேக்போமிற்றையும் பறிச்சுப் போட்டீங்கள். நான் என்ன செய்யுறது. அனியாயக்காரங்கள்” ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் ஏதோ ஒன்றைச் சேர்ந்தவர் அலுவலர் உடன் வாய்த்தர்க் கத்தில் ஈடுபட்டார்.

“என்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது கொம்பியூட்டர் சொல்வதை மட்டும்தான் எங்களால் செய்ய முடியும். முடிவு எடுப்பது நாங்கல்ல. அதைச் செய்வது பிரித்தானிய உள்துறை அமைச்சர்”.

“என்ன கொம்பியூட்டர் பெரிய கொம்பியூட்டர். நீங்கள் நாடுகளைப் பிடிக்கும்போது கொம்பியூட்டரைக் கேட்டா பிடித்தீர்கள். எங்கள் வளங்களைக் களவெடுக்கும்போது எங்களைக் கேட்டா எடுத்தீர்கள். எங்கள் மூதாதையர்களை அடிமைப்படுத்தினீர்கள்! உங்களுக்கு அழிவு உண்டாகட்டும்” என்று ஆங்கிலத்தில் சபித்தார்.

அலுவலர் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஆப்பிரிக்க நாட்டவரின் குரல், பேச்சு, கைப்பாசை அசைவு எல்லாம் மிகவும் கடுமையாக இருக்கும். நாளைக்கு சைன் பண்ண வேண்டும் என்று அலுவலர் எழுதி திகதி போட்டுக் கொடுத்தார். அகதிகளுக்கான இந்த ‘ரோச்சர்’ அவர்கள் நாட்டை விட்டுப் போக வேண்டும் என்பதே.

நேரம் காலை 1132 எனது ரோஸ் கலர் இலக்கம் கூப்பிடப்பட்டது. மேலே போகச் சொன்னார் அலுவலர். போனால் அங்கும் வரிசையாக கதிரைகள். வரிசையாக மனிதர்கள் பல எதிர்பார்ப்புகளுடன்.

வரிசையாக மூன்று பேர் விசா போமை சரிபார்க்க ஒரு பெண் 2 ஆண்கள். அதில் ஒரு ஆண் மிகவும் கடுகடுப்பாகவே நடந்து கொண்டார். அதை எடு இதை எடு என்றார். பின்னர் சிலரிடம் போய் அதைக்கொண்டு வா! என்று அனுப்பிவிட்டார். அதிகாலை மூன்று மணிக்கே வந்தவர்கள் மனம் நொந்து போகிறார்கள்.

எனது விசா போம் பார்த்தார்கள். ஸ்போன்ஸர் சரி, அவர் அனுப்பியவர் பிரித்தானிய பிரசையா? ஓம், அவரா டிக்கட் தருவது? ஓம், ஏன் போகிறீர்கள்? ஒரு விழாவுக்கு! சரி. ஏழாயிரத்து முன்னூற்று எண்பது ரூபா கட்டுங்கோ! சரி.

ஒரு நாளைக்கு நூறு துண்டு, குத்து மதிப்பாக கிழமையில் 5 நாட்களுக்கு 500 துண்டு, ஒரு சாதாரண விசாவுக்கு 30000 ரூபா மாசம் 20 நாட்களில்... உழைப்பு எல்லாம் உழைப்பு. பிஸ்னஸ் விசாவுக்கு வேறு. அதிகம், ஆனால் விசா கிடைக்காமல் விட்டால் மீள் வழங்கப்பட மாட்டாத பணம் அது. லண்டன்தானே போகிறீர்கள் கட்டுங்கள் என்பதுதான் அது. பணம் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு சொன்னார்கள். எதிர்வரும் செவ்வாய்க்கிழமை வந்து பாருங்கள். உங்களுக்கு விசா வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா இல்லையா என்பது தெரிய வரும். மொட்டையான பதில். ஒரு சிங்கள மனிசி சொன்னது. நான் மூன்றாவது தரம் இது. இரண்டு முறை ரிஜக்ட் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் ரிஜக்ட் செய்யும் காரணம் எதுவும் எனக்குப் பொருந்தாது.

ஒவ்வொருத்தராக சைன் பண்ணும் பேப்பரைக் கொடுத்து திகதிகள் பதிந்து கொண்டு செல்கிறார்கள். வெளியில் இருக்கும் அகதிகள் நெஞ்சுக்குள் தண்ணியில்லாமல் கொதித்துக் கொண்டிருக்க கவுண்டருக்குள் அலுவலர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் கேலி பேசுவதும்

சிரிப்பதுமாக இருக்கிறார்கள். இது சூழலுக்கு ஒவ்வாத இரண்டு அந்தரப்பட்ட மனநிலையை உருவாக்குகிறது.

இதுவரை மூன்று பேர் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்பும்போது அவர்கள் எதனையும் பார்ப்பதில்லை. பிடித்தோமா அனுப்பினோமா என்றுதான் இருப்பார்கள். அவர்களுடைய உடுப்புக்கூட வீட்டில் இருந்து எடுக்க விடமாட்டார்கள்.

நேரம் மாலை 5.00 மணி ஈற்றன் ஹவுஸ் மூடப்படும் நேரம். திடீரென்று மூன்று செக்கியூரிட்டிமார் வந்து சொன்னார்கள். “வாங்கோ வந்து வண்டியில் ஏறுங்கோ” பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் “இன்றிரவு ஒன்பதரை எயார்லங்காவில் ஏத்தப் போறாங்கள்.”

செவ்வாய்க்கிழமை டுபிளிகேஸன் ரோட்டில் 100 பேரும் கூடிவிட்டார்கள். எல்லோரும் உள்ளே போய் அமருங்கள், செக்கியூரிட்டி சொன்னார். 4 மணி போல ஒரு பெரிய வெள்ளை என்வலப்பில் போட்டு பாஸ்போட்டைத் தந்தார்கள். அதனுள்ளே இரண்டு டைப் செய்யப்பட்ட தாள்கள்.

— உங்களுக்கு ஸ்போன்ஸர் செய்தவர் உங்களுக்கான லண்டன் ரிக்கற்றை ஒரு பொது நிதியில் இருந்து தருவார் என்று நான் நம்பவில்லை.

— உங்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட உங்கள் வங்கிக் கணக்கு வழக்குகள் எனக்குத் திருப்தியில்லை.

— நீங்கள் வெறும் 15 நாட்கள் காலம் விசா கேட்டதால் உண்மையானவரா நீங்கள் என்று எனக்கு சந்தேகமாயிருக்கிறது. இந்தக் காரணங்களினால் உங்களுக்கு விசாவை நான் வழங்கவில்லை.

பின்குறிப்பு: நீங்கள் 82 (1) குடிவரவு குடியகல்வு அகதிகள் சட்டம் 2002 இன் படி இந்த விசா தொடர்பாக அப்பீல் செய்ய முடியாது.

உயிர்மை

ஆகஸ்ட் 2008

பதின்ம வயதுப் பாலியல் உறவுகள்

— ௮௭ —

இப்பொழுது லண்டனில் எங்கு பார்த்தாலும் 13 வயது அல்பி பற்றித்தான் பேச்சு. ஏனெனில் அவர் ஒரு அப்பா. 15 வயதான தனது காதலியுடன் உடலுறவு கொண்டதில் பிள்ளை உண்டாகி அது பிறந்தும் விட்டது.

அல்பியைத் தான் மிகவும் அதிகமாக காதலித்ததாகவும் அதனால் தான் அந்தக் காதலின் அழுத்தத்தினால் உடலுறவு வைத்துக் கொண்டதாகவும் 15 வயதான சண்டெல்லா என்ற பெண் சிறுமி சொல்கிறார்.

அவர்கள் காதலின் வெளிப்பாடாகவே இந்தக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்ததாகவும் அது தொடர்பாக மகிழ்ச்சியடைவதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர் அவர்கள்.

இதுதான் வெள்ளையர் கலாசாரத்தின் விளைவுகள். இப்பொழுது மீண்டும் மீடியாக்கள் இங்கே லண்டனில் பாலியல் கல்வியை பிள்ளைகளுக்கு வலுவாகப் போதிக்க வேண்டும் என்று சொல்கின்றன.

பாலியல் கல்வி என்று போதிக்கும் பொழுது ஹோமோ செக்ஸ் தொடர்பாகவும் போதிக்க வேண்டும். அது அருவருப்பு ஊட்டுகிறது என்று ஒரு ஆங்கில ஆசிரியை சொல்கிறார்.

செக்ஸ் கல்வி என்னும் பொழுது செக்ஸை செய்யாதீர்கள் என்று ரின் ஏஜ் பருவத்தினருக்குச் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் அது ஆசிரியர்களின் கடமை இல்லை. மாறாக செக்ஸை எப்படிச் செய்ய வேண்டும். பாதுகாப்பான அதாவது குழந்தைகிழந்தை உண்டாகாமல் எப்படி செக்ஸை செய்வது அல்லது செய்விப்பது என்பது தான் பாலியல் கல்வி அதன் விழிப்புணர்வின் நோக்கம்.

செக்ஸ் செய்யக்கூடாது என்று சொல்வதற்கு சிறுவர்களுக்கும் அறிவுறுத்த எந்தவித உரிமையும் யாருக்கும் இல்லை. இந்த வெள்ளைக் காரர் சட்டத்திலும் அதிகாரத்திலும் நான் பதின்ம வயதுக்காரர்கள் தொடர்பாகத்தான் பேசுகிறேன்.

சண்டெல்லா கர்ப்பமடைந்த போது அல்பிக்கு வயது 12 மட்டும் தான். இங்கிலாந்து பிரதமர் கோர்டன் பிறவுண் சொல்லும் போதும் இள வயதினர் கர்ப்பமடைவதனைத் தடுக்க நாம் அனைவரும் விரும்ப வேண்டும் என நான் நினைக்கிறேன். அவர் கூட இதற்கு மேல் சொல்ல விரும்பவில்லை. வெள்ளைக்காரக் கலாசாரத்தில் இதுக்கு மேல் சொல்ல முடியாது.

கலாசாரம் கலாசாரம் என்று நாம் சொல்வது வெறுமனே சாதாரணமான விடயமல்ல என்பது இப்பொழுதாவது புலம் பெயர் நாடுகளில் உள்ள பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் உணருவார்களோ தெரியாது என்று சட்டத்தரணி நாகநாதன் தெரிவிக்கிறார்.

திறந்த, எதுவும் செய்யலாம் என்ற போக்கு அதிகரித்ததன் காரணமாகவும் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான இடைவெளி தூரமானதன் காரணமாகவும் ரின் ஏஜ் பிள்ளைகள் செக்ஸில் ஈடுபடுகின்றனர் என்று இப்பொழுது ஆங்கில ஊடகங்கள் பட்டி மன்றங்களை வைத்துச் சொல்கின்றன.

புலம் பெயர் நாடுகளுக்கு வந்தவுடன் எமது தமிழ்ப் பிள்ளைகளும் விட்டேத்தியாகத் திரிய வெளிக்கிட்டு விட்டனர். குடும்ப ஒழுங்குகள் ஊரில் உள்ளது போல் இல்லையே. முந்தி ஊரில் என்றால் கருக்கல் பொழுதாகிவிட்டால் ஆம்பிளைப் பிள்ளையோ பொம்பிளைப் பிள்ளையோ வீட்டை விட்டு வெளியில் போக எமது பெற்றோர்கள் விட்டு விடுவார்களா?

இங்கு ஆங்கில நாடுகளில் குறூப் ஸ்ரடி என்று சொல்லிக் கொண்டு பிள்ளைகள் பெற்றோரை விட்டுவிட்டு எங்கோ போய்ப் படுத்து உறங்கிவிட்டு வருகின்றனர்.

ஒரு பிரபலமான ஆங்கிலப் பாடசாலை, 15 வயதுப் பெண் பிள்ளையை சுற்றுலாவுக்கு அனுப்பிய தமிழ்த் தாய், அந்தப் பிள்ளையிடம் பாதுகாப்புக்கு காண்டம் கொடுத்து அனுப்பாததற்கு அதன் தாயைக் கூப்பிட்டு கடிந்து கொண்டது.

பொறுப்போடு பெற்றோர் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ரின்ஸிபல் தமிழ்த் தாய்க்கு அறிவுரை கூறி அனுப்பினார். பொறுப்பு என்பது காண்டம் கொடுத்தனுப்புவது என்று வெள்ளைக்காரர் நினைக்கினம். அந்தத் தமிழ்த் தாய் மனதால் சுருண்டு போனாள்.

அல்பியின் தாயார் சொல்லும் பொழுது நாம் அவர்களை சிறு குழந்தைகளாகவே நினைத்தோம். இந்தச் செய்தி ஏனையவர்களை விட எமக்கே அதிர்ச்சி தருவதாக உள்ளது என்றார்.

இது ஒரு பொறுப்பற்ற பேச்சு என்று உளவளத் துறையாளர்கள் சொல்கின்றனர். இதுக்கு பெற்றோர் தான் காரணம்.

இங்கு வெள்ளைக்காரப் பெற்றோர்கள் தங்கள் தங்கள் பிரச்சினையை தாங்கள் தாங்கள் தான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அந்த நினைப்பு தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகள்

விவகாரத்திலும் இருப்பதனால் இப்படியான விளைவுகள் வருகின்றன. பிள்ளைகளை வீட்டில் தனியாக விட்டுவிட்டு வெளியில் செல்வது, வேலைக்குப் போவது, என்று கரிசனை கொள்ளாமையால் பிள்ளைகள் வீட்டில் வைத்து பாலியல் சம்பந்தமான தூண்டுதல்களை ஏற்படுத்தும் படங்கள் பார்த்தல், இன்றநெற்றில் சற் செய்தல், தமது நண்பர்களுடன் பாலியல் தொடர்பான பேச்சுகள் பேசுதல் என்று மட்டுமல்லாது நேரடியான பாலியல் உறவுகள் ஏற்படுவதற்கு வழிவகுக்கிறது என்கின்றனர் ஆய்வாளர்.

ரின் ஏஜ் பிள்ளைகளின் மூளைகளை எப்பொழுதும் சுறு சுறுப் பாகவும் கண்காணிப்பாகவும் வைத்திருக்க வேண்டும். அல்லது பாலியல் சுய இன்பம் தொடர்பாக சிந்திக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அது மட்டுமல்ல அதில் ஈடுபடவும் செய்வார்கள் என்கின்றனர் குழந்தைகள் தொடர்பான ஆராய்ச்சியாளர்கள்.

வெள்ளைக்காரர் வாழும் நாட்டில் எமது தமிழ்ப் பிள்ளைகளை எப்படி கட்டி மேய்ப்பது என்று ஒரு தமிழர் நலச் சங்கத்தின் உறுப் பினர் ஒருவர் கவலைப்பட்டார்.

சிறுவயதில் ஒரு ஆண் பிள்ளைக்கு பெண் பிள்ளை நண்பராக இருக்க வேண்டியது வெள்ளைக்கார கலாசாரத்தில் கட்டாயமானதாக இருக்கிறது. இல்லாவிடில் பாடசாலையில் மதிக்கமாட்டார்கள் என்று பதின்ம வயதுப் பையன் ஒருவன் சொல்கிறான். இது ஒரு பெரும் சிக்கலான விடயம். பாடசாலையில் ஏனைய நண்பர்கள் தன்னை மதிக்கிறார்களில்லை என்ற மனநிலையில் பெண் ஆண் நண்பர்கள் அவசியம் எனும் நிலைக்கு தமிழ்ச் சிறுவன் சிறுமியும் இந்தக் கலாசாரத்திற்குள் தள்ளப்பட்டு விடுகின்றனர். இது எவ்வளவு பெரிய ஆபத்தான விடயம்.

கல்லூரியில் படிக்கும் பதின்ம வயது தமிழ்ப்பெண் ஒருத்தியுடன் இந்த விடயங்கள் தொடர்பாகப் பேசினேன். கல்லூரியிலும் கேர்ஸ் பிரன்ட் போய்பிரன்ட் விடயம் இருக்கிறதுதான். ஆனால் கட்டாயம் இல்லை. இல்லாவிடில் ஹோமோ செக்ஸ் விடயங்கள் தொடர்பாக யாரும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. உடலுறவிலும் மூன்று விடயங்கள் இருக்கின்றன. காதலுடன் அல்லது நண்பருடன் அல்லது எதேச்சையாக சந்தித்து உறவு கொள்ள விரும்பியவருடன் இது எதுவுமே பெரிய விடயமில்லையே.

மனித ஆசைகளை ஏன் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அது அதன் இயல்பாக விடுவதே சிறந்தது என்கிறாள்.

இப்பொழுது எல்லாம் எல்லோரும் முற்போக்காகவே சிந்தித் தின்றனர். அது அதை அதன் அதன் போக்கில் விடுவது என்பது சரியா என்று எமது தமிழ்ப் பெற்றோரிடம் கேட்டால் பதறிப்போய் விடுவார்கள். ஆனால் பிள்ளைகள் இப்படி இருக்கிறார்கள். ஒரு வீட்டுக்குள் அல்லது சிறிய ஊருக்குள் இருந்து சிந்தித்த சிந்தனை

இப்பொழுது உலகளாவியதாக மாறிவிட்டது. எல்லாமே எல்லாமாக மாறிவிட்டது. அதற்காக வெள்ளைக்காரர்கள் எல்லோரும் இப்படி காமாந்தகர்களாக அலைகிறார்கள் என்று சொல்லவும் முடியாது.

இன்னும் கிராமப்புறங்களில் கிறிஸ்தவ சமயத்தை முழுமையாகப் பின்பற்றி கன்னியாகவும் இளைஞனாகவும் திருமணம் முடித்து இருபத்தைந்து முப்பது ஆண்டுகள் வாழும் வெள்ளைக்காரர்கள் இருக்கின்றனர்.

ஆனால் சிறுவயதில் எல்லாவற்றையும் நுகர்ந்துவிடத் துடிக்கிற விடலைப்பருவத்துக் கோளாறுகளுக்கு நகர்ப்புறங்கள் முழுமையாகத் தீனி போட்டு வருகின்றன.

சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் தடுமாறிப் போகிறார்கள். ஒரு சரியான வழிகாட்டுதல்கள் இல்லாமல் இங்கு வெள்ளைக்காரர் நாடுகளில் எமது பிள்ளைகளும் வழி தவறிப் போய் விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தில் தமிழ்ப் பெற்றோர்கள் மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றனர்.

பதின்ம வயதுப் பாலியல் உறவுகள் அதிவேகமாக வளர்ந்து வருவதாக ஆய்வாளர்கள் கவலை தெரிவிக்கின்றனர். அதில் ஒன்று இரண்டு விடயங்கள்தான் வெளியில் வருகின்றன. மிகுதி வெளியில் வராமல் இருட்டிலேயே அமுங்கிப் போகின்றன.

யுத்தம் எமது கலாசாரத்தில் எவ்வாறான பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கிறது பார்த்தீர்களா ?

தினக்குரல்

31.05.2009

அஸ்மியாவின் கதை

— ௨௦௨ —

‘பெல்ஜியம் சென்ரம்’ மிகவும் கம்பீரமாக இருந்தது. பரபரப்பான வேலை நேரம். வெள்ளைக்காரர்கள் பகல் சாப்பாடு சாப்பிடும் பொழுது பார்க்க வேண்டும். சிலநேரம் எனது கூட்டாளிகள் இருக்கிறார்கள் ஒரு சன்ட்விச், ஒரு கோலா ரின், ஒரு சிப்ஸ்பக்கட் இவ்வளவுதான். அவர்களுக்கு சமையல், வறுவல், கரியல், எண்ணெய், மணம், கடுகு, கருவேப்பிலை என்று ஆலாபனைப்பட்டு நாசியைக் குழப்பிக் கொள்ளும் பக்குவம் எல்லாம் இல்லை. பகல் நேரம் அரக்கப் பரக்க இருக்கும் ஒரு மணி நேர இடைவெளிக்குள் சாப்பிட்டு விட்டு ஒரு சிகரட்டைப் பத்தவைத்து ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு மாலை நேர வேலைக்குத் தயாராகி விடுவார்கள்.

பெல்ஜியம் ரயில்வே நிலையம் மிகப்பெரியது. சென்ரம்-சென்ரல் நிலையம் அது. பெல்ஜியம் கண்ணாடிக்குப் பெயர் போன இடம். எங்களவர்களுக்கு பெல்ஜியம் கண்ணாடி என்றால் மிகவும் விருப்பம். இன்னொரு விசயம் வைரம், இரத்தினக்கல் வியாபாரத்துக்கும் பெல்ஜியம் பெயர் பெற்ற இடம். பொதுவாக பெல்ஜியத்தில் இருந்து தான் பட்டை தீட்டப்பட்ட வைரக்கற்கள் ஏனைய இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. மலிவு யூதர்கள் தான் பொதுவாக வியாபாரக் கம்பனிகளை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கிறார்கள். யூதர்களுடைய கம்பனிகள் திட்டமிட்டு வியாபாரத்தைத் தம்வசம் வைத்திருப்பதில் ஒரு ஒற்றுமை அவர்களிடையே இருக்கிறது. வேலை செய்பவர்களும் யூதர்களே....

இன்னுமொரு விடயத்துக்கு பெல்ஜியம் மறைமுகமாகப் பெயர் போன இடம். ஆட்கடத்தல்.. அகதிகள் கடத்தல்... இதில் தமிழர்கள் தான் முன் நின்று நடத்துகிறார்கள். களவாக ஆட்களைக் கடத்துவதன் சூட்சுமம் வலுவாகத்தெரிந்தவர்கள் தமிழர்கள். ஹாபர்களுக்குப் போகும் கள்ளப்பாதைகள், கென்டயினர் யாட்டுகளுக்கு எத்தனை வரிசை கம்பி அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யார் யாரை எங்கு கொண்டு போய் ஏற்ற வேண்டும். எது எது எங்கை கொண்டுபோகும். எல்லா விவரங்களும் அத்துப்படி இந்தக் கடத்தல் காரருக்கு.

சீமெந்தால் அழகாகக் கட்டப்பட்ட சிலை கம்பீரமாக இருக்கிறது. யார் என்று தெரியவில்லை டொச் மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பசிக்கிறது, யாராவது சோறு விற்கிறார்களா என்று பார்த்தேன். கடைகளில் எல்லாம் சன்ட்விச் தான். சிப்ஸ் மட்டும் சாப்பிட முடியாது. சோறு கண்டு மூன்று நாளாகிவிட்டது. கையில் கொஞ்சம் பெல்ஜியம் பணமும் தொண்ணூறு ஸ்ரேலிங் பவுனும் இருக்கிறது. பக்கத்தில் ஒரு துருக்கிக் கடையில் சாப்பிடும் ஒருவரின் பிளேட்டில் ஒரு பிடிச் சோறு தெரிகிறது. கிட்டப்போய்ப் பார்த்தேன் உருளைக் கிழங்கு சிப்ஸ், சலட், ஒரு துண்டு மீனோ இறைச்சியோ மிகுதி உள்ள இடத்தில் சோறு ஒருபிடி.

ஒரு கோப்பைச் சோறும் கறியும் தின்ன வேண்டும். அது கிடைக்காது என்பது உறுதியாகிவிட்டது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இந்தியாக் காரருடைய அல்லது பாகிஸ்தான்காரருடைய கடைகள் இல்லை. சரி சிப்ஸும் கோலாவும் சன்விச்சும் தான் இன்றும்.

வாங்கிக் கொண்டு வந்து சிலைக்குக் கீழ் உட்கார்ந்தேன். “அண்ணை நீங்கள் தமிழே” இருந்த இருப்பில் அண்ணாந்து பார்த்தேன். “ஓம்” எந்தக் கேள்வியுமில்லாமல் எனக்குப் பக்கத்தில் வந்து இருந்து கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள் அந்தப் பெண்.

“கோலா குடியுங்கோவன்”

“வேண்டாம்”

“சிப்ஸ்”

“வேண்டாம்”

“அண்ணை நீங்கள் லண்டன் போகவே வந்தனீங்கள்”

“ஓம்”

ஒன்றில் அகதி அல்லது கென்டயினரில் லண்டன் பக்கம் போகத் தான் பெல்ஜியத்துக்கு தமிழர்கள் வருவார்கள் என்பது அவ்வளவு உறுதி. “எனக்குப் பசிக்குது சாப்பிடவே.”

“ஓம் சாப்பிடுங்கோ ஆர் உங்களை ஏத்துகினம்.”

அழுது அழுது கேட்டாள் “ஆரோ நாத்தனாம் இன்னும் ஆளைக் காணவில்லை.”

“எனக்கும் உந்தப் பேரைத்தான் சொல்லிச்சினம்.”

“உங்கடை பேரென்ன?”

“பாத்திமா அஸ்மியா.”

“என்னது?” ஒரு அதிர்ச்சி என்னுள் ஓடியது. அது ஏனென்று புரியவில்லை. ஒன்று முஸ்லிம் பெண்கள் இப்படி ஊர்கடந்து வர மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம். அல்லது அப்படியானவர்களை நான் சந்திக்கவில்லை.

ஊர் எது? திருகோணமலை. வயதை நான் கேட்கவில்லை, இருபது

இருக்கும். தொடர்ந்த கேள்விகள் அவளின் சொந்த விசயங்களில் தலையிடுவதாய் இருக்கும். அதனை நான் விரும்பவில்லை. இரவு தூங்கவில்லை போல இருந்தது. கண்கள் சிவப்பாக இருந்தன. தொடர்ந்தும் அவளின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பொலு பொலுவென்று விழுந்து கொண்டே இருந்தது. “இங்கை எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள்?” ரயில்வே ஸ்டேசனைக் காட்டினாள். ஐரோப்பாவில் இப்படி பெண்கள் சுதந்திரமாகத் தங்குவதற்கு இருப்பதற்கு கொஞ்சம் உத்தரவாத மிருக்கிறதே..

மனதுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. எனக்கும் உதவி செய்ய பெல்ஜியம் என்ன தெரிந்த ஊரா? பரவாயில்லை ஊர்ப்பிறந்தவன் உதவி செய்வோம், பார்ப்போம் உள்ளவரை. அழுது அழுது அவள் கண்கள் சிவந்து விட்டிருந்தன.

நாதனைத் தேடுவதற்கு ஒரே ஒரு ரெலிபோன் நம்பர் மட்டும் தான் இருந்தது. “அஸ்மியா குளிச்சிங்களா மூன்று நாளாகிவிட்டது.” முதலில் களைப்பை சோர்வைப் போக்குவோம். பெல்ஜியம் சென்ரம் ரயில்வே ஸ்டேசனில் கட்டணக் குளியல் அறை இருக்கிறது முதலில் அதில் போய் குளிக்கச் சொன்னேன் குளித்தாள்.

மிகவும் அழகாக இருந்தாள் அஸ்மியா. கோப்பி வாங்கிக் கொடுத்தேன். சுடச்சுட குடித்தாள். குளிர்நேரம் வெயில் லேசாக அடித்தது சீமெந்து பெஞ்சில் இருவரும் உட்கார்ந்தோம். தலையை விரித்து விட்டிருந்தாள் அதுவும் அவளுக்கு அழகாகவே இருந்தது. என்னைப் பார்த்தாள் கண்கள் குளமாகி இருந்தன. கண்ணீர் உடைந்து சிதறியது. அழவேண்டாம் என்று அவளது தலையில் கை வைத்து ஆதரவாகச் சொன்னேன். விம்மி விம்மி அழுதாள். எனது தோளில் தானாகவே சாய்ந்து கேவினாள். தோளில் கிடந்தபடி என்னை கலங்கும் விழி களோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஒரு ஆதரவுக்கரம் தந்து விட்டாய். என்ற வாஞ்சை அதில் தெரிந்தது. அவள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறாள். விம்மல், அழுகை, பச்சாதாபம், இயலாமை எல்லாம் ஒன்றாக எனது தோளில் கிடந்தபடி சொன்னாள்...

“நான் திருகோணமலையில் பிறந்தனான். எங்கடை அம்மா அப்பாவுக்கு அஞ்சு பிள்ளைகள். நான் மூன்றாவது. வாப்பா கடைசித் தங்கச்சி பிறந்த போது மெளத்தாக்கிவிட்டார். அதற்குப் பிறகு வீட்டில் கஷ்டம். மூத்த அக்காவை ஒருத்தர் லவ் பண்ணி நிக்காஹ் முடித்தார். எனக்கு முந்தின அக்கா இருக்கிறா. இன்னும் கலியாணம் முடிக்க இல்லை. நான் படிக்கும் போது நவநீதன் என்றவரை லவ் பண்ணினான். அவர்தான் என்னை லண்டனுக்குக் கூப்பிடுகிறார். ஆனால் நேரடியா நீதனுக்கு என்னை லண்டனுக்குக் கூப்பிட ஏலாதாம். அதுதான் ஏஜன்சிக்குள்ளாலை கூப்பிடுறார். நீதன் நல்லவர் ஆனால்... எனக்குத் தான் எவ்வளவு கஷ்டம்” குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். இலங்கையிலை இருந்து ஒரு மாதிரி ஜேர்மனுக்கு விசா எடுத்துப்போட்டன். இன்ரவியூ வைச்சவை. ஸ்போன்ஸர் நல்ல ஸ்ரோங்கா இருந்ததாலை ஜேர்மனிக்கு

விசா லேசாக் கிடைச்சது. அதுக்குப்பிறகு தான் சோதனைக்காலம். அங்கை என்னை ஏஜன்ட் ஒரு வீட்டிலை வைச்சிருந்தார். அந்த வீட்டிலை உள்ள ஆக்கள் தமிழ். புருஷன் டொக்டர் பொஞ்சாதி வீட்டிலைதான் இருந்தவா. எனக்கு சரியான வேலை தருவா. வீட்டுக்கு அவ லேட்டாத்தான் வருவா. அவருக்கு மனிசியோடை அவ்வளவு ஈடுபாடு இல்லை. அதோடை டொக்டருக்கு வெளியிலை ஒரு ஜேர்மன் காரியோடை தொடுப்பு எண்டும் சொல்லுவா. டொக்டர் மேலை உள்ள கோபத்தை என்னோடை தான் காட்டுவா. எனக்கு ஏசுவா. அடிப்பா. ஆனால் அவைக்கு சம்பளமில்லாத ஒரு வேலைக்காரிபோல இருந்தனான்.

ஏஜண்டுக்கு 'நீதன்' காசைக்கட்டிப் போட்டார். அவையின்ரை ஆக்கள் ஜேர்மனி, ஹெலன்ட், பெல்ஜியம் எல்லா இடமும் இருக்கின மாம். ஜேர்மனியிலை அந்த வீட்டிலை ஒரு மாதம். பிறகு இன்னுமொரு வீட்டிலை இருபது நாள் என்று ஏஜன்ட் மாத்தி மாத்தி வைச்சிருந்தார். நீதன் சொல்லிப்போட்டார். என்னைக் கவனமாகக் கொண்டு வந்து லண்டனிலை சேர்க்கச் சொல்லி. ஜேர்மனிலை இருந்து இங்கை வாறதுக்கு எந்தச் செக்கிங்கும் இல்லை. ஒருத்தர் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். வந்து நேற்று கிறகரி றோட்டிலை உள்ள வீடொன்றில் விட்டுவிட்டார். அங்கை நான் மட்டும் தான் பொம்பிளை. சரியான கஷ்டமாக இருந்தது. எல்லாரும் பியர் குடிச்சினம். சிகரட் குடிச்சினம். பயந்து போயிட்டன். இரவு ஒருத்தர் வந்து சென்னார் நாளைண்டைக்கு அனுப்புறம் என்று. ஆனால் எல்லாரும் தமிழர்கள் தான் ஒருத்தரை ஒருத்தர் கவனிக்கினமில்லை. அவரவருக்கு அவரவர் கவலை போல..

எனக்கும் நாளைண்டைக்கு என்று தான் சொன்னார்கள். அஸ்மியா இதனைச் சொன்ன போது சந்தோஷப்பட்டாள். "சரி பாப்பம்."

"அது சரி, உனக்கு ஏன் என்னிடம் அழ வேண்டும் போல இருந்தது?"

"தெரியாது பார்த்த போது அப்படி இருந்தது."

கென்டயினர் பயணம் உயிரைப் பணயம் வைத்துப்போகும் ஒரு பயணம். தமிழர்களின் வாழ்வில் அது இணைந்து கொண்டது. எண்பதுகளில் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் இன்னல்கள் கட்டுமீறிப் போன போது வேறு வழியின்றி ஐரோப்பிய நாடுகள் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் விமானங்களில் போனவர்கள். பின்னர் பல கட்டுப்பாடுகள் வந்தன. அகதிகளில் 1983 இல் அல்லது அதனையொட்டிய காலங்களில் ஐரோப்பா போனவர்கள் அதிஷ்ட சாலிகள் என்று இப்பொழுதும் சொல்வார்கள்.

நாங்கள் ஒரு ஏழுபேர் படுத்திருந்தோம். பனங்கிழங்கு அடுக்கின மாதிரி சின்ன அறை. அஸ்மியா ஒரு சாய்வும் அல்லாத நேரும் அல்லாத ஒரு கதிரையில் கண் தூங்கினாள்.

இரவு ஒரு மணியிருக்கும். கதவை பலமாகத் தட்டினார்கள். அது

ஏற்கனவே திறந்து தான் இருந்தது. “வெளிக்கிடுங்கோ.”

என்ன வெளிக்கிட எல்லாரும் வெளிக்கிட்டுத் தான் இருக்கிறோம். பக்கத்தில் கிடந்த ஸ்பிறைட் போத்தல் தண்ணீரில் வாய் கொப்பளித் தேன். மற்றவர்கள் அப்பிடிச் செய்யவில்லை. சரி வாங்கோ போனோம். விறைகுளிர் சில இடங்களில் வெண் பஞ்சுப் பொதிபோல பனி திரண்டு கிடந்தது. காரில் வானில் வீட்டில் கேற்றடியில் எல்லாம் பனி.. குளிர் பற்களை குறாவுகிறது. வந்தவர்கள் எல்லாம் நல்ல குளிர்ந்தாங்கி உடுப்புப் போட்டிருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு எதுவுமே பழக்கமில்லை. வந்தவனில் ஒருவன் சிகரட்டை தொடர்ச்சியாக ஊதிக்கொண்டிருந்தான்.

“கஸ்கஸ்தானை விட இங்கை குளிர் குறைவுதான்”. நடுங்கிய படியே ஏழுபேரில் ஒருவன் சொன்னான். பல தேசங்கள் கடந்து பல அனுபவங்களோடு வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு வெள்ளை நிற வானில் எங்களை ஏத்தினார்கள். வான் போகிறது. இண்டைக்கு எல்லாரும் போவியள். இண்டைக்கு சக்ஸஸ் ஆகும். ஒருவன் சொன்னான்.

இன்ப துன்பங்கள் பகடிகளில் கலந்து கொள்ள மனதுக்கு விருப்ப மில்லாமல் இருந்தது. எப்படியாவது லண்டன் போக வேண்டும் அவ்வளவுதான். கிட்டத்தட்ட இருபது கிலோமீட்டர் தூரம் ஓடி வந்து ‘ஹைவே’ ஒன்றில் நிற்பாட்டப்பட்டது. வலது புறம் பத்தைக்காடு இடதுபுறம் பெரிய பண்ணை. செம்மறி ஆடுகள் அந்தக் குளிரிலும் நின்றபடி புல்லை முகர்ந்து கொண்டு நின்றன.

ஊரில் எமது கிராமத்தில் எங்கடை பள்ளிக்கூடத்தில் தில்லையம் பலம் வாத்தியார் ‘ஏய் செம்மறி இஞ்சை வா’ என்று தான் கூப்பிடுவார். அந்த நேரம் செம்மறி ஆடு எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை கூடப் பண்ணிப்பார்க்க முடியாத பட வடிவில்தான் அது இருந்தது. ஏன் அது சோம்பேறியா? ஏன் அதுக்கு புத்தியில்லையா? எவ்வளவு வடிவாக இருக்கிறது வெள்ளையாய் கம்பளிப்பொதியாய்... அதன் கம்பளியைத் தொட்டுத் தடவிப்பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது லண்டனில் எம்மவர் சாதனைகள் பல... அதில் கள்ள கிறட்டி காட் செய்வது, களவெடுப்பது, கொலை செய்வது, பெண்களைக் கடத்துவது, பல வந்தமாகக் காதலிப்பது, அதே போல் செம்மறி ஆடு கடத்துவது. லண்டனுக்கு வெளியே காரில் ஒரு முக்கால் மணிநேரம் ஓடினால் பெரிய பெரிய பண்ணைகள் வரும். எல்லாம் ஆடுகள் அல்லது மாடுகள். காரில் இரண்டு சிக்னல் லைற்றையும் எரிய விட்டுவிட்டு கம்பி வேலி கடந்து போய் ஹைவேயை அண்டி இருக்கும் பண்ணை களில் இருந்து செம்மறி ஆட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து இரவி ரவாக அறுத்து உரித்து பங்கு போட்டு விடுவார்கள். அதனைப் பிடிக்கும் போது அது கத்தாது ம்.....ம்.....ம். என்று மட்டும் முனகும். எங்களின் ஊர்க்கிடாய்கள் போல அல்ல அது. செம்மறிகள் குமர்ப் பிள்ளைகள் போல் குனிந்த தலை நிமிராது. இந்த ராவிலும் அப்படித் தான்.

மெதுவாய் வாருங்கோ...

பத்தைகளுக்குள்ளால் குனிந்து பனித்தண்ணீர் பட்டு உடுப்புகள் நனைய மெதுவாய் நடந்தோம். “நல்ல குளிர் கென்டயினர் றைவர் நல்லாத் தூங்குவான்” ஒருத்தன் சொன்னான். எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போன எவரின் முகமும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. கொஞ்சதூரம் போன பின்பு சொன்னான் ஒருவன் “உதிலை இருங்கோ” இருந்தோம். விறைகுளிர் தாங்கமுடியாமல் இருக்கு. ஊரில் மார்சுழி மாதப்பனி எவ்வளவு ரம்மியமாய் இருக்கும். நுனிப்புல் பனியோடு கொஞ்சி விளையாடும். அந்தப்பனி அல்லது மண்மழை மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும். இது மனிதரைக் கொல்லும் பனி மைனஸ் எட்டு என்று சொன்னார்கள். அதுக்குக் கீழும் போகுமாம். ஆடியில் எல்லாம் விறைத்து விட்டது நாசமறுவான்கள் இப்பிடி பனி என்று சொல்லவில்லை. சொல்லியும் என்ன நடக்க போகுது.

ரவுஸர் ஒண்டுக்கு மேலே இன்னொன்று போட்டது மூன்று. எல்லாம் ஈரமாகிவிட்டது. அஸ்மியா எனக்கருகில் வந்து இருந்தாள். அவள் முகத்தில் ஒரு சோகம் அப்பிக் கொண்டே இருந்தது. எதுவும் யாரும் கதைக்கவில்லை. ஏத்துபவனின் கட்டளைக்கு இயங்கிக் கொண்டிருந்தோம். எப்படித்தான் கள்ள வழிகளைக் கண்டு பிடிக்கிறார்கள் தமிழர்கள். எமது தேசம் எங்கே, பெல்ஜியம் எங்கே. அங்கு போய் பழம் திண்டு கொட்டை போட்டபடியே இருக்கிறார்கள் தமிழர்கள். வெள்ளைக்காரன் புத்திசாலி என்று அம்மய்யா அடிக்கடி சொல்லுவார். என்ன புத்திசாலி இந்த ராவிரிட்டியிலை ஒரு கென்டயினரிலை ஒருத்தனை ஏத்தட்டும் பாப்பம். தமிழன்தான் புத்திசாலி.

அப்பாடா... ஒருத்தன் வருகிறான். அவன் முன்பு கட்டளையிட்டவன் அல்ல... வேறொருத்தன் “ஒவ்வொருத்தராய் வாங்கோ” எங்கே நிற்கிறோம் என்பது விளங்கவில்லை. வதவதவென்று ஒவ்வொருத்தராய்ப் போய் ஏறுகிறார்கள். எனக்கு முன்னால் அஸ்மியாவை அனுப்பினேன். அடுத்தது நான்... கொஞ்சம் திரும்பிப்பார்த்தேன் “பிராக்கு பாக்காமல் ஏறுங்கோ.”

அது ஒரு ரயில்வே ஸ்டேசன். சரக்குப் பெட்டிகளாய் கென்டயினர்கள். எல்லாமே துணியால் ரெக்ஸீனால் மூடிய கென்டயினர்கள். வலு இலாவகமாக சைற் கிளிப்புக்களைக் கழட்டி விட்டு ஆட்களை ஒவ்வொருத்தராக ஏற்றிக் கொண்ட மகிழ்ச்சி அவனுக்கு. கடைசி ஆள் நான்தான். ஏறியபோது உள்ளே இடம் மட்டு மட்டாக இருந்தது. கென்டயினர் முழுக்க பேப்பர் சுட்டுகள். றோல் றோலாகக்கிடந்தது. “இது லண்டன்தான் போகும்” ஒருவன் கர கரத்த குரலில் சொன்னான். வெளியில் எதுவும் தெரியுதில்லை. விடியும் வெளிச்சம் விளங்குகிறது. றெக்ஸீன் ஒருவகை சாக்குத் துணிபோல இருக்கும். கென்டயினர் என்றபடியால் மூச்சு விடுவது பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் குளிர் வாட்டுகிறது. கையில் பை எதுவும் கொண்டு வரக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பையை ஏற்கனவே ஹொலண்டிஸ் நண்பர்

வீட்டில் வைத்துவிட்டு வந்தேன். கென்டயினர் கூட்டாளிகள் சொன்னது போல ஒன்றுக்கு மேலால் இன்னொன்று ஒரு மாதிரி இலங்கையில் தைச்ச ரவுஸர்கள் தானே மூன்று போட்டுக்கொண்டேன். ஷேட் மூன்று நல்ல காலம் இவைகள் கொஞ்சம் குளிர் தாங்குகின்றன. கென்டயினர் உள்ளே இருக்கும் பேப்பர் சூடாக இருக்கிறது. அது தான் பேப்பரோடு பழகுவார்கள் கொஞ்சம் உஷ்ணமாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஏறியவுடனேயே ஒரு கென்டயினர் கூட்டாளி மெதுவாக காதோரம் வந்து சொன்னார் எல்லாருக்கும் “இஞ்சை பேசக்கூடாது மலம் சலம் கழிக்கக்கூடாது நித்திரை கொள்ளாமல் இருந்தால் நல்லது.”

எனக்கு மூத்திரம் வந்தது. அவர் சொன்னார் “பொலிஸ் நாய்கள் மோந்து பிடித்துவிடும்.” ஆகவே கவனம். எவ்வளவு நேரத்துக்கெண்டு அடக்கிறது. வருவது வரட்டும் பெய்தேன் ஒரு ஓரமாக... யாருக்கும் தெரியாமல் மெதுவாக. ரயில் கென்டயினர் ஒரு வசதி. அடிக்கடி யாரும் வந்து செக் பண்ணிக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஒருமுறை ‘செக்’ பண்ணி சாமான் ஏத்தினாப்பிறகு அடுத்த நாட்டு ஹாபரிலை தான் ‘செக்’ பண்ணுவார்கள். நீளமான பெட்டிகளாய் பல பெட்டிகள் இருப்பதைப் பார்த்தேன். இது நடுப்பெட்டி. கென்டயினரில் போகிறவர்களுக்கு நடு என்ன கரை என்ன?

காலை எட்டு மணியிருக்கும் ரயில் புறப்படுகிறது. எங்கை போகிறது அல்லது போகப்போகிறது என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் லண்டன் போகும் என்று ஏஜன்ட் சொன்னதை நம்பியிருந்தோம். லண்டன் தமிழர்களுக்கான ஒரு கனவுலகம் தான். அங்கை தமிழர்கள் அதிகம். அடுத்தது தட்டுத்தடுமாறிக் கதைத்தாலும் இங்கிலீஸ் ஒரு பிரச்சனை இல்லை. எப்படியும் ஒரு சொந்தம் இருப்பினம். இந்தத் துணிவுகளோடு லண்டன் போகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் ஏற்கனவே லண்டன் போனவர்கள் புதிதாக வரும் அகதிகளை மதிப்பதில்லை என்பது வேறு விசயம். அம்மம்மா சொல்லுவா “முந்தி வந்த தீவாரை பிந்தி வந்த தீவார் தீவாரெண்டுச்சினமாம்.”

ஏனைய கென்டயினர்கள் கப்பலில் தான் போகும். ஆனால் இது நல்லது ரயிலில் கொளுவி இருக்கிறது. பெல்ஜியத்தில் இருந்து லண்டனை நோக்கிய பயணம்.

சிறிய ஓட்டை போட்டு வெளியில் பார்த்தோம் காடுகள். களனிகள், சின்னச்சின்ன கிராமங்கள். பண்ணைகள், விளைநிலங்கள், மஞ்சள் பூக்கள் கொண்ட பரந்த வயல்கள், கடுகுப்பூக்கள் அவை என்று ஒருவன் சொன்னான். ஆட்டுப்பண்ணைகள், மாட்டுப்பண்ணைகள் பெல்ஜியம் நேர்த்தியாக இருந்தது. பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது.

அஸ்மியா என்னண்டை வந்தாள். சொந்தக்காரர்பெண் என்று கென்டயினர் கூட்டாளிகளுக்குச் சொல்லியிருந்தேன். அல்லது அதுக்கு வேறு சண்டை பிடிப்பார்கள் யார் அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது என்று.

“அண்ணா” தயங்கினாள்.

“என்ன?”

“எனக்கு.... எனக்கு....”

“என்ன உனக்கு?”

“வந்திட்டுது.”

“சரி பரவாயில்லை.”

“கொஞ்சமிரு அங்காலை கொஞ்சம் ஒரு இடம் இருக்கு அதிலை போய்....” எனது ஷேட் ஒன்றைக் கழட்டிக் கிழித்துக் கொடுத்தேன். இந்த நேரத்தில் அவள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். அடி வயிற்று வலியால் துடித்தாள். ஷேட்டைக் கழட்டிக் கிழித்துக் கொடுத்த போது அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“அழாதே.”

“இல்லை நீங்கள் பெரிய ஆள்.”

“என்ன சொல்றாய்?”

“எனக்கு என்ன சொல்லுறதெண்டே தெரியேல்லை. ஆனால் உங்கடை மணிசி குடுத்து வைத்தவ.” கென்டயினரில் வந்த ஒரு கூட்டாளி சொன்னார்.

“அழாதே பிள்ளை. எல்லாம் சரியாயிடும், போய்ச் சேந்திடுவம் யேசு துணையிருக்கிறார்.”

அவருக்குப் பயணக்கவலை.

ரயில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. போகும் இடங்களில் ஒரே ஒரு ஸ்டேஷனில் மாத்திரம் இது வரை நின்றது. அரை மணித் தியாலமளவு நின்றிருக்கும். எட்டிப்பார்த்தோம் ஓட்டையால். லண்டன் மாதிரித் தெரியவில்லை.

ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் இடது கைப்பக்கமாக வாகன ஸ்ரேறிங் இருக்கும், போட்டுகளில் ஆங்கிலம் எழுதி இருக்காது போன்ற சின்னச் சின்னத் தகவல்களை ஒப்பு நோக்கி இங்கிலாந்து வரவில்லை என்பதனை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம்.

ஐந்து மணித்தியாலம் கழிந்துவிட்டது. இங்கிலாந்துதான் போகிறதோ அல்லது வேறே எங்கையுமோ? ஒரு ஸ்டேஷனில் ரயிலைப் போட்டு விட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார்கள் போல... நிற்கிறது நிற்கிறது நின்று கொண்டேயிருக்கிறது... அங்கை நின்று இங்கை நின்று பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்கள் ரயில் ஓடி ஓடி ஒரு ஹாபருக்கு கிட்ட வந்தாச்சு. ஆனால் எங்கே என்று தெரியவில்லை. உள்ளே இருந்த ஒருவர் எட்டிப்பார்த்தார். எல்லாம் இருட்டு கொஞ்ச நேரத்தில் கென்டயினர் ரயிலில் இருந்து மாற்றி வெளியில் எடுக்கப்பட்டது. கொண்டு போய் கென்டயினர்கள் நிற்பாட்டும் இடத்தில் நிறுத்தினார்கள். நிற்கிறது நிற்கிறது எடுக்கிறார்களில்லை. ஒருவர் சொன்னார்

“வெட்டி இறங்குவோம்” ஒவ்வொருத்தராய் இனம், நாடு தெரியாத ஒரு ஹாபரில் இறங்கினோம்.

ஹாபர் கமெரா செக்கியூரிட்டிகளுக்கு துல்லியமாகக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. வரிசையாக மூன்று ஜீப்புகள் எங்களை நோக்கி வந்தன. ஆங்கிலத்தில் ஜீப்பின் நம்பர் இருந்தது. எங்களுக்குக் கிட்ட வந்து ஒருவர் கை கொடுத்தார். வரவேற்பு கைலாகு முடிந்து ஜீப் பில் ஏறச்சொன்னார்கள். ஏறினோம்.

மேலும் ஏழு இலங்கைத் தமிழர்கள் பிடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிரான்ஸில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று பின்னர் அறிந்தோம். கைவிரல் அடையாளம், போட்டோ பிடித்தல், சிறிய விசாரணை எல்லாம் முடிந்துப் போங்கோ ஒரு கிழமையால் வாருங்கோ இங்கிலாந்துக்குத்தானே வர எண்ணினோம். வந்து விட்டோம். அஸ்மியா நீதனுக்கு கோல் பண்ணி வரச்சொன்னாள். நீதன் வந்தார். போகும் போது அஸ்மியாவின் கண்கள் பனித்திருந்தன. என்னைப்பார்த்து.

லண்டனில் குளிர்காலம் என்றால் தாங்கமுடியாது. குளிர் தாங்கும் ஆடைகளில்லாமல் வெளியில் வரவே முடியாது. வேலைக்குச் செல்பவர்கள் ஒன்றுக்கு மேலால் இன்னொரு உடுப்பு போட்டுக் கொண்டே செல்வார்கள். சுரங்க ரயில்கள், பஸ்கள் எல்லாம் ஹீற்றர் போட்டு சூடாகவே இருக்கும். காதலர்கள் தங்கள் துணைகளோடு கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டே போவார்கள் வருவார்கள். ஏதோ ஒட்டிப்பிறந்த இரட்டைபிறவிகள் மாதிரி இருக்கும் அதுவும் மார்கழி மாதம் என்றால் ஒட்டியது விலகாது. எமது கிராமங்களில் விறை குளிர் நுனிப்புல்லில் ஒட்டியிருக்கும் பனிக்கே வயசானிகள் போர்வை, நெருப்பு முட்டிக் குளிர்காய்தல் என்று ஏகப்பட்ட ஏற்பாடு.

லண்டனில் பனி கொட்டும். வெண் பஞ்சைக் கொட்டுவது போலிருக்கும். கைகளால் அள்ளி விளையாட ஆசையாய் இருக்கும். விளையாடினால் கை கண்டிப்போய்விடும். சில சுரங்கரயில்கள் மற்றும் மின்சார மேல் ரயில்கள் அதிகமாகப் பனிப்பெய்யும் காலங்களில் சேவையில் ஈடுபடமாட்டா.

சுரங்கத்துக்குள் ரயில் போனால் கொஞ்சம் சூடு மிதமாகவே இருக்கும்.

அன்று நண்பனின் அழைப்பை மறுக்க முடியாமல் குளிர்காலம் என்றும் பாராமல் ILFORD போய்விட்டு LIVER POOL போவதற்கு ரயில்வே ஸ்டேஷனில் வந்து பெஞ்சில் அமர்ந்திருக்கிறேன். ILFORD ஸ்டேஷனில் ஒரு பெஞ்சில் அஸ்மியா உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளருகே போய் அஸ்மியா என்பதை உறுதி செய்து கொண்டேன். நான்கு மாதங்களின் பின்பு சந்திக்கிறேன். புதிதாய் கலியாணம் முடித்தாளே... நீதனோடு சேர்வதற்கு வந்தாளே... அந்த சந்தோஷக்களை இல்லாதது மாதிரி எனக்குப்பட்டாள். கலியாணத்துக்குப் பின்பு ஒரு சந்தோசக்களை வருமே அது இல்லவே இல்லை.

நான் அருகில் போனதும் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்
டாள். என்னைப் பார்த்ததும் கண்கள் உடைந்து போனது. எனக்காகத்
தான் அழுவதற்குக் காத்திருந்த மாதிரி இருந்தது அவளின் செயல்.
“ஏன் அஸ்மியா என்ன நடந்தது?” நீதன் கெட்டவன் அண்ணா! அவன்
ஒரு வஞ்சகம் பிடிச்சவண்ணா! அவனை விட்டுட்டு நான் வந்திட்ட
ன். இப்ப ஒரு பெண்கள் காப்பகத்தில் இருக்கிறன். நான் அவனை
நம்பித்தானே இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்தனான். எவ்வளவு துன்
பங்களை சும்ந்து வந்தனான். நான் வந்த ஆரம்பத்திலை ஒரு நாள்
என்னோடை நல்லா கதைச்சவன்... பிறகு...விம்மி விம்மி அழுதாள்.

ஆனால் இரண்டாவது நாளில் இருந்து என்னோடை கதைக்
கேல்லே. அன்பாயில்லை. வீட்டிலை இன்னும் இரண்டு பொடியன்கள்
இருந்தவை அவையும் என்னோடை கதைக்கயில்லை. எனக்கு
என்னவோ போலிருந்தது. நீதனைக் கேட்டன் ஏன் என்னோடை
இப்பிடி நடக்கிறியள் எண்டு. அவன் எந்தப் பதிலும் சொல்லேல்லை.
மூண்டாம் நாள் நீதன் சொன்னான் “வா உன்னை ஒரு இடத்துக்குக்
கூட்டிக் கொண்டு போறன் என்னோடை வா” என்றான். அவனோடை
போனனான். காரிலை போகேக்குள்ளையும் ஒரு கதையுமில்லை.
போய் கார் நிண்ட இடம் ஒரு டிஸ்பென்ஸரி. எனக்கு ஒண்டும்
விளங்கேல்லை. உள்ளே வரச்சொன்னான் போனேன். டொக்டர்
ஒரு பொம்பிளை. எனக்கு ஏதோ டெஸ்ட் செய்ய வேணும் எண்டா
எனக்கு விளங்கேல்லை. உமக்கு சம்மதமோ எண்டு டொக்டர்
கேட்டா. எனக்கு ஒண்டும் தெரியாது. தலையை ஆட்டினேன்.

கட்டிலில் படுக்கச் சொன்னா. தனது கைகளுக்கு உறை போட்டா
டொக்டர். இப்பத்தான் கேட்டன் டொக்டர் என்ன டெஸ்ட்? டொக்டர்
சொன்னா உம்முடைய காதலன் உம்முடைய சம்மதத்தோடைதான்
கூட்டி வாறன் என்று சொன்னவர். உமக்குத் தெரியாதே... இது
நீர் யாரோடையாவது உடலுறவு செய்திருக்கீரோ என்று பரிசோதிக்கிற
‘சன்னித்தன்மை ரெஸ்ட்’ டொக்டர் சொன்ன போது நொருங்கிப்
போனேன் நான். அண்டைக்கு அவனை நாக்கைப்புடுங்கிறமாதிரி
கேட்டுட்டு நான் அவனை விட்டுட்டு வந்திட்டன் அண்ணா! அதுக்குப்
பிறகு அவனோடை எப்பிடியண்ணா வாழுறது? அவள் போகும்
ROMFORT ரயிலுக்காகப் பச்சை விளக்கு எரிந்தது. அத்தோடு எனவுன்
ஸும் செய்தார்கள்..

இன்னும் அவளின் கண்ணீரின் ஈரம் என்னெஞ்சில்.....

(வீரகேசரி பவள விழா சிறுகதைப் போட்டியில் 4ஆவது இடம்
பெற்ற கதை. 1000த்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகள் போட்டிக்கு வந்திருந்
ததாக தெளிவத்தை ஜோசப் சொன்னார்)

“இங்க ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கிறத பார்த்தா ஊரோட போயிரலாம் போல இருக்கு...”

லண்டனில் ஒரு பிரமுகரைச் சந்திக்கும் பொழுது சொன்னார். “தம்பி... இப்ப எதுக்கும் காசு சேக்க முடியாமல் இருக்கு பாத்தம் சரிவராது ஒரு கோயிலைத் திறந்திட்டம்” ஆலயங்கள் தொடர்பான அவநம்பிக்கை தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

லண்டன் தெருக்களில் Eastham, Ilford, Wimbeldon, Harrow, Aiperton, Wembley, Archway, Lowshiyam, Walthamstow என்று இலங்கைத் தமிழர்கள் கூடி வாழும் ஊர்களில் கோயில்கள் பல அடிக்கடி முளைக்கும். ஒரு கோயிலின் தர்மகர்த்தாவோடு சண்டை பிடித்துப் போய் பிரியும் ஐயர் இன்னொரு கோவிலை பிரதிஷ்டை செய்வார்.

கட்சிகளின் பெயர்கள் போல கோவில்களின் பெயர்களும் வைக்கப் படும். உதாரணமாக தி.மு.க. பிரிந்து அதி.மு.க போல... காளிகாம்பாள் சிறீ காளிகாம்பாள் ஆக இரண்டாவது இருக்கும். அநேகமான கோவில்களில் ஐயர்மாருக்கு உரிய வேதனம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆலயத்தை மட்டும் நம்பி இலங்கையில் இருந்து செல்லும் ஐயர் மாருக்கு தங்குமிடம், வேக்பேமிட்விசா, உணவு என்று கொடுத்து விட்டு இலங்கை, இந்திய ரூபாய்ப்படி சம்பளம் கொடுப்பதாகவும் ஒரு ஐயர் வருத்தப்பட்டார்.

கோயில்கள் மக்களின் மன அமைதியைத் தரும் ஞானாலயங்களாகக் கருதப்பட்ட காலங்கள் போய் இப்பொழுது வருமானங்கள் தரும் ஒரு பணப்புழக்கமுள்ள இடங்களாக மாறியிருக்கின்றன. லண்டனில் மட்டும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கோவில்கள் பணம் கொழிக்கும் இடங்களாக இருக்கின்றன. கோவில்களிடையே சண்டைகள் லண்டனில் மிகவும் பிரபலம்.

ஒரு சில கோவில்கள் சேர்ந்து ஒரு திதியை அறிவிக்கும். ஏனைய கோவில்கள் மற்றொரு நாளில் அந்த அனுஷ்டானங்களை மேற்

கொள்ளும். தைப்பொங்கல், தீபாவளி போன்ற விடயங்கள் சித்திரை வருடப்பிறப்பு, அமாவாசை, பெளர்ணமிகூட சில நேரம் கோவில் களுக்கிடையில் மாறுபடும். சண்டையாக மாறிவிடும்.

கோவில்கள் சைவரின் அடையாளங்களாகவும் ஆதம் விமோசனத் தலங்களாகவும் இருக்க வேண்டியவை வெறும் சண்டை சச்சரவுக்குரிய இடங்களாக இருப்பது கண்டு சைவர்கள் மிகவும் நொந்து போயுள்ளனர்.

இந்தியக் கோவில்களின் கருத்துக்கணிப்பு, நேரக்கணிப்பு, இலங்கைக் கோவில்களின் நேரக் கணிப்பு என்று இரண்டு வகைக் குழப்பங்களையும் லண்டனில் காணக்கூடியதாக இருக்கும். இரகுநாதையர் பஞ்சாங்கம், வாக்கிய பஞ்சாங்கம் என்ற பிரிவுகள் பெரும் பிரச்சனைகளையும் குழப்பங்களையும் ஏற்படுத்துவனவாக இருக்கின்றன.

இரகுநாதையர் பஞ்சாங்கத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் ஒரு நாளும், வாக்கிய பஞ்சாங்கத்தைப் பின்பற்றுவவர்கள் இன்னொரு நாளும், விசேஷ தினங்களை பங்குபோடும் பொழுது பொது மக்கள் பாவம் குழம்பிப்போய் நிற்கின்றனர்.

சைவத் திருக்கோவில் ஒன்றியம் என்ற ஒன்று இப்பொழுது பல மாநாடுகளை நடத்தி வருகின்றது. ஆனால் இந்த சைவத் திருக்கோவில் ஒன்றியத்தினால் கூட எல்லாத் திருக்கோவில்களையும் ஒன்றிணைக்க முடியவில்லை.

ஏன் என்று! அதன் தலைவரைக் கேட்டால் “போய் இணையாத கோவில்களைக் கேளுங்கள்” என்கிறார். இணையாத கோவில்களை வினவினால் சைவத் திருக்கோவில் ஒன்றியத்திடம் நம்பிக்கையின்மையைத் தெரிவிக்கின்றன. இந்நிலையில், நம்பிக்கையுடைய சமூக அக்கறையும் இளைஞர்கள் மீது கரிசனையும் வைக்க வேண்டிய சமய நிறுவனங்கள் தங்களிடையேயுள்ள குடுமிபிடி சண்டையைத் தீர்ப்பதற்கே நேரமில்லாமல் அலைகின்றன.

புகலிடத் தமிழர்கள் பற்றிய அக்கறையை அல்லது அவர்கள் மீதான கரிசனையை அங்குள்ள ஊடகங்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற போதும் பொது அமைப்புகள் பாராமுகம் காட்டுகின்றன.

யோகாசனம் பயிற்றுவித்தல், பிரசங்கங்களுக்கு ஆட்களை இலங்கையில் இருந்து அழைப்பித்தல் போன்ற விடயங்களோடு ஐந்து கால நைவேத்தியங்களுடனான பூஜைகளுக்குக் கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவம் இளைஞர்கள் மீது காட்டப்படுவதில்லை....

அதனால் இளைஞர்கள் வழிதவறியவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள். Yīrōṣ Pōi-rōṇ Pōiār பத்திரிகையாளர்களையும் ஊடகவியலாளர்களையும் அழைத்து தமிழ் இளைஞர்கள் பயன்படுத்திய சாமுராய் வாள்களையும், கிறிஸ் கத்திகளையும் கைத்துப்பாக்கிகளையும் ஆயிரக்கணக்கான கள்ளமான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட கிறட்டிகாட்களையும் காட்டியது.

அவற்றைப் பார்த்த பிறகாவது சமூக அமைப்புகள் இளையவர்கள் மீது அக்கறை செலுத்தினவா என்றால் இல்லை.

எமது ஊரில் ஒரு பையன் கெட்டவனாக மாறுகிறான் என்றால், சமூகத்தின் கண் அவன் மீது வெறுப்பையுமிழும். லண்டனில் அவனைப் பார்த்து பெருமை பேசுகின்றனர். அதனால் இவன் இன்னும் அலைக் கழிந்து போகிறான்.

முழுக்க முழுக்க தமிழர் சமூக அமைப்புகளின் அக்கறையின்மையே இவற்றிற்கு காரணம். பணம் பறித்தல் அல்லது கிறட்டி காட் தொடர் பாக... கணினியை வெகு இலாவகமாகப் பயன்படுத்தத் தெரிந்த தமிழ் இளைஞர்கள் கடன் அட்டைகளை தாங்களே செய்கிறார்கள். இது கிரிமினல் குற்றமாகும்.

அண்மையில் ஒரு செய்தி: கிறட்டி காட்டுகளைப் பயன்படுத்திப் பணம் எடுக்கும் மெசின்கள் லண்டனில் பார்க்குமிடமெல்லாம் இருக்கும். தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் ஒரு இடத்தில் மெசின் ஒன்றின் உட்பக்கமாக நுண்ணிய கமராவைப் பொருத்தி காட்டை உட்செலுத்தும் போது கார்ட்டின் நம்பரையும்—இரகசிய ‘பின்’ நம்பரையும் கமரா மூலமாகக் களவாடி அதேபோல் புதிய நகல் ஒன்றைச் செய்து பணம் முழுவதையும் எடுத்து விட்டார்கள் தமிழர்கள். இன்னொரு சம்பவம். ‘South Hall’ பகுதி: தமிழர்கள் நிறைந்து வாழும் இடங்களில் ஒன்று, ஒரு தமிழ் தாதி இரவு 11.30 அளவில் வேலை முடிந்து வரும் பொழுது அவரை அள்ளி காரில் திணித்து விட்டு அவரிடம் இருந்த ‘கிறட்டி காட்டுகள்’ இரண்டினை அபகரித்து இரவு 11.30 இற்கு 500 பவுண்கள் எடுத்து விட்டு பின்பு அவரை அப்படியே காரில் வைத்து அழுத்திப் பிடித்து அதிகாலை 12.10 இற்கு மேலும் 500 பவுண்களை காட்டில் இருந்து எடுத்துவிட்டு அந்தத் தாதியை நட் நட நடு றோட்டில் விட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள்.

லண்டனில் ஒரு நாளுக்கு 500 பவுண்கள் கார்ட்டில் எடுக்க முடியும் (இப்பொழுது 300 ஆகக் குறைத்து விட்டார்கள்) தாதியும் தமிழ், களவெடுத்தவர்கள் அல்லது அபகரித்தவர்களும் தமிழர்கள். இது உதாரணத்திற்கான இரண்டு சம்பவங்கள். இப்படி பல வன்முறைகளில் ஈடுபடும் தமிழ் இளைஞர்களின் செயல்களைப் பார்க்கிறோம்.

இது தமிழர் மீதான இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின் நெருக்கடியை அதிகப்படுத்துவதை நேரடியாக அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஒரு கொலை வழக்கில் செய்தி சேகரிப்பதற்காகச் சென்றிருந்த பொழுது தலைமை பொலிஸ் அதிகாரி சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது. “இப்படி தமிழர்கள் செய்தால் இங்கிலாந்து அவர்கள் மீது இரக்கம் காட்டாது” உண்மைதான். பல தமிழ் இளைஞர்கள் இங்கிலாந்துச் சிறைகளில் இருக்கிறார்கள். ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்பட்ட பலரைப் பார்த்திருக்கிறேன். இன்னும் பத்து வருடங்கள் என்று தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பல இளைஞர்கள் சிறையில் இருக்கின்றனர். அவர்களின் எதிர்காலம் சிறைக் கம்பிகளுக்குள்ளேயே முடங்கிப் போய்க்கிடக்கின்றது.

ஒரு தந்தை சொன்னார்: “தம்பி...இஞ்சை பொம்பிளைப் பிள்ளை யளையோட இருக்க ஏலாது.நாளும் நடக்கிற சம்பவங்களைப் பார்க்கும் போது ஊரோடை போய்விட வேணும்”.

உண்மையில் பல பெற்றோர்களுக்கு இந்த எண்ணம் வந்து விட்டது.

கலாசாரப் பிறழ்வு, தாய் தந்தையர் உறவுகள் பற்றிய அசட்டை என்று பெரியவர்கள் தாங்க முடியாத அந்தரங்களை சுமக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகிறார்கள்.

இந்நிலையில், தமிழர்களின் குற்றச் செயல்கள், நடவடிக்கைகள் அகதிகள் விடயத்தில் பல பாதகமான திருப்பங்களை இங்கிலாந்து அரசு எடுப்பதற்கான நிர்ப்பந்தங்களை எதிர்கொள்கிறது. சுதேசிகளாலும் அரசியல் எதிர்ப்புக் காரர்களாலும் இந்த அழுத்தங்கள் அரசாங்கத்துக்கு வருகின்றன. உள்துறை அமைச்சும் குடிவரவு, குடியகல்வு அமைச்சும் இது தொடர்பான அறிக்கைகளை அடிக்கடி மாற்றி மாற்றி தெரிவிக்கும் போது அகதிகள் தொடர்பான நெருக்குதல்கள் அதிகரிக்கின்றன.

முக்கியமாக அகதிகளின் வேலை செய்யும் அனுமதியை எவ்வித முன்னறிவித்தல்லுமின்றி அரசாங்கம் பறித்து விடுகிறது. அதனால் அவர்கள் ஜீவனோபாயத்துக்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றார்கள்.

அதனோடு Nass எனும் அகதிகளுக்கான உதவும் அமைப்பும் இப்பொழுது கொடுப்பனவுகளை நிறுத்திவிட்டது. அகதிகள் தொடர்பாக வழக்குகளில் வாதாடும் சட்ட நிறுவனங்களுக்குக் கொடுத்து வந்த ஒரு தொகைப் பணத்தையும் சில நிறுவனங்களுக்கு நிறுத்தி விட்டது. சில நிறுவனங்களுக்குக் குறைத்து விட்டது.

இந்த நிலையில், அகதிகள் மிகவும் இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளி அவர்களை இங்கிலாந்தில் இருந்து வலுக்கட்டாயமாகத் திருப்பி தமது நாடுகளுக்கு அனுப்பும் விடயத்தையே அரசும் உள்துறை அமைச்சும் செய்து வருகின்றது.

சில அகதிகள் மாதமொருமுறை அதற்கென அமைக்கப்பட்ட நிலையங்களுக்கு வந்து கையெழுத்திடப் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலருக்கு வாரமொரு தடவை, சிலருக்கு ஒவ்வொரு நாளும். இப்படியான நெருக்குதல்களும் திருப்பி அனுப்புவதிலும் தொடர்ந்த வண்ணமிருக்கும் நிலையில், அகதிகள் அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் பலரை அரசு கையெழுத்திடக் கூப்பிட்ட தினங்களில் திருப்பி அனுப்பும் சம்பவங்களும் தொடர்ந்த வண்ணமிருக்கின்றன.

ஊடகங்களுக்குத் தெரியாமல் சமூக நிறுவனங்கள் அகதி உதவி நிலையங்களுக்குத் தெரியாமல் நடைபெறும் சங்கதிகள் இவை.

இந்தப் பிரச்சனைகள் பற்றி அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டிய சமூக அமைப்புகள் இன்னும் பிரசங்கங்களில் மட்டும் வாளாவிருக்க முடியாது. மற்றைய அமைப்புகளில் எவ்வளவு அழகாக பஞ்சாபிகள்,

குஜராத்திகள், கிறிஸ்தவர்கள் சமூகக் கட்டமைப்பை முன்னிறுத்தி வாழ்கிறார்கள். தமிழ், சைவ சமூகக் கட்டமைப்பை சீர்செய்ய வேண்டியது ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பு, சங்கத்தினதும் கடமையாகும். தமிழர்கள் தொடர்பான ஒரு சந்தேகமற்ற, அரசுக்குத் தொந்தரவற்ற நிலை வரும் வரைக்கும் தமிழர்கள் மீதான நெருக்குதல்கள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

இது இங்கிலாந்திலுள்ள மற்றும் புலம்பெயர் நாடுகளிலுள்ள தமிழர் சமூக அமைப்புகள் மற்றும் ஆலயங்களின் கவனத்திற்கு...

தினக்குரல்

27.06.2004

லண்டனில் அழகான மனைவியைப் பூட்டிவைத்த கணவன்

— ௨௨௨ —

லண்டனில் ஒரு தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி முடிந்து வெளியில் வந்த போது எனக்கொரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அண்ணா! உங்கள் நிகழ்ச்சி என்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றியது. நான் அந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு பேச முடியாமல் போனது எனது கவலைகளின் காரணமாக அழுது விடவேன் என்ற அச்சம். உண்மையில் குடும்பங்கள் தொடர்பான அதன் அர்த்தப்பாடுகள் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளை நீங்கள் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதாவது எமது தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு விளங்குமா என்ற ஏக்கமே எனது நெஞ்சில் இருக்கிறது. எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். கணவன் என்னை விட்டுப் போய்விட்டார். நான் இரண்டு பிள்ளைகளோடும் பெண்கள் நல்புரி நிலையத்தில் இருக்கிறேன் ஏதோ சுவிற்சர்லாந்தில் இப்படி வசதி இருக்கப்போய் சரி. இல்லாவிட்டால் நானும் பிள்ளைகளும் எமது அடுக்குமாடி வீட்டில் இருந்து குதித்துச் செத்திருப்போம்.

“உங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை” என்று கேட்டேன். “கணவன் சுவிஸில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது திருமணம் பேசப்பட்டது. நான் வவுனியாவில் ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். எனக்கு மூன்று பெண் சகோதரர்கள். அப்பா விவசாயி... சீதனமில்லாமல் என்னைக் கேட்டார்கள். அப்படி கட்டி வைத்து விட்டார். ஆனால்...” அழத் தொடங்கிவிட்டாள் அந்தப் பெண்.

“சுவிற்சர்லாந்து வந்து இரண்டு பிள்ளைகள் பிறக்கும் வரை என்னோடு இருந்தவர் பின்னர் ஒரு சுவிஸ் பெண்ணோடு தொடர்பு உண்டாகி எனக்கு அடி உதை.. தினமும் வீட்டுக்கு நேரம் சென்று வருவார். ஆரம்பத்தில் கேட்டபோது, அடிக்க ஆரம்பித்தார். பின்னர் அடிக்கத் தொடங்கியவர் பிள்ளைகளையும் தாக்கினார். என்னைப்

பைத்தியக்காரியென்று சொல்லி சொல்லி ஏகவார். உண்மையில் எனக்குப் பைத்தியமாக இருக்குமா என்று யோசித்து யோசித்தே என் தலைக்குள் ஏதோ செய்கிறது. உண்மையிலேயே நான் பைத்தியக் காரி ஆகிவிட்டேன் அண்ணா!”

எமது கிராமங்களில் இருந்து தினமும் ஐக்கிய இராச்சிய மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கான விமானங்களில் தமிழ்ப் பெண்கள் திருமணத்திற்காகப் போகிறார்கள். அவர்கள் போய் இறங்கியவுடன் முதலில் ஒரு ‘கலாசார அதிர்ச்சி’யை முகம் கொள்கிறார்கள். அது படித்தப் படிக்காத பெண்கள், ஆண்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்படுகிறது.

புலம் பெயர் நாடுகளில் உள்ள ஆணாதிக்க மனோபாவம் மற்றும் கலாசார ஒவ்வாமை, மொழி அறியாமை இவைகளினால் அதிகம் துவண்டு போவது பெண்கள்தான்.

எல்லாம் சரி, அது அப்படித்தான் இருக்கும் என்ற மனோபாவத் துக்குள் எமது பெண்களை அவர்கள் மனங்களை உட்படுத்தவும் தைரியப்படுத்தவும் முடியாது.

எனது நண்பன் சொன்னான், அவன் உளவியல் சார்ந்த படிப்பை மேற்கொண்டிருக்கிறான். “ஏன் வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் ஆண்களின் (லிவ்விங் ரு கெதர்) சேர்ந்து வாழல் போல எமது பெண்களும் ஆண்களும் சேர்ந்து வாழ்ந்து விட்டு தைரியமாக இருக்கலாம் தானே. பிரிவது என்றால் தைரியமாகப் பிரிவது பின்னர் உறுதியாக வாழ்வது.

இதில் ஒரு பாரிய சிக்கல் இருக்கிறது. எமது தேசத்தின் ஊரின் வழமைகள் எம்மில் ஒட்டிக்கொண்டு எமது உயிரோடு எமது அணுக்களோடு இணைந்தவை. அவற்றை லேசாகச் சொல்வது அல்லது எழுதுவது தொடர்பாக எனக்கு உடன்பாடில்லை. எமது கலாசாரப் பின்னணி மற்றும் வாழ்வியல் அமைப்புகள் எமது பெண்களை இன்னும் தைரியசாலிகளாக ஆக்கவில்லை. அதற்கு பெண்கள் இயக்கங்கள் கிராமம் கிராமமாக வேலைசெய்ய வேண்டும். பெண்கள் அமைப்புகள் தொடர்பான வேலைத்திட்டங்கள் போதாது.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள பெண்ணிலைவாதிகள் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் வேலை செய்ய வேண்டும். பொதுவாக பெண்ணிலைவாதிகள் என்றால் ஆண்களுக்குச் சமமாக உரிமை கோருபவர்கள் அத்தோடு சிகரெட் புகைப்பவர்கள் அல்லது மதுசாரம் அருந்துபவர்கள் என்ற மனோநிலை மட்டும் புலம்பெயர் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் இருக்கும் மனோநிலை. அதனை அகற்றி பெண்கள் அமைப்புகள் வேலை செய்ய வேண்டிய பாரிய தேவை இருக்கிறது.

இந்தக் குடும்பப் பிளவுகள் சாதாரணக் குடும்பங்களிடையே மட்டுமல்ல படித்த அல்லது பிரபல்யமான எழுத்தாளர்கள் சமூகத்தில் அந்தஸ்துள்ளவர்கள் மத்தியிலும் எழுவது தான் பிரச்சனையே!

ஏன் அவர்களால் கூட இதனைச் சரி செய்ய முடியாமல் இருக்

கிறது. ஒரே சிந்தனை ஓட்டமுள்ளவர்களாலும் இந்தச் சிக்கலில் இருந்து மீள முடியாமல் இருக்கிறது. அண்மையில், எனது நண்பர்கள் இருவர் நல்ல அறிவாளிகள், எழுத்தாளர்கள். ஒன்றாக வாழ முடியாமல் பிரிந்து போய்விட்டார்கள். கணவன் மனைவியிடையே கவலைகள், பிரச்சனைகளுக்கான வடிகால்கள் மூடப்படுவது ஏன்? ஒருவருடைய கருத்து இன்னொருவருடைய கருத்துக்கு ஒவ்வாமல் இருப்பது இயற்கை. அதனை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இதனை ஏன் கணவன், மனைவி இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு மத்தியில் புரிந்துணர்வு ஏற்பட ஏன் வழி அமைவதில்லை. இருவரும் ஒன்றாக இருந்து தனித்துப் பேசி ஒரு தீர்வு காண்பதற்கு ஏன் முடிவதில்லை என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

வெள்ளைக்காரருடைய சுதந்திரத்தன்மை எமது ஆண், பெண்கள் மத்தியில் ஒரு அதீதத் துணிச்சலை ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால், பிரச்சினைகள் வரும்போது, அவர்களைப் போல் தீர்க்க முடியாமல் போய் விடுகிறது.

கணவன் மனைவியிடையே விட்டுக்கொடுப்புகள் இல்லாமல் பிளவுகளுக்கு முக்கிய காரணம் இரண்டு பேருமே கருத்துகளை அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் முரண்டு பிடிப்பது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாகும்.

இருந்து பேசி ஒரு கருத்தொற்றுமைக்கு வருவது என்பதும் விட்டுக் கொடுப்பு என்பதும் இல்லாமல் இருப்பது ஒரு பெரிய குறையாகும்.

ஆண்கள் இந்த விடயத்தில் பெரிதும் முரண்டு பிடிப்பதை லண்டனில் நான் எத்தனையோ குடும்பங்களில் நேரடியாகக் கண்டிருக்கிறேன். குடும்பத்தில் பிரச்சினை வரும்பொழுது கூட இருக்கும் துணையை திருப்பதிப்படுத்தாமல் தங்களோடு தாங்களே பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாமல் தத்தமது நண்பர்களிடம் போய் மனக்கவலையை முறையிடுகிறார்கள்.

அநேகமாக, புலம்பெயர் நாடுகளில் கணவன்-மனைவி இருவருமே வேலைக்குப் போகின்றவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். காரணம் அழுத்தும் பொருளாதாரச்சுமை. வேறு வழியில்லை. வேலை செய்தே ஆக வேண்டும். வீட்டு வாடகை, தண்ணீர், ரெலிபோன், குடும்பச் செலவு, பிள்ளைகள் செலவு, இலங்கையிலுள்ள உறவுகளைப் பார்ப்பது என்று பாரிய செலவுகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய பண அழுத்தத்தில்.... அந்தரப்படுவதினால் வேலை அத்தியாவசியம்.

வேலைசெய்யும் இடத்தில் ஆண்கள் நண்பிகளோடு பழகுவதும், பெண்கள் நண்பர்களோடு பழகுவதும் தவிர்க்க முடியாததாகி பின்னர் ஆண் தன் கவலைகள் கஷ்டங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள நண்பியையும், பெண் நண்பரையும் நாடும் பொழுது கவலைப் பரிமாற்றம் ஆழமான உறவுகளை ஏற்படுத்தும்.

இது கணவன்-மனைவியிடையே சந்தேகத்தைத் தோற்றுவிக்கும்

ஒரு காரணியாக கால கெதியில் மாறிவிடும் ஒன்றாகிவிடுகிறது. அதிலும், வெள்ளைக்கார நண்பர்கள்-நண்பிகளின் ஆலோசனை, அவர்களுடைய பார்வை, கண்ணோட்டம், அவர்களுடைய நாட்டுக் கலாசாரப் பின்னணியைப் பிரதிபலிப்பதாய் இருக்கும். தவிர்க்க முடியாது.

பெண்களுக்கான முன்னுரிமையை ஐரோப்பிய நாடுகள் கொண்டிருக்கும்...

பிரான்சில் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு குடும்பம். கணவன் டொக்டர், மனைவி ஒரு சுப்பர் மார்க்கெட்டில் முகாமையாளர். இருவருக்கும் ஒரே பிரச்சனை நீண்ட நாட்கள் தொடர்ந்தது. மனைவியின் நண்பர் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரர். அவர் அவரின் பிரச்சினைகளைக் கேட்டுவிட்டு ஆலோசனை சொல்லியிருக்கிறார். கணவனின் தொல்லை தாங்க முடியாமல் ஒரு இரவு பொலிஸை அவசரத் தொலைபேசி அழைப்பில் கூப்பிட்டார். மறு பேச்சில்லை. கணவனின் வாக்கு மூலம் பற்றி கவலைப்படாமல் பொலிஸ் அவரைக் கொண்டு போய் அடைத்து விட்டது. பின்னர் விவாகரத்தில் போய் முடிந்துவிட்டது. அதற்காக கணவனின் தொல்லைகளை எல்லாம் மனைவியோ அல்லது மனைவியின் தொல்லைகளை எல்லாம் கணவனோ பயந்து பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதல்ல எனது வாதம்.

ஒரு கடை வைத்திருக்கும் பணக்காரக் குடும்பத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன் லண்டனில். பெண்ணின் விருப்பமில்லாமல் லண்டன் மாப்பிள்ளை என்ற ஒரே காரணத்துக்காக திருமணம் முடித்து இப்பொழுது இருபது வருடங்கள். மூத்தவருக்குப் பதினெட்டு வயது. இளையவனுக்குப் பதினான்கு. இரண்டு பிள்ளைகள். சமூகத்தில் விழாக்களுக்கு ஒன்றாகவே வருவார்கள். பேசமாட்டார்கள் ஒருவருக் கொருவர். பிள்ளை சொல்கிறான் “இலங்கை மாப்பிள்ளை எனக்கு வேண்டாம். அவன் அப்பாவைப் போல் இருப்பான். சண்டை பிடிப்பான், அடிப்பான்” மகன் சொல்கிறான் “இலங்கையில் திருமணம் முடிக்க மாட்டேன். அவன் அம்மாவைப் போலிருப்பான் எப்பொழுதும் அப்பாவுக்கு ஏசுவது.”

மகன் சொல்கிறான் “நான் வெள்ளைக்காரனைத்தான் கலியாணம் முடிப்பேன்.” அவன் இங்கு பிறந்து வளர்ந்தவன். “எனது மன உணர்வுகளை அவன் புரிவான். நானும், அவனைப் புரிவேன். அதுவும் உன் திருமணமில்லை, ஒரு வருஷம் கூட வாழ்ந்து பார்த்து விட்டுத்தான்.”

இந்தப் பிசகு எமது அப்பா, அம்மாவில் இருந்து வந்தது. ஆனாலும், அந்தக் கணவன் மனைவியால் இன்னும் சேர முடியாமல் இருக்கிறது. இருவருக்கும் ஈகோ. லண்டனில் ஒரு எழுத்தாளர்+எஞ்சினியர் அவரின் குடும்பத்தில் நடைபெறும் சண்டையைப் பார்த்து மகன் சொன்னான், “அம்மா நான் வீட்டை விட்டுப் போகப்போகிறேன்.” காலை முதல் மாலை வரை கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்து ஓடாய்த் தேய்ந்து போன அம்மாவை அவன் பார்க்கிறான். ஆனால், அப்பாவின் தொல்லை யும் எரிந்து விழுவதும் அவனது மனநிலையைப் பாதிக்கச் செய்து

விட்டது. அம்மாவுக்கு ஒரு வடிகால் அவளது ஒரு நண்பன். அம்மா அழுது கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு மகனே தனது கைத் தொலைபேசியில் அம்மாவையும் நண்பரையும் பேசவைப்பான். அந்தக் கணவன் மனைவியிடையே கிட்டத்தட்ட பத்து வருடமாக தாம்பத்திய வாழ்வே கிடையாது. தாம்பத்தியம் தொடர்பான புரிந்துணர்வு, மனப்பரிமாற்றம் எதுவுமற்ற வெறும் சமூக ஐடங்களாகவே அவர்களின் வாழ்வு கரைகிறது.

லண்டனில் உள்ள வாலிபன் ஒருவன் ஒரு அழகான பெண்ணைத் திருமணம் செய்தான். கை நிறைய சீதனம், கார் எல்லாம் பெண் வீட்டில் இருந்து பெற்றான். மூன்று மாதம் கழியவில்லை. தனது மனைவி மீது அவனுக்கு அளவுக்கு மீறிய அக்கறை மனைவியின் அழகு தன்னிடமிருந்து அவளைப் பிரித்து விடுமோ என்ற அச்சம் அவனது மனதில் தோன்றியிருக்கிறது. என்னோடு கதைக்கும் போது அவனின் எண்ண ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டேன். ஒருவகை இனம்புரியாத மன நோயாளியாகவே அவனை நான் பார்த்தேன். அப்படி இருக்காது. அவன் உன்மீது காதலையும் அன்பையும் வைத்திருக்கிறான் என்று எவ்வளவோ புத்திமதிகளையும் சரியான சிந்தனை பற்றியும் சொன்னேன். மன அடக்கம், யோகாசனம் போன்ற முக்கியங்களையும் விளங்கப்படுத்தினேன்.

அவனின் வக்கிர எண்ணங்கள் இதனைச் சட்டை செய்யவில்லை. அவன் அவளை அடிப்பதில்லை, ஏசுவதில்லை... ஆனால் வேலைக்குச் செல்லும்பொழுது எல்லாக் சதவுகளையும் இறுகத் தாழ்பாளிட்டுவிட்டு தொலைபேசி இணைப்பையும் பூட்டிவிட்டுப் போவான். அவளுக்கான எல்லாவிதமான சாமான்களையும் வீட்டுக்குள் வைத்து விட்டு தினமும் அறையைப் பூட்டும் கணவனை எண்ணி எண்ணி துவண்டுபோனான் அந்தப் பெண். வீட்டுக்கு யாரையும் அழைத்துப் போவதில்லை. அவனிடம் ஒரு நண்பனைத் தவிர. தாங்க முடியாத மன அழுத்தத்துக்கு உள்ளான அவளை அவனின் நண்பனே ஒரு நாள் வீட்டை உடைத்து அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். இப்பொழுது அவர்கள் இருவரும் லண்டனின் புறநகர்ப் பகுதி ஒன்றில் சேர்ந்து வாழ்கின்றனர்.

லண்டனில் ஒரு பஸ் ஓட்டுநரின் குடும்பத்தில் கணவனின் சந்தேகம் மனைவி மீது. அவனின் தொல்லை தாங்காமல் தனது பதினொரு வயது மகனோடு பிரிந்து போய் நலன்புரி நிலையமொன்றில் தனித்து வாழுகிறார்.

ஹொலண்டில் ஒரு அரசு உத்தியோகத்தரின் மனைவி தனது பிள்ளையோடு அவரை விட்டுப் பிரிந்து வாழுகிறாள்.

இப்படி எண்ணற்ற தமிழ்க் குடும்பங்கள் சிதறி சின்னாபின்னமாகி வருகின்றன. இது ஒரு பாரிய சமுதாய அழிவாக இருக்கின்றது. புலம் பெயர்தலின் ஒரு சீரழிவு இதுவாகும். யுத்தம் எமது தமிழர்கள் மத்தியில் எமது கூட்டு வாழ்வு, அன்னியோன்யம் எல்லாவற்றையும் சிதிலமாக்கி விட்டது.

எமது கிராமங்களில் ஏற்படும் கணவன், மனைவி சண்டையைத் தீர்த்து வைப்பதற்குப் பெரியவர்கள் வருவார்கள். இங்கே கணவன் மனைவி பற்றிய விட்டுக்கொடுப்புகளும் புரிதலும் உள்ளது போல புலம் பெயர் நாடுகளில் இல்லை. குடும்பங்கள் மீதான அக்கறையாருக்கும் இல்லை. கூட்டு வாழ்வு அன்புடனான பிரயத்தனங்கள் இல்லை. மனப் பிறழ்வைத் தீர்க்கக்கூடிய மாற்றுகளைத் தேடாமல் தனக்கு, தனது எண்ணத்துக்கு மட்டும் சரி என்று படும் எல்லா வற்றையும் செய்யும் அசட்டுத் துணிவு மட்டுமே மேலோங்கி நிற்கிறது. இவர்கள் ஒத்த அலைவரிசையை ஒத்த கருத்துடைய தம்பதிகள் என்று எண்ணிய மறு கணமே குடும்பம் பிளவுபட்டுப் போய் நிற்கிறது.

நல்லவர்கள், கனவான்கள் என்று நாம் எண்ணுபவர்களின் குடும்பங்களுக்குள்ளேயே உட்பூசல்களைத் தீர்க்க முடியாமல் திணறிப் போய் விடுகிறார்கள். கவுன்ஸிலிங் சென்டர்களுக்குப் போய் அறிவுரை கேட்டாலும் அதனைப் பின் பற்றாமல், காலை கவுன்ஸிலிங், மாலை சண்டையோடு காலம் கழிக்கிறார்கள். இதற்கான தீர்வு மனதோடு தான் இருக்கிறது. மனமும் மனமும் பேச வேண்டும். அது எமது தமிழ் கணவன் மனைவியிடையே அற்றுப் போகாமல் வளர்ப்பது தான் ஒரேவழி. வேறு தீர்வை நாடமுடியாது. அப்பா அம்மாவின் சண்டை எமது அடுத்த தலைமுறையின் அழிவுக்கே கொண்டு போய் விடும். எமது தமிழ்க் குடும்பங்கள் புலம்பெயர் நாட்டில் ஒரு உறுதியில்லாத வாழ்வை சுமந்துள்ள அநாதைகளாக இன்னும் எத்தனை காலங்களுக்கு இருக்கப் போகின்றன என்பதுதான் மனதை உலுக்கும் பாரிய வினா?

தினக்குரல்

2006

தலைமுறை இடை.....வெளி

— ௨௦௨ —

லண்டனில் ஒரு பிரபல்யமான கோவில் ஒன்றில் வைத்து ஒரு பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் மாணவன் என்னிடம் கேட்டான், “சாதி என்றால் என்ன...?” உண்மையில் சாதிபற்றி பெரிய அறிவு என்னிடம் இல்லை. ஆனால் இளைஞர்களுக்கு பதில் சரியாகச் சொல்ல வேண்டும் என்ற கருத்து எனக்குண்டு.

“தொழில்களை வைத்து சாதிகளைப் பிரித்துவிட்டார்கள் எமக்கு முந்தியவர்கள்” என்றேன்.

“ஏன் அப்படிச் செய்தார்கள்” என்று அவர் கேட்கும் போது என்னிடம் விடை இல்லை.

தனது வீட்டில் அம்மா சொன்னவ “நுபன் வீட்டிலை சாப்பிடக் கூடாது அவை குறைஞ்சசாதி என்று” என அந்த மாணவன் சொல்லும் போது நான் அதிர்ச்சியடையவில்லை.

புலம்பெயர் நாடுகளில் சாதி பார்ப்பது அற்றுப்போய்விடவில்லை. பத்திரிகை விளம்பரங்களில் பார்க்கிறோம். சாதிப் பெயர் சொல்லி விளம்பரம் செய்திருப்பார்கள். திருமணம் முடிப்பது சுப காரியங்களுக்குச் சொல்லுவது என்று தங்கள் தங்கள் சாதிக்குள் மட்டும் அழைப்பு விடுப்பது தொடர்கிறது.

அங்கு பிறந்தவர்களுக்கு சாதிகள் பற்றி தெரியாத நிலையில் பெற்றோர்கள் அதனை வளர்த்துவிடப் பார்த்தாலும், பிள்ளைகள் சாதிதொடர்பாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

பெற்றோர் ஒரு நிலையும் பிள்ளைகள் ஒரு நிலையும் எடுக்கும் பொழுது பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான பிறழ்வு தோன்றுகிறது. அதனை பின்னர் ஓட்டமுடியாமல் போய்விடுவதுண்டு. பிள்ளைக்கு ஒவ்வாத விடயங்களைப் பெற்றோர்கள் சொல்லும் பொழுது பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் நேரடிப் பிளவு வந்துவிடுகிறது.

ஒரு நண்பரின் மகள் அவரது சாதி அல்லாத வேறு ஒரு சாதி காதலனைத் தெரிவு செய்ததற்காக நண்பர் மகளை அடித்துவிட்டார். ஒரு சிறிது நேர ஆத்திரம் மகளை அவரைவிட்டுப் பிரித்துவிட்டது. மகளுக்கு வயது பதினெட்டு. அவள் தனியே சென்றுவிட்டாள். அம்மா

அழுதபடி இருக்கிறாள். மகள் இனிமேல் வீட்டுக்கே வரமாட்டாளாம்.

சாதிகள் தொடர்பான சர்ச்சை இந்தளவுக்குப் போய்விட்டது. புலம் பெயர் நாடுகளில் ஊரில் உள்ள சாதிகளின் பெயரால் சண்டையும் சில இடங்களில் நடந்ததுண்டு.

மூன்றாவது தலைமுறையில் வளர்ந்த ஒரு சமுதாயம் புலம் பெயர்நாடுகளில் வேறென்றி விட்டதனைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களில் உள்ள 'ஆங்கிலம்' அல்லது 'டொச்' அல்லது 'டச்' அல்லது 'பிரெஞ்' இப்படி இன்னோரன்ன மொழி பேசுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எமது ஊர்க்கட்டுப்பாடுகள் என்று சொல்லப்படுபவை தெரியாதவர்கள். இவர்களிடம் எதனையும் திணிக்க முடியாது. இவர்கள் தாமாகத் தெரிந்து கொள்ளவிரும்புபவர்கள்.

ஒரு சமூக சேவகரின் மகள் சொன்னாள். அப்பா நான் திருமணம் முடிக்கப் போறவரது நடைமுறைகள் பழக்க வழக்கங்களை அவதானிக்க அவரோடு ஒரு வருடம் வாழ்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் முடிவு சொல்வேன். எனக்கு பிடிக்கும் அல்லது பிடிக்காது."

அப்பா அதிர்ந்து போய் இருக்கிறார். இப்படியான வாழ்க்கை முறையோடு ஒன்றிப் போனால் ஒன்றுங்கள் அல்லது எங்களை விட்டு விடுங்கள் என்று முன்னாலேயே சொல்லிவிட்டு அவர்கள் போய்விடுவார்கள்.

இங்கு போல ஒரு அப்பா வேலை செய்து பணம் சம்பாதிக்க, வீட்டில் பிள்ளைகள் இருந்து சாப்பிடுவது, செலவுக்கு அப்பாவை நம்பியிருப்பது என்பது இல்லை. ஒவ்வொருவரும் சுயமாக சம்பாதிக்கிறார்கள். செலவழிக்கிறார்கள். எவர் மீதும் எவரும் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான அவநம்பிக்கை பல இடங்களில் வந்துவிடுவதுண்டு. ஒன்று தான் கண்டிப்பான அப்பா என்பதைக் காட்டப்போக வேறு சில இடங்களில் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான மொழிப்பிரச்சினை.

அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் அந்த நாட்டு மொழி தெரியாமை அவர்களை புலம்பெயர் நாடுகளில் அந்நியப்படுத்தும் ஒரு முக்கிய காரணியாகும்.

லண்டனில் ஒரு புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்குப் போயிருந்தேன். அண்ணன், தங்கை இருவரின் குடும்பமும் சந்திக்கிறார்கள். அண்ணன் பிரான்ஸ், தங்கை லண்டன். இருவரின் பிள்ளைகளில் ஒருவருக்கு 'பிரெஞ்' மட்டும் தெரியும் மற்றவருக்கு 'ஆங்கிலம்' மட்டும். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரிக்கிறார்கள்.

உறவு முறையைச் சொல்லிக் கொள்ளக்கூட மொழி இல்லை. மௌனம்...

இந்தப் பிரச்சினை பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமிடையே தூரத்தை அதிகப்படுத்துகிறது. தாய்மொழி மீதான அக்கறையை வெளிப்படுத்தாததன் விளைவு இப்பொழுது நாம் அனுபவிக்கிறோம். வீட்டில் தமிழில் பேசுவது தொடர்பான எந்தக் கரிசனையும் இல்லை. அடுத்த தலைமுறைக்குத் தமிழே தெரியாது. தான் வளரும் நாடுகளில் மொழியை உள்வாங்கிக் கொண்டு அதனுடே சிந்திக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். இதன்மூலம் தமிழ் அழிந்துவிடும்.

ஒரு பிரபலமான சிறுகதையாளர் நந்தினி சேவியர். அவர் சொன்னார், “தமிழ்மொழி பற்றி கவலைப்படத் தேவையில்லை. நாங்கள் இலங்கையில் புள்ளைபெத்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறோம் இங்கு.”

இந்த உத்தரவாதத்தை மீறிய அச்சம் புலம் பெயர்நாடுகளைப் பார்க்கும் பொழுது இருக்கிறது. இங்கு ஒரு பிரபல்யமான பத்திரிகையாளரின் மனைவி சொன்னார், என்றை மகன் மகளுக்கு தமிழ் பேசவராது. தேவையில்லை. அதனை அவ பெருமையாக நினைக்கிறா.

பத்திரிகையாளர்களும் வேற்றுமொழி மீதான வாஞ்சையில் அலட்டிக் கொள்கிறார்களில்லை. இந்த நிலையில் புலம் பெயர் நாடுகளில் தமிழ் இலக்கியம் மேல்வருமா? நிலைத்து நிற்குமா என்ற கேள்விகள் வேறு எழுகின்றன. இருக்கும் தலை முறைக்கும் பின்பு தமிழை எழுத வாசிக்க யாருமே இருக்கமாட்டார்கள். இதில் தமிழ் இலக்கியம் எங்கே வளரப் போகிறது என்ற கவலை புத்திஜீவிகள் மத்தியில் இருக்கிறது.

இந்தத் தலைமுறையினரால் தமது வேர் சமூகத்தோருடனான அன்னியோன்யம் அறவே இல்லாமல் போவதற்கான அபாயம் இருக்கிறது. புலம் பெயர் மொழிகளோடு பரிச்சயம் அற்ற இங்குள்ள உறவுகள் இங்குவரும் பேரப்பிள்ளையை அணைத்து ஆசையோடு முத்தமிடுவதோடு உறவு ஸ்தம்பித்துவிடுகிறது.

அவர்களும் அதற்கு மேல் விரும்புகிறார்களில்லை. அண்மையில் வவுனியா கடுகதி ரயிலில் ஒரு குடும்பத்தைச் சந்தித்தேன். அவர்கள் கனடாவில் இருந்து வந்தவர்கள். இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். ஒருத்திக்குப் பதினைந்து, மற்றவருக்குப் பதினொன்று... ஆங்கிலம் மட்டும் தெரியும் என்பதனை அப்பா பெருமையாகவே சொன்னார். அம்மா பிள்ளைகளுக்கு இங்குள்ள அசௌகரியங்களைச் சொன்னார். Toilet வசதியினம், நுளம்பு, கரப்பான்பூச்சி, வாழ்க்கைமுறை, பாய், ஊத்தை என்று அடுக்கிக் கொண்டு போனார். இவைகளைப் பற்றி குறைகூற முடியாமல் இருக்கிறது. ஏனெனில் இங்கு வீடுகளில் உள்ள ஊர்வன பற்ப்பன எல்லாவற்றையும் வெளிநாடுகளில் 2000-வில்தான் போய்ப் பார்க்கவேண்டும்.

மொழி ஒரு பிரச்சனை என்றால் புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள எமது பிள்ளைகளுக்கு இங்குள்ள வசதியைங்கள் தொடர்பாகவும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். ஒருமுறை இலங்கைக்கு வந்தவர்கள்

பின்னர் வர, தமது உறவுகளைப் பார்க்க வர விரும்பும்படி அவர்களின் மனதைப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும்.

“அவன் இனிப் போகமாட்டான். அங்கு வசதியில்லை” எனப் பெற்றோரே பிள்ளைகளை அப்படியாக்கி விடுகிறார்கள்.

வவுனியாவில் ஒரு சைவ உணவுக்கடையில் இருந்தபோது, வெளி நாட்டில் இருந்து ஒரு குடும்பம் பிள்ளை குட்டிகளோடு வந்ததைப் பார்த்தேன். இப்பொழுது, அடிக்கடி கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத் திலும் வவுனியாவிலும் புலம்பெயர் நாடுகளில் இருந்துவரும் தமிழ்க் குடும்பங்களைச் சந்திக்கிறேன்.

அந்தப் பிள்ளைகள் உடுத்தியிருந்த ஆடைகள் பற்றி நண்பன் கவலைப்பட்டான். வெளிநாடுகளில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வரும் பொழுது பெண்பிள்ளைகள் சல்வார் உடுத்தி வந்திருக்கலாமல்லவா என்று சொன்னான். இங்குள்ள உறவுகள் வயது வந்த பெண் பிள்ளை களைப் பார்க்கும் பொழுது முகம் சுழிப்பார்கள். பின்னர் ஒதுக்கி விடு வார்கள். சமுதாயத்தோடு இவர்கள் ஒட்டமாட்டார்கள். நண்பனின் வாதம் சரி.

வெளிநாடுகளில் பார்க்க மாட்டார்கள் அது பற்றி அலட்டமாட் டார்கள். ஆனால், நாம் பிறந்த இடம் அல்லது வளர்ந்த இடம் ஒரு கலாசாரத் தன்மையை உள்வாங்கியுள்ளது. தமிழர் என்று ஒரு பெருமையான கலாசாரத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். அதுபற்றி பிள்ளை களுக்கு சரியாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது அவர்கள் விளங்கிக் கொள்வார்கள்.

ஆனால், பிடிவாதமாக இருக்கும் பொழுது அவர்கள் எங்களை அசட்டை செய்துவிடுவார்கள். மொழி பற்றிய இடைவெளியை நிரப்ப புலம் பெயர் பெற்றோரால் நிச்சயமாக முடியும். நான் பல குடும்பங் களில் பார்த்திருக்கிறேன் வீட்டில் தமிழ் பேசுங்கள் என்று கட்டாயப் படுத்தும் பெற்றோரை. அந்த வீடுகளில் நன்றாகத் தமிழ் பேசுகிறார்கள் பிள்ளைகள். முடியாது என்பதல்ல பெரியவர்கள் விரும்புகிறார் களில்லை.

பொதுவாகவே, புலம்பெயர் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை நெருக்கு வதனையே காண்கிறேன். பல விடயங்களில் இப்படித்தான். மற்றவரின் பிள்ளை A* (ஏ-ஸ்டார்) பாடத்தில் எடுத்துவிட்டானே. எனது பிள்ளை எடுக்கமாட்டானோ எனும் மன எக்களிப்பில் பிள்ளைகளைப் போட்டு படி படி.... என்று இரவு பகலாக நச்சரிக்கும் பெற்றோரைப் பார்த்திருக்கிறேன். அநேகமான பிள்ளைகள் இதனால் மன நோயாளி களாக இருக்கிறார்கள். தமக்கு முடியாத ஒன்றைச் செய்யத் திணிக் கிறார்கள் தமிழ்ப் பெற்றோர்கள். அவர்களுக்குப் பெருமை மட்டும்தான்.

இந்த விடயம் கல்வியில் மட்டுமல்ல பரதநாட்டியம், வீணை, வயலின், புல்லாங்குழல் பழகுதல் மற்றும் அரங்கேற்றுதல் என்ற விடயம் வரை பெருமைக்குக் கொண்டாடும் விடயமாக வளர்ந்து விட்டது.

அவசர அவசரமாகப் பழகி ஒரு அரங்கேற்றம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற பேரவா பெற்றோர் மத்தியில் இருக்கிறது. “என்றை பிள்ளை வீணை செய்யுறா” “என்றை பிள்ளைக்கு அரங்கேற்றம்” என்று சொல்லிப் பெருமைப்படுவதற்கு பிள்ளைகளின் நேரமின்மைக்குள் நேரத்தை எடுத்து அவர்களை பெரும் சிரமத்துக்குள்ளாக்கும் பெற்றோரைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

கணிதம், ஆங்கிலம், ஏனைய பாடங்கள் ரியூசன் அதற்குள் பரத நாட்டியம், தமிழ் வகுப்பு என்று முழுநாளும் பிள்ளைகளை கஷ்டப் படுத்துகிறார்கள்.

பரதநாட்டியத் தொழிற்சாலைகளாகச் சிலர் இயங்கிவருவதனை கவலையோடு ஒரு பத்திரிகையாளர் மேடையில் சொன்னார். உண்மையில் கலைப்பயிற்சிகள் அக்கறையோடு செய்யப்படாமல் வெறும் புகழ் தேடுபவையாக இருக்கின்றன. எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பணக்காரரின் பெண் மகள் வீணை அரங்கேற்றம் முடிந்து மூன்று வருடங்கள், அதற்குப்பிறகு அவள் அதனைத் தொட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

கலை ஆசிரியைகளும் தமது கலைத்துவத்துக்கு பதிலாக பணம் பண்ணும் நோக்கம் ஒன்றே குறியாக இருக்கின்றனர். பரதநாட்டியம் இதற்கு நல்ல உதாரணம். ஒரு ஆசிரியை எத்தனை பரதநாட்டியங்களை அரங்கேற்றுகிறார் என்ற போட்டி நிலவுகிறது லண்டனில். அவர்கள் வசதியாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண், இரவு பகலாக வேலைக்குப் போகிறாள். என்ன என்று விசாரித்த போது, ஒரு அரங்கேற்ற கசட்டைத் தந்து “அண்ணா இதனைப் பாருங்கள். அத்தோடு உங்களது டி வியில் ஒளிபரப்புங்கள். இது எனது அரங்கேற்றம்” என்றாள்.

அவள் தனது நாட்டிய அரங்கேற்றத்துக்கு இந்தியாவில் இருந்து விரந்தினரை வரவழைத்தது, மேடைச் செலவு, ஆடைக்குப் பட்ட வங்கிக் கடனை அடைப்பதற்கு இரவு பகலாக வேலை செய்கிறாள்.

அது பரதநாட்டியம் ஆகட்டும், வீணை, வயலின், மிருதங்கம் என்று கலைகளைப் பயின்று அதில் திரிபறக் கற்று கற்றவர் முன்னிலையில் வைத்து தனது வித்தையைக் காட்டி குறைகளைக் கேட்டு மேலும் அக்கலை தொடர்பான அர்ப்பணிப்பில் ஈடுபட உதவுவதே ‘அரங்கேற்றம்’ முடிந்தவுடன் சலங்கையை அவிழ்த்து வைத்து விடுவார்கள். இது கலைகள் மீதான அவமதிப்பை உண்டாக்கும் செயலல்லவா. இதற்கு தமிழ்ப் பெற்றோர்தான் காரணம்.

“என்றை பிள்ளை தமிழ் வகுப்புக்குப் போகுது உன்றை பிள்ளையும் போகுதோ” என்று பூராயம் தேடுவது இன்னொரு பெஷன். தமிழ் வகுப்புகள் அக்கறையின்மையால் வெற்றி பெறாமையைக் காண்கிறோம். சரியான பாடத்திட்டமின்மையையிட்டு ஒருமுறை அழுதுப்பலவர் கவலைப்பட்டார்.

‘அ’ அம்மா ‘ஆ’ ஆடு ‘உ’ உரல் என்று பாடத்திட்டம் இருக்கும் போது ஊனா-உரல் பற்றி அங்கு பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைக்கு என்ன தெரியும். இப்படியான சமூகத்திற்கு ஒவ்வாத உதாரணங்கள் மூலம் சில விடயங்களை உதாரணம் காட்டும் போது பிள்ளைகள் விழிக்கிறார்கள். உரலை ஆசிரியை கரும்பலகையில் வரைந்து காட்டுவா. பிள்ளைகளுக்கு விளங்காது. இந்த நிலையில் தமிழ் வகுப்புகள் புலம் பெயர்நாடுகளில் தரமில்லாமலும் விளக்கமில்லாமலும் இருக்கின்றன.

சில பிள்ளைகள் தமக்குத் தெரிந்த மொழிகளில் தமிழை எழுதிப் படிக்கும் பொழுது தமிழ் எழுத்துக்கள் மீதான பரிச்சயம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆனால். பெற்றோரின் நச்சரிப்புக்காக பிள்ளைகள் தமிழ் வகுப்புகளுக்குப் போகிறார்கள்.

ரியூஷன் சென்டர்கள் இப்பொழுது லண்டனில் ஒரு வரி செலுத்தப் படாத குடிசைக் கைத்தொழில்களாக வந்துவிட்டன என்று சட்டத் தரணி ரங்கன் சொன்னார்.. ரியூஷன் என்பது ஏன் என்ற கேள்வி போய் “என்றை பிள்ளை ரியூஷன் போகுது உங்கடை பிள்ளை போகுதே” விசாரிப்பும் விடுப்புமாகிவிட்டது.

இங்கிருந்து வரும் பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று வயதுப் பிள்ளை களுக்கு மொழியறிவு போதாமையினால் ஆங்கில வகுப்புகளுக்கு பெற்றோர் அனுப்புகின்றனர். ஆனால் நன்றாகப் படிக்கும் பிள்ளை களையும் பெற்றோர் ரியூஷனுக்கு அனுப்புகின்றனர்.

ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர்கள் இலகுவாகப் பணம் செய்யக்கூடிய இடமாக ரியூஷன் இருக்கிறது. இங்கிலாந்திலும் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் வியாபாரத்துக்கு கட்டாயம் வரி கட்ட வேண்டும். ஆனால், ரியூஷன் வரிகட்டப்படாமல் ஏமாற்றப்பட்டு வருகிறது. இப்படி வரி கட்டப்படாமல் சம்பாதிப்பது இங்கிலாந்தில் குற்றமாகும்.

பொதுவாக பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான இடைவெளி புலம்பெயர் நாடுகளில் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. கலைகள் வெறும் பசுட்டுக்கானவையாக ஆகிவிட்டன. மொழி அழிந்துகொண்டு போகிறது. ‘சாரங்கா’ வின் ‘ருத்ரவீணை’ சிறுகதையில் வரும் வெறுமை படர்ந்த என் விழிகளில் ஒரு கலாசார வெளிறலின் பிரதிநிதியாகத் தன்னுணர்வு இழந்து கொண்டிருக்கும் அந்தத் ‘தமிழ்ப்பெண் மிதந்து கொண்டிருந்தாள்’ என்ற இறுதி வாக்கியம் சத்தியமானதே.

தீராந்தி

ஆகஸ்ட் 2007

“கொழும்பு தெரியாதவையெல்லாம் இலண்டன் வந்திருக்கினம்”

— ௨௦௨ —

லண்டனில் ILFORD நகர சபை மண்டபத்தில் அகதிகள் தொடர்பாக அவர்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. அதற்கு ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் அகதிகள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரதும் எதிர்பார்ப்பு பிரித்தானியாவில் தமக்கு அரசியல் அகதி அந்தஸ்து கிடைக்காதா என்பது தான்.

அகதிகள் தொடர்பான கருத்தரங்குகள், விவாதங்களில் உண்மையில் தமிழர் மீதான அக்கறை கொண்டோர் பலர் பங்கு பற்றி ஆராய்ந்து வருகின்றனர். சுயலாபம் கருதாது பலர் ஈடுபட்டு வருவதை நேரடியாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அகதிகள் உண்மையில் அரசியல் நெருக்கடி காரணமாக இடம் பெயர்ந்தோர், இன்னும் குடும்பக் கஷ்டம் காரணமாக இடம் பெயர்ந்தோர், வேறு சில காரணங்களுக்காக இடம் பெயர்ந்தோர் என்று பல வகையினர் இருக்கின்றனர்.

ILFORD கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த அகதிகளில் 2 பேரைச் சந்தித்தேன். அவர்கள் மனநிலை குழம்பிக் காணப்பட்டார்கள். ஒருவர் தொடர்ச்சியாகப் பேசக் கஷ்டப்பட்டார். ஆனால் கதைத்தார். அவர் மூன்று முறை தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

அவர் அரசியல் நெருக்கடி காரணமாக இடம் பெயர்ந்தவர். அவர் இலங்கையில் பல முறை சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப் பட்டிருக்கிறார். அவரின் உடலிலும் பலத்த காயங்கள் இருக்கின்றன.

அடுத்தவர், பொலிஸ் சைரன் ஒலியைக் கேட்டாலே திடுக்கிட்டு பதறிப் போய் விடுகிறார். புலப்பெயர்வு வெளிநாட்டில் பாரிய தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது.

அகதிகள் மீதான பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் நெருக்கடிகள் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

இன்னுமொரு எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டம் CAMBRIDGE பகுதியில்

அமைந்துள்ள OAKINGTON அகதிகள் தடுப்பு முகாமுக்கு முன்பாக கொட்டும் மழையிலும் நடத்தப்பட்டது.

பிரித்தானியாவுக்குள் தமிழ் அகதிகள் அதிகமாக உள்நுழையும் இடமாக HARWICH துறைமுகமும் DOVER துறைமுகமும் அடையாளங் காணப்பட்டு அவை இரண்டு துறைமுகப் பொலிஸாரின் உயர் கண்காணிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. அதி சக்தி வாய்ந்த லேசர் X Ray படப்பிடிப்பு கென்டயினர்களுக்குள்ளே ஊடுருவி நடத்தப் பட்டது. எல்லா வாகனங்களும் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், ஹொலண்ட், பெல்ஜியம் போன்ற இடங்களில் இருந்து வருபவை மிகவும் நுண்ணிய முறையில் சோதனையிடப்பட்டன. அதில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் அகதிகள் பிடிபட்டார்கள்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து அங்கு அரசியல் அகதி தஞ்சம் மறுக்கப்பட்டு லண்டனுக்கு வரும் அகதிகள் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியதும் பிரித்தானிய அரசு அகதிகள் தொடர்பான சட்டத் திருத்தங்களை மேற்கொண்டது.

இப்பொழுது OAKINGTON அகதிகள் தடுப்பு முகாமில் 400 அகதி களும் HARMOUDS WORTH அகதிகள் தடுப்பு முகாமில் 550 அகதிகளும் இருக்கிறார்கள். இதில் ஆண், பெண் அகதிகள் உள்ளடக்கம்.

OAKINGTON அகதி முகாமைத் தெரிவு செய்து அதற்கு முன்னால் தமிழர் அகதி அமைப்பொன்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதற்கு காரணமாக அமைந்தது அங்குள்ள தமிழ் அகதிகள் தொடர்பான நலன்களை கவனிக்கக்கோரி அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தமையே.

ஆனால், அகதிகளின் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை அங்குள்ள அதிகாரிகளோ அல்லது பிரித்தானிய அரசோ ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. “பசிவரும் போது தாமாக உண்பார்கள்” என அங் குள்ள அதிகாரி ஒருவர் கேவலப்படுத்தியதாக அகதி ஒருவர் தெரி வித்தார்.

பிரித்தானியாவில் தமிழ் அகதிகளுக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கும் விடயத்தில் அரசும் அதன் அதிகாரிகளும் என்ன அளவுகோலைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்னும் விடயத்தில் ஒரு தெளிவின்மையே காணப்படுகிறது.

அரசியல் தஞ்சம் தேவையாக உள்ளவருக்கு கேட்பவர்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கும் நிலைமையும் பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

இதற்கு சட்டத்தரணிகளின் பிழையான வழி நடத்தலே காரணம். வாழும் இடங்களில் எல்லாம் அகதித் தஞ்சம் கோரியவர்களின் வழக்குகளிலே நாம் தான் அதிகமாக வழக்குகளை வெற்றி பெறச் செய்திருக்கிறோம் என்ற விளம்பர அறிவித்தல்களுடன் சட்டத் தரணிகள் கடைகள் இருப்பதனை லண்டன் செல்லும் எவரும் பார்க் கலாம்.

லண்டன் விளம்பரப் பேப்பர்களிலும் தமிழ் ஓலைகளிலும் இவற்றினைக் காணலாம். அகதிகள் விடயத்தில் தம்மை நாடிவரும் தமிழர்களை மொழி, அரசு கருமங்கள் போன்றவற்றைக் காட்டி பயமுறுத்திக் காசு பிடுங்கும் நிறுவனங்களாக சட்டத்தரணிகள் அலுவலகங்கள் காணப்படுகின்றன.

அகதிகளுக்கான சட்டச் செலவுகளுக்காக அரசாங்கம் போதுமான தொகையைக் கொடுத்த போதும் அப்பாவி மனிதர்களை ஏமாற்றிப் பணம் பறிக்கும் வேலையை சட்டத்தரணிகள் செய்வதையும் அவ தானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இப்பொழுது பிரித்தானிய அரசாங்கம் அகதிகள் விடயத்தில் கடும் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கிறது. ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், ஹொலன்ட், பெல்ஜியம் போன்ற இடங்களில் இருந்து வரும் அகதிகளை உடனடியாக அந்தந்த நாடுகளுக்கே திருப்பியனுப்புகிறது. நேரடியாக விமானம் மூலம் வரும் அகதிகளை 7 நாட்களுக்குள் அவர்களது விசாரணையை முடித்து விடுகிறார்கள். அநேகமாக வெளிநாட்டில் இருந்து வரும் அகதிகள் உடனடியாக விசாரணை செய்யப்பட்டு தகுந்த அரசியல் காரணமின்றி வருபவர்களை திருப்பி அனுப்புகின்றனர்.

இதில் அதிகாரிகளுக்கு அரசு கடுமையான உத்தரவு பிறப்பித்து இருப்பதாக குடிவரவு, குடியகல்வு அதிகாரி ஒருவர் தெரிவித்தார். பல உயரதிகாரிகள் அடிக்கடி இடம்மாற்றப்பட்டு புதிய, வேகமாக அகதிகள் விடயத்தில் செயற்படக்கூடிய அதிகாரிகள் நியமிக்கப் படுவதை நேரடியாகக் கண்டிருக்கிறேன்.

தமிழ் அகதிகள் இப்பொழுது பெரும் சிரமத்துக்கும் இன்னலுக்கும் ஆளாகி இருக்கின்றனர். EAST HAM, WALTHAMSTOW போன்ற இடங்களில் இருக்கும் தமிழ் அகதிகள் CRYDON, HOUNSLOW போன்ற இடங்களில் இருக்கும் அகதிகள் பராமரிப்பு அலுவலகங்களுக்குச் சென்று மாதமொரு தடவை அல்லது வாரமொரு தடவை சிலவேளை தினமும் கையெழுத்து இடவேண்டிய நெருக்குதல்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். இது உதாரணத்துக்கு இங்கு தூரம் ஒரு பிரச்சனை. ஒரு நாள் தேவை போய்வர... வேலைக்கு லீவு எடுக்க வேண்டும் இப்படி பல் வேறு பிரச்சினைகளை அகதிகள் எதிர் நோக்குகின்றனர். HARWICH, DOVER போன்ற பகுதிகளுக்குச் சென்று கையெழுத்து வைக்க வேண்டிய அகதிகள் பெரும் சிரமங்களுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

இதனால் அகதி வாழ்வின் மீது தமிழர்கள் வெறுப்புக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். இந்த ஆண்டு 500 இற்கும் அதிகமான தமிழர்கள் அரசு கொடுக்கும் நெருக்கடி காரணமாக திரும்பி சொந்த நாட்டுக்குப் போக சம்மதம் தெரிவித்து கடிதம் கொடுத்திருக்கின்றனர்.

அப்படி சுய விருப்பத்தின் பேரில் இலங்கைக்குத் திரும்பி வர விரும்பிய பலர் வந்திருக்கின்றார்கள்.

பிரித்தானியாவில் இருக்கும் பொழுது அகதிகள் படும் சமூக

பொருளாதார நெருக்கடிகளும் தம்மை அகதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ள கூச்சத்தை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது.

1983 கலவரத்துக்கு முதல் சென்றவர்கள் படிப்பதற்காகவும் தொழில் நிமித்தமும் வந்த சிறந்தவர்கள் என்றும், அதற்குப் பின் லண்டன் சென்றோரை அகதிகள் என்றும் பார்க்கும் ஒரு தன்மையும் லண்டன் வீடுகளில் காணமுடியும்.

“கொழும்பு தெரியாதவையெல்லாம் லண்டன் வந்திருக்கினம்” என்று அங்கலாய்ப்பவர்களைக் கண்டிருக்கிறேன்.

பொருளாதாரத்திலும் எந்தவித பெருந்த முன்னேற்றத்தையும் காணாதவர்கள் பலர், இரவு பகலாக கஷ்டப்படும் அவலமும் தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றது. பிரித்தானியாவில் 8 மணித் தியாலம் வேலை சட்டப்படி செய்ய முடியும். அதற்கு மேல் Over Time செய்தால் அரசாங்கம் நிறைய வரி (Tax) வெட்டும், ஆகவே இலக்கம் (NUMBER) பதியாமல் வேலை செய்தால் தமிழ் முதலாளி மாறும் ஏனைய முதலாளிமாரும் குறைந்தளவே சம்பளமாகக் கொடுப்பார்கள். இதனால் அதிக உழைப்பு உறிஞ்சப்பட்டு வேதனம் குறைவாகக் கிடைப்பதனால் பலர் மிகவும் நொந்து போயுள்ளனர்.

இரவு பகலாக கஷ்டப்பட்டு வீட்டு வாடகை, சாப்பாடு, உடுப்பு என்று செலவு செய்து மிச்சப்படுத்த முடியாமல் எத்தனையோ பேர் தற்கொலை செய்திருக்கின்றனர். லண்டன் வந்த பயணக் காசு பத்து இலட்சம் இருபது லட்சம் என்று கடன் சுமை அழுத்த இன்னும் உழைத்து உழைத்துத் தேய்ந்து போனவர்களை நேரில் கண்டிருக்கின்றேன். ஒரு பவுண் 184 ரூபாய் என்று கணக்குப் பார்க்கும் குடும்பத்தினர் அங்குள்ள செலவுகளை அறியாதவர்களாக இருக்கின்றனர். ஒரு முறை முடிவெட்ட குறைந்தது இலங்கை ரூபாப்படி 1810 ரூபா. ஒரு தேநீர் 184 ரூபா. ஒரு பஸ் பயணத்துக்கு ஒரு ஹோல்ட் அல்லது அதற்கு மேல் 184 ரூபா என்று செலவுகளுக்கு மத்தியில் வாழ்க்கையை சிரமப்பட்டு நகர்த்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் நம்மவர்கள்.

அகதி வாழ்வு அலுத்துப் போய் இருக்கின்றனர்.

இந்நிலையில் இன்னுமொரு சிக்கல் தோன்றியிருக்கிறது. 2000 ஆம் ஆண்டுக்கும் அதற்கு முன்பும் பிரித்தானியாவில் அகதித் தஞ்சம் கோரிய குடும்பங்களுக்கு நிரந்தர வதிவிட உரிமை கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இது தொடர்பாக சார்ள்ஸ் இளவரசர் கடந்த வருடங்களில் சில குடும்பங்களுக்கு நிரந்தர வதிவிட உரிமைச் சான்றிதழ்களை வழங்கினார்.

இதிலும் சில சிக்கல்களை தமிழ் அகதிகள் எதிர்நோக்குகின்றனர். குடும்பங்களுக்கு வழங்கப்படும் இந்தச் சலுகைகளைப் பெறமுடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டனர். அதற்கு அகதிகள் ஆரம்பத்தில் நாட்டுக்குள் நுழைந்த பொழுது பிழையான வழிநடத் தலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டமையேயாகும்.

ஏற்கனவே நாட்டில் இருக்கும் நண்பர்கள் உறவினர் மூலமாக அகதிகளுக்கான நடைமுறைகளை அரை குறையாகத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டு அவர்கள் சொல்வதை அப்படியே பின்பற்றியதன் விளைவை இப்பொழுது அனுபவிக்கின்றனர்.

அரசு அகதிகளுக்கான உதவிப்பணம் வழங்கி வருகின்றது. ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு தொகை தனிநபருக்கு ஒரு தொகை என்று உதவிப்பணம் வழங்கப்படும். ஒரே குடும்பமாக அல்லாமல் தனித்தனியாக கணவன் வேறாக மனைவி வேறாகப் பதிவு செய்தால் உதவித் தொகை அதிகமாகக் கிடைக்கும்.

இந்தப் பண வருவாயை மட்டும் மனதில் கொண்டு செய்த காரியம். மனைவி திருமணம் முடிக்கவில்லை என்று வேறாகவும் கணவன் திருமணம் முடிக்கவில்லை என்று வேறாகவும் பணம் பெற்று வந்தனர். பணம் ஸ்ரேலிங்பவுண்ட் இல் நிறைய கிடைத்தது. இப்பொழுது குடும்பங்களுக்கு நிரந்தர உரிமை வழங்கும் போது நாம் கணவன் மனைவி தான் என்று சொல்ல முடியாத இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டார்கள்.

சிலநேரம் கணவனுக்கு வதிவிட உரிமை வழங்கப்பட மனைவி ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படுகிறார். சில இடங்களில் மனைவிக்கு வதிவிட உரிமை வழங்கப்பட கணவன் திருப்பி அனுப்பப்படுகிறார். பண வரும்படியும் பிழையான வழிநடத்தலும் இப்படியான இக்கட்டான நிலையைக் கொணர்ந்துள்ளது. கைவிரல் அடையாளம் ஏற்கனவே அகதிகளாய் நுழையும் போது அவர்களிடம் எடுக்கப்படுகிறது. இப்பொழுது பிரித்தானிய தூதரகங்களில் விசா கேட்கும் போது எடுக்கப்படுகிறது இது ஒப்பு நோக்கப்படுகிறது.

அண்மையில் பிரித்தானியாவில் அகதி அந்தஸ்து கேட்ட ஒருவர் மனைவிக்கு வதிவிட உரிமை வழங்கப்பட்டதன் பின்பு கணவனுக்கு மறுக்கப்பட்டு இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டார். இலங்கையில் வைத்து மீண்டும் ஒரு வருடத்தின் பின்பு பிரித்தானிய விசாவுக்கு விண்ணப்பித்த பொழுது கைவிரலடையாளம் அவர் ஏற்கனவே அகதியாய் இருந்தவர் என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட மனைவி பிரித்தானியாவிலும் கணவன் இலங்கையிலும்கூடப் பிரிந்திருந்து கஷ்டப்படுகின்றனர்.

சிலர் பிரித்தானியப் பிரஜைகளைத் திருமணம் செய்து அங்கு வதிவிட உரிமை பெற்றிருக்கின்றனர். வதிவிட உரிமை என்பது ஐரோப்பாவில் ஒரு சீதனமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பத்திரிகை விளம்பரங்களிலும் வதிவிட உரிமைக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படும் எனும் வாசகங்களடங்கிய மணமக்கள் தேடல் பக்கங்கள் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் அகதி அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்ட அகதிகளுக்கு இங்கிலாந்து ஒரு வரவேற்கும் மையமாகத் திகழ்ந்தது. ஆனால் அது இப்பொழுது அப்படியல்ல....

யுத்தமும் நெருக்கடியும் தமிழர்களை உள்ளூரிலும் வெளியூர்களிலும் மனநிலைக் குறைபாடு மன அழுத்த வேதனைக்குள்ளானவர்களாக ஆக்கியுள்ளது.

சிலர் விஷமருந்தியும் சிலர் ஓடும் ரயில்களில் முன்னால் குதித்தும் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர்.

இலங்கையில் என்றால் மகன் லண்டனில் இருக்கிறான் என்று பெருமைப்படும் உறவினர்களையே காண்கின்றேன்.

எந்தவிதமான எதிர்ப்புப் போராட்டங்களும் அகதிகள் மீதான கரிசனை கொண்ட விடயங்களும் உண்ணாவிரதமும் அரசை ஒன்றும் செய்துவிடாது என்பதை நேரடியாகக் கண்டேன். அரசு தனக்கு வழங்கப்பட்ட அகதிகள் சாசனசட்டப்படியே நடந்து வருகிறது. இன்னும் நெருக்கடிகளுக்கு ஏற்றவாறு அகதிகள் மீதான அழுத்தங்களும் சட்டத் திருத்தங்களும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இப்பொழுது அகதிகள் வருகையை அரசு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறது. அகதிகள் பிரித்தானியாவுக்குள் வருவது குறைந்துவிட்டது.

அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உதவித்தொகை நிறுத்தப்பட்டு தடுப்பு முகாம்களுக்கு உடனடியாக அனுப்பப்படுகிறார்கள்.

தடுப்பு முகாம்களில் அடிப்படை வசதிகள் பற்றி அக்கறை செலுத்தப் படுவது இல்லை. எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வழக்குகளை முடித்து அகதிகளை திருப்பி அனுப்பி விடுகின்றனர்.

நாட்டில் இருக்கும் மற்றும் வேலை செய்யும் அகதிகளுக்கான அழுத்தங்கள் இப்பொழுது மிகவும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேலை செய்பவர்களது வேலை அனுமதி முன்னறிவித்தல் எதுவு மின்றிப் பறிக்கப்படுகிறது. இதனால் வீட்டு வாடகை, உணவு, உடை போன்ற விடயங்களுக்குக் கூட பணம் இல்லாமல் அவதிப்படும் அகதி களைப் பார்க்கிறோம். பிரித்தானியாவில் வாழவும் முடியாமல் இலங்கையிலும், வந்தால் உயிராபத்தை எதிர்நோக்கும் பலரை சந்தித்திருக்கிறேன். இருபக்கப் பிரச்சனைகளால் விரக்தியடைந்தும் உளம் பாதிக்கப்பட்டும் பலர் இருக்கிறார்கள். தொடரும் துன்பங் களோடு....

பிரித்தானியாவில் அகதித் தஞ்சம் மறுக்கப்படும் விடயங்கள் இப்பொழுது எல்லா இடங்களிலும் செய்தியாகப் பரவி வருகின்றது. பிரித்தானிய ஊடகங்களும் இதனை மும்முரமாகப் பரப்பி வருகின்றன.

பிரித்தானியாதான் அகதிகளுக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கும் பிரச்சனையில்லாத ஒரே நாடு என்ற நிலை இப்பொழுது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறி வருகிறது உண்மையும் அதுதான்.

தினக்குரல்

11.07.2004

எனது தொலைக்காட்சி அனுபவங்களும் இன்னும் உணர்வுகளும்

— ௨௦௨ —

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு. இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் ஏழாம் திகதி தீபம் தொலைக்காட்சியில் நேர்முகம். எனக்கு மிகுந்த ஆர்வம், மிகுந்த ஆவல், மிகுந்த மகிழ்ச்சி. ஏற்கனவே லண்டன் போனதில் இருந்து இரண்டு வேலைகள். என்னை மிகவும் அசௌகரியப்படுத்தியிருந்தன. ஒன்று சிப்ஸுக்காக உருளைக்கிழங்கு வெட்டுவது. மற்றது பெற்றோல் நிரப்பு நிலையத்தில் கலியார்.

எத்தனையோ படித்தவர்கள் இந்த வேலைகளில் இருந்துதான் வேறு வேலைகளுக்கு மாறுகிறார்கள். லண்டன் போனவுடன் கிடைக்கும் வேலைகளில் உடனே கிடைப்பது பெற்றோல் ஸ்ரேசனில்தான். ஏனெனில் பெற்றோல் நிரப்பும் நிலையங்கள் அதிகமாக தமிழர்களுக்கு சொந்தமாக இருக்கும். அதுவும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆகவே அதில் ஏதோ ஒரு வேலை கிடைக்கும்.

நண்பர்கள் தெரிந்தவர்களிடம் சொல்லி வேலை வாங்கித் தரும்படி கேட்டால் எங்காவது பெற்றோல் நிலையங்களில் வேலை கிடைக்கும். அடுத்து நாம் தேடிப்போய் இந்தியாக்காரரிடம் வேலை கேட்க வேண்டும்.

லண்டனில் தீபம் தொலைக்காட்சி ஆரம்பித்துவிட்டதாக அறிந்த போது மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எப்படியும் வேலை கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். விண்ணப்பப்படிவத்தைப் பூர்த்தி செய்து எனது சர்ட்டிபிக்கட்டுகள், நான் எழுதிய ஆக்கங்கள் எல்லாம் வைத்து அனுப்பியிருந்தேன்.

நேர்முகம் மற்றும் ஸ்கீனின் ரெஸ்ட் போனபோது மீடியா மனேஜராக இருந்த சபனீதா மனோகர் (இப்பொழுது சிங்கப்பூரில் வசந்தம் சென்றல் பொறுப்பாளராக இருக்கிறார்) சொன்னா இந்தளவு சேர்ட்டிபிக்கட்டுகளை தான் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவு பெரியகட்டு. இலங்கையில் இருக்கும் பொழுது பேச்சுப்போட்டி, கட்டுரை, கவிதை, அறிவிப்பாளர் போட்டிகளில் முதலிடம் பெற்ற நிறைய சேர்ட்டிபிக்கட்டுகள்.

இலங்கை ஒளிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தில் இரண்டு வருடம் திரு. உருத்திராபதியோடு சேர்ந்து 'விடியலை நோக்கி' எனும் சமாதான நிகழ்ச்சி இன்னும் முஸ்லிம் நிகழ்ச்சிகள் செய்த அனுபவம். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எண்பத்தைந்து காலப்பகுதியில் இருந்து இலக்கிய கவிதா அனுபவம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து களம் ஒன்றுக் காகத் தேடிக்கொண்டிருந்த போது தீபம் தொலைக்காட்சி ஒரு வரமாகத் தான் கிடைத்திருந்தது.

வானொலியை விடவும் தொலைக்காட்சி உண்மையில் ஒரு அறிவிப்பாளனின் அத்தனை உணர்வுகளையும் அச்சொட்டாய் வெளிக் கொணர்ந்துவிடும். கவலை, சந்தோஷம், தடுமாற்றம், தயாரின்மை, எல்லாவற்றையும் முகத்தினூடாக வெளிக்கொணரும் ஒரு சாதனம் தொலைக்காட்சி கமெரா.

சில நேரம் கவலையாய் இருக்கும் மனது. ஆனால் நேரடி ஒளிபரப்பின் போது காண்பிக்க முடியாது. சிரித்தபடி "வணக்கம் நேயர்களே" என்று சொல்ல வேண்டும். சில நேரம் தயாரில்லாமல் இருக்கும் மனது ஆனால் எதற்கும் நான் தயார் என்றபடிக்கு "வணக்கம் நேயர்களே!" என்று தயாராக வேண்டும்.

இன்னுமொரு தொலைக்காட்சியில் வேலை செய்யும் நண்பனொருவனோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சொன்னான். அவன் இரண்டு வருடமாக மிகவும் அன்போடு நேசித்த காதலி அவனை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாள். உறவு முறிந்துவிட்டது இரவு. ஆனால் காலையில் நிகழ்ச்சி செய்ய வேண்டும். மனது அழுது கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனால் சிரித்துக் கொண்டு இரண்டு மணிநேர காலை நேரடி ஒளிபரப்பு நிகழ்ச்சியைச் செய்தாக வேண்டிய நிலைமை அவனுக்கு; செய்தான். உள்ளுக்குள் அழுதபடி வெளியே சிரித்தபடிக்கு....

தொலைக்காட்சியில் இந்த நெருக்கு வாரங்கள் பல அறிவிப்பாளர்களுக்கு அனுபவமாக இருந்திருக்கும். இன்னும் இருக்கும்.

தொலைக்காட்சி நேயர்கள் வானொலி நேயர்களைவிட வித்தியாசமான முறையில் இருப்பார்கள். அறிவிப்பாளர் மேல் விருப்பமாயும் இருப்பார்கள். சில வேளை வெறுப்பாயும் இருப்பார்கள். திரையில் வரும் அறிவிப்பாளர் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் தொலைக்காட்சி நேயர்களுக்கு உண்டு. அறிவிப்பாளர் பெண்கள் அணியும் ஆடை மற்றும் அணிகலன்களைக் கூட தாமும் அணிந்து பார்க்கும் ஆர்வம் கொண்ட பெண் நேயர்களையும் ஷேட், ரை போன்றவற்றை ஆண் அறிவிப்பாளர்கள் அணியும் பொழுது அவதானிக்கும் ஆண், பெண் நேயர்களையும் பார்த்திருக்கிறேன்.

நான் தீபம் தொலைக்காட்சியில் செய்தி வாசிப்பவனாகவும், காலைக்கதிர் என்ற காலை லண்டன் நேரம் காலை 6.30 முதல் 9.30 வரை இடம் பெறும் நேரடி ஒளிபரப்பு நிகழ்ச்சியில் அறிவிப்பாளராகவும் தயாரிப்பாளராகவும் கடமை புரிந்திருக்கிறேன். புரிகிறேன்.

நிகழ்ச்சிக்கு எனக்கு மிகவும் உறுதுணையாகவும் நல்ல ஆலோசனை தருபவராகவும் திரு.மு.நித்தியானந்தனை நான் நன்றியோடு நினைவு கொள்வேன். மாலி நல்ல நண்பர்.

மு. நித்தியானந்தன் தீபம் தொலைக்காட்சிக்கு வந்ததே ஒரு விபத்துத்தான் 2001ஆம் ஆண்டு கறுப்பு ஜூலை தினத்துக்காக அவரின் ஜெயில் அனுபவங்களைக் கேட்கக் கூப்பிட்டு பின்னர் அவர் தீபத்தின் செய்தி ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். பரந்த அறிவியல் அனுபவம், செய்தி அனுபவம் கொண்ட அவர் தீபத்திற்குக் கிடைத்தது; பெருமை தீபத்திற்கே.

நேரடிச் சந்திப்பு நிகழ்ச்சிகள் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரத்திற் கானதை இருநூறுக்கும் மேற்பட்டது செய்திருக்கிறேன். பல சுவா ரஸ்யமான அனுபவங்கள் வாய்க்கப் பெறுவது நேரடி நிகழ்ச்சிகளில் தான். ஒரு முறை ஒரு சந்திப்பு நிகழ்ச்சியில் ஒரு கவிஞரை அழைத்தி ருந்தேன். கவிஞருக்கு கமராவைக் கண்டால் பயம் என்பது நிகழ்ச்சி ஆரம்பித்த பின்புதான் தெரியவந்தது. முன்னோட்டமாக பேசும் பொழுது மிகவும் ஆர்வமாயும் நல்ல பல கருத்துக்களையும் தந்தார். ஆனால் வேளை ஆரம்பிக்கப்பட்டு நேயர்களுக்கும் கவிஞருக்கும் வணக்கம் சொன்னதன் பின்பு கவிஞர் பேசாமல் இருக்கிறார். ஒரு மணி நேர நேரடி நிகழ்ச்சிக்கு கவிஞரை கூலாக்கி ஆசுவாசப்படுத்தி கமராக்களை நிறுத்தாமல் சாதாரணப் பேச்சுக்குக் கொண்டு வந்தேன். அரை மணி நேர நேயர்களின் கேள்வி பதிலோடு அந்தச் சந்திப்பு நிறைவு பெற்றது.

கமராமென், எடிட்டர் தடுமாறிப் போனார்கள். அவர்களையும் சமாளித்தோம்.

தீபம் தொலைக்காட்சி ஐக்கியராச்சியம், மத்திய கிழக்கு, ஐரோப்பிய நாடுகள், ரஷ்யா, தென்னாபிரிக்காவின் ஒரு பகுதி என்றெல்லாம் வியாபித்து இருக்கிறது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் எல்லாம் எமது நேயர்கள், மிகவும் விரும்பி நிகழ்ச்சிகளைப் பார்ப்பார்கள் அவர்களில் சிலர் 'கருத்துக்களம்' எனும் மிகவும் சீரியஸான நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது தொலைபேசி அழைப்பினை எடுப் பார்கள். அது நேயர்களும் அந்த அந்தத் துறை சார்ந்தவர்களும் பங்கு கொள்ளும் நிகழ்ச்சி. அதில் நேயர்களின் கருத்துக்களோடு சீரியஸான விவாதங்கள் நடைபெறும். ஆனால் மத்திய கிழக்கு நேயர்கள் தொலை பேசி எடுத்துவிட்டு "ஆ... அனஸ் நானா... அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்" என்பார்கள். பதில்சொல்லிவிட்டு பேசச் சொன்னால் பேசமாட்டார்கள் "நாங்கள் உங்களோடு கதைப்பதற்காகத் தான் எடுத்தோம். எப்படி சுகமாக இருக்கிறீங்களா" என்று நேரடி ஒளிபரப்பில் கேட்பார்கள். அவர்கள் ஆர்வம் மிகுதி ஆனால் பேசமாட்டார்கள். இது நேரடி ஒளிபரப்பில் வரும.

சந்திப்புகளில் பாண்டிச்சேரி கல்வி அமைச்சர் லக்ஷ்மி நாராய ணனை செவ்வி கண்டேன். அன்று வந்த தொலைபேசி அழைப்புகளில்

தொண்ணூறு வீதமான அழைப்புகளில் பெண்கள். - அவர்களின் பாண்டிச்சேரித் தமிழ் நன்றாக இருக்கும். வாய்நிறைய பேசுவார்கள். பிரான்ஸில் பாண்டிச்சேரி மக்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் லக்ஷ்மி நாராயணனை தமது உறவினர் போல எண்ணிப் பேசினார்கள். அவர்களின் ஊர்ப்பற்று அவர்களின் பேச்சில் இருந்து தெரிந்தது.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின்து ஒரு மணிநேரச் சந்திப்பு ஐக்கிய இராச்சியம், ஐரோப்பிய நாடுகளில் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டது. சந்திப்பு முடிந்தவுடன் மூத்த பத்திரிகையாளர் பொன்-பாலசுந்தரம் பாராட்டிக் கொண்டே இருந்தார். டொமினிக் ஜீவாவின் அனுபவத் தொகுப்பாக அச்சந்திப்பு இருந்தது. ஒளிப்படத் தினாடாக ஒருவர் கதைக்கும் பொழுது நேரே பேசுவது போன்ற தோற்றத்தைக் கொடுக்கும் வல்லமை தொலைக்காட்சிக்கும் ஒளிப்பிம்ப ஊடகங்களுக்கும் உண்டு. அதனால்தான் கிராமங்கள் தோறும் இப்பொழுது தொலைக்காட்சி சாதனை படைத்து வருகின்றது.

சில தொலைபேசிகள் வரும், நிகழ்ச்சிகள் முடிந்த பின்பு. எனது பெயரில் நேயர்களுக்கு இன்னும் குழப்பம். “உம்முடைய பெயர் அனஸ் ஆ, அல்லது அனாஸா! அல்லது அனக்ஸா என்று. நான் யார் இந்துவா கிறிஸ்தவரா முஸ்லிமா எனும் தோரணையில் இருக்கும் அக்கேள்வி. என்ன சாதி என்றும் அறிய ஆவல்பட்டிருக்கும் தொலைபேசி அது. “நான் அனஸ்” என்றுவிட்டு வைத்துவிடுவேன்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொலைக்காட்சிகள் வானொலிகளின் பங்களிப்புகள் மிகவும் முக்கியமானது தமிழில், தமிழுக்கு..

பிரான்ஸில் இருந்து லண்டனுக்கு வந்த மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தை ஒருவர் சொன்னார். “உங்கடை தீபம் பார்த்து மகன் தமிழை விளங்கிக் கொள்கிறான்” இது உண்மையில் நடக்கும் ஒரு சங்கதிதான். வானொலிகளில் தொலைக்காட்சிகளில் பேசுவதைக் கேட்டு சின்னஞ் சிறுசுகள் புரிந்து கொள்கிறார்கள் ஓரளவுக்கேனும்.

லண்டனில் இரண்டு இலங்கைத் தமிழர்களால் நடாத்தப்படும் தொலைக்காட்சிகள் இயங்குகின்றன. வானொலிகள் மூன்று செற்றலைட் மூலமானவை ஒன்று பண்பலை மூலமானது. பண்பலை மூலமான ‘சந்திரோதயம்’ வானொலி தீபாவளி தினத்தையொட்டி சீக்கியர்களின் பெருநாளாகிய ‘வைசாகி’ எனும் பெருநாளை முன்னிட்டு ஒலிபரப்பாகும் அலைவரிசைக்கு சொந்தகாரர் ஒரு சீக்கியர். ‘வைசாகி’ பண்பலை வரிசையில் நடாமோகன் நேரம் எடுத்து ‘சந்திரோதயம்’ வானொலிச் சேவையை நடத்தி வருகிறார்.

‘சன்றைஸ்’ வானொலி சிற்றலை மற்றும் செற்றிலைற் மூலமாகக் கேட்கலாம். ஐபிசி இன்னும் ரி.பி.ஸி, ஈரி.பி.ஸி போன்ற வானொலிகள் லண்டனில் இருந்து ஒலிபரப்பாகின்றன.

தீபம்,இன்னும் சண் தொலைக்காட்சிகள் லண்டனில் இருந்து ஒளிபரப்பு செய்யப்படுகின்றன.

T.R.T, T.T.N தொலைக்காட்சிகள் பிரான்ஸ் நாட்டில் இருந்து ஒளி பரப்புச் செய்யப்பட்டன. தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பு ஒரு செலவு மிகுந்த சேவையாகும். கிட்டத்தட்ட லண்டனில் தீபம் தொலைக் காட்சியின் ஒருநாள் செலவு குறைந்தது ஐயாயிரம் பவுண்கள் வரையாகும்.

பணக்காரர்கள் இதன் முதலாளிகளாக இருக்கும் பட்சத்தில் இதனைச் சாதிக்க முடிகிறது.

நான் தயாரித்து வழங்கிய 'காலைக்கதிர்' நிகழ்ச்சியில் மு.நித்தியானந்தன் செய்யும் 'இலக்கிய நேரம்' பகுதியில் காத்திரமான நூல் விமர்சனங்கள் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றன. அரிய நூல்களை மு.நித்தியானந்தன் விமர்சனம் செய்யும் பாணியே தனி அது நேரடி ஒளிபரப்பாக இடம் பெறும்.

'கருத்துக்களம்' நிகழ்ச்சி இது வெள்ளி தோறும் செய்வேன். புலம் பெயர்நாடுகளில் குடும்பப் பிளவுகள் தொடர்பான நிகழ்ச்சி ஒன்று செய்தேன். அதனைச் செய்து முடித்து விட்டு ஸ்டுடியோவை விட்டு வெளியில் வரும் போது ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு. "அண்ணா நான் இரண்டு பிள்ளைகளின் தாய்" என்று விட்டு அழ ஆரம்பித்து விட்டார் அந்தப் பெண். விசாரித்தேன்.

தான் வவுனியாவைச் சேர்ந்தவரென்றும். சீதனம் வாங்காமல் தன்னைத் திருமணம் செய்து விட்டு சுவிஸ்-போய் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்த பின்பு கணவனின் அடி, உதை கொடுமை தாங்க முடியாமல் ஒரு நலன்புரி நிலையத்தில் இருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். புலம் பெயர் நாடுகளில் குடும்பப் பிளவுகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. சேர்ந்து பேசி அன்பாக இருக்க வாய்ப்பில்லாமல் உழைப்பு, பணம் என்ற தேவைகளுக்குள் சிக்குப்பட்டு தமிழ்க் குடும்பங்கள் சின்னாபின்னமாகிக் கிடக்கின்றதை எண்ணும் போது மனது வலிக்கிறது. குடும்பங்கள் தொடர்பான அன்னியோன்யத்தை வலியுறுத்தும் நிகழ்ச்சிகள் பிரயோசனத்தைத் தந்தது. பொன்-பாலசுந்தரம் ஒரு முறை சொன்னார். "உங்கள் நிகழ்ச்சி மூலம் ஒரு குடும்பம் சேர்ந்து மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது" என்று.

நேயர்கள் மத்தியில் ஒரு போக்கு இருக்கிறது. தங்களுக்குப் பிடிக்காத விடயங்களை உடனே தொலைபேசி மூலமோ அல்லது கடித மூலமோ தெரிவிப்பார்கள், ஆனால் சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு சும்மா இருந்துவிடுவார்கள்.

இந்தக் கருத்தை இலங்கை வானொலி இளையதம்பி தயானந்தா எனது தொலைக்காட்சி செவ்வி ஒன்றின் போது குறிப்பிட்டார். இது தொலைக்காட்சி, வானொலி நேயர்கள் எல்லோருக்கும் பொருந்தும்.

புலம் பெயர் நேயர்கள் பொதுவாக செய்திகளுக்கு மிகவும் ஆர்வமாக இருக்கிறார்கள். 98 வீதமான எமது நேயர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களாக இருப்பதனால் இலங்கை பற்றிய செய்திகளில் மிகுந்த ஆர்வமுள்ளவர்களாக அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

தொடர் நாடகங்கள் அவர்களுக்குள் பெண்கள் அதிகமாக விரும்பிப் பார்க்கிறார்கள்.

இலங்கையில் இருந்து வந்த முதியவர்களுக்கு தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகள் பெரும் ஆறுதலாக இருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. சிலோனில் என்றால் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளுக்குச் சென்று அரட்டை செய்வதில் அல்லது உறவினர்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வதில் பொழுது கழியும் வேப்பங்காற்றுக்குள்ளும் பனங்கூடல் வாசத்துக்குள்ளும் பொழுது போய் விடும். மகள் மாரோடும் மொழி புரியாத பேரக்குழந்தைகளோடும் வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடக்கும் பெரியவர்கள் முதியவர்களுக்கு பெரும் ஆறுதல் தொலைக்காட்சிகள்தான். புலம் பெயர் நாடுகளின் பேரன் பேத்திகளைப் பார்க்க என்று வருபவர்கள் வெளியில் நினைத்தவுடன் போக முடியாது மொழிப்பிரச்சனை, பஸ்ஸில் உடனே ஏறிப்போக முடியாது பாதை மாறிவிடும். இப்படியானவர்கள் தமிழ்த் தொலைக்காட்சிகளோடு தான் காலத்தைக் கடத்த வேண்டியுள்ளது.

தொலைக்காட்சிகள் வருடச்சந்தா அடிப்படையில்தான் இயங்குகின்றன. வருடத்துக்கு 150 ஸ்ரேலிங்பவுண்கள் (இப்பொழுது 60 பவுண்) கட்டி Card வாங்க வேண்டும். அனேகமாக லண்டனில் இருந்து இயங்கும் தொலைக்காட்சிகளின் கட்டணம் இப்படித்தான்.

சினிமா, தொடர் நாடகங்கள் இல்லாமல் தொலைக்காட்சி நடத்தும் படி சீரியஸான நேயர்கள் கூறுவதுண்டு. இதில் பல சிக்கல்கள் உண்டு. வியாபார நோக்கமில்லாமல் தொலைக்காட்சி சேவையை நடத்த முடியாது. விளம்பரங்களை விட Card சந்தாவை விட அதிகம் செலவுள்ள சமாச்சாரம் இது. பலதரப்பட்ட ரசிகர்களை திருப்திப்படுத்த வேண்டியது தொலைக்காட்சிகளின் தேவையாக இருக்கிறது.

எனது தொலைக்காட்சிப் பேட்டிகளில் என்னை உலுக்கியது திருகோணமலையைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞனின் கதை. திருகோணமலையில் இருந்து ரஷ்யா, உக்ரேயின், கல்கிஸ்தான், போலந்து ஊடாக லண்டன் வந்த கதையைச் சொன்னார். பனி படர்ந்த பாதையூடாக ஆள்கடத்தும் ஏஜன்சிகள் மூலமாக நடைப்பிணமாய் வந்த கதை அது.

வெளிப்புற செய்தி சேகரிப்புக்காக 'OLDBAILY' நீதிமன்றத்துக்கு கமெராமென் சுரேஸோடு சென்றேன். அங்கு 2 ஆயுள் தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்ட தமிழர்களைக் கண்டேன். 'அல்பேட்டன்' எனும் இடத்தில் இருவரைக் கொலை செய்த குற்றத்திற்காக நீதிபதியால் இந்தத் தண்டனை வாசிக்கப்பட்ட போது நீதி மன்றத்தில் இருந்தேன்.

புலம் பெயர்ந்து வந்து கோஷ்டிச்சண்டைகள் கொலை செய்யும் மனப்பாங்கு வளர்ந்துவிட்டவர்களாக தமிழ் இளைஞர்கள் காணப்படுகிறார்கள். ஆனால் 'Operation Envoy' நடவடிக்கை மூலம் லண்டன் பொலிஸ் இவர்களைக் கட்டுப்படுத்திய பின்பு கொலைகள் குறைந்திருக்கின்றன.

இலங்கையில் இருந்து வரும் எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள், அரசியலாளர்கள் லண்டனுக்குத்தான் அதிகமாக வருவார்கள். லண்டன் எல்லோருக்கும் ஒரு வாய்ப்பான நகரம். நாம் லண்டனில் இருப்பதனால் வருபவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு செவ்விகள் எடுப்பது சுலபமாக இருந்தது.

முஸ்லிம் கொங்கிரஸ் தலைவர் ரஷுப் ஹக்கீம், செயலாளர் ஹஸன் அலி, திடீர் தௌபீக் ஆகியோர் வந்த பொழுது ஒன்றே முக்கால் மணிநேர நேரடி ஒளிபரப்பு செவ்வி செய்தேன். மிகவும் விறுவிறுப்பான நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. புலம் பெயர் நாடுகளில் இருக்கும் அனேகமான தமிழர்களுக்கு இலங்கை முஸ்லிம்கள் தொடர்பான மயக்கமே இருக்கிறது. அவர்கள் தமிழ் பேசுவதால் தமிழர்கள் தான் என்று அடம்பிடிக்கிறார்கள். இலங்கையில் இஸ்லாமியர்களாகவே அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். கலைகலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களின் வேற்றுமை. இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் தனி இனமாகவே பிரகடனப்பட்டிருப்பதை பொது புலம் பெயர் தமிழர்களால் இன்னும் ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியாதுள்ளது.

இந்தச் சந்திப்பில் இந்த விடயம் தொடர்பான காரசாரமான விவாதம் நேரடி ஒளிபரப்பில் இடம் பெற்றது.

இதே விவகாரம், முன்னாள் அமைச்சர் அஸ்வர் வந்தபோது தொடர்ந்தது. இலங்கையில் இருந்து YATV நிகழ்ச்சியான 'விழிப்பு' புலம்பெயர் தமிழர்களால் மிகவும் விரும்பிப் பார்க்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி. நாம் 'விழிப்பு' நிகழ்ச்சியை தொடர்ந்து வியாழக்கிழமை லண்டன் நேரம் இரவு 8.30 இற்கு ஒளிபரப்புச் செய்தோம்.

எமது நேயர்களுக்கு இலங்கை தொடர்பான சரியான 'டொக்கி யூமன்ரி' நிகழ்ச்சியாக அது இருந்தது. ஆனால் 'விழிப்பு' மூலம் பல எதிர்ப்புக்கணைகளும் எம்மை நோக்கிவந்தன. சில விழிப்புகளில் சிங்களப்பகுதி பாடசாலைகள், விடுதலைப்புலிகளால் போரில் கொல்லப்பட்ட காணாமல்போன குடும்பங்களில் உள்ள விதவை மனைவிகள், தாய்மார்களைச் செவ்வி கண்டிருப்பார்கள். இது அங்குள்ள சில பேருக்கு ஒவ்வாமல் இருந்தது. அதனால் இந்நிகழ்ச்சி வேண்டாமென்றார்கள்.

விகாரைகள், பிக்குமாறைக் காண்பித்தால் சிலபேர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுவார்கள். 'விழிப்பு' எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் குள்ளும் நுழைந்து வந்தது. தமிழ்ப்பகுதிகள், எல்லைக் கிராமங்கள், இராணுவத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பெண்கள் களுத்துறைச் சிறைச்சாலையில்

கஷ்டமுறும் தமிழ்க் கைதிகள் என்று எல்லா தரப்புகளையும் அவர்களின் பிரச்சனைகளையும் வெளிக்கொணர்ந்தது.

இலங்கையில் விழிப்பு ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைவிட தீபம் தொலைக்காட்சியூடாக புலம் பெயர்நாடுகள் மற்றும் ஐக்கிய அரபு எமிரேட்ஸில் காத்திரமான அதிர்வை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

‘விழிப்பு’ முடிவடைந்ததன் பின்பு ‘உரைகல்’ என்றொரு நேரடி ஒளிபரப்பை, நேயர்களின் கருத்தறியும் நிகழ்ச்சியினைச் செய்தோம். நானும் மு. நித்தியானந்தனும்.

நேயர்களின் கருத்துக்கள் ‘விழிப்பு’ சம்பந்தமாகவும் அன்றைய நிகழ்ச்சியின் மையக்கருத்து சம்பந்தமாகவும் இருக்கும். வலு சுவாரஸ்யமானதும் இன்னும் தகவல் பொருந்திய நிகழ்ச்சியாகவும் அது அமைந்து எல்லாத் தரப்பினரது அபிமானத்தையும் பெற்றிருந்தது ‘உரைகல்’.

பொதுவாக புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் மக்கள் உடல் உளவியல் பிரச்சனைகளில் சிக்கி மீள முடியாமல் தவிப்பதனை ஆழமாக உணரக்கூடிய வாய்ப்பு மற்றவர்களை விட செய்தியாளர்கள், ஒளிபரப்பாளர்களாகிய எங்களுக்கே அதிகம் உண்டு. புலம் பெயர்வாழ்வின் தனிமை, பணப் பிரச்சனை, கடினமான உழைப்பு, இலங்கையில் உள்ள உறவினர்களின் பணம் தொடர்பான நச்சரிப்பு, ஊரில் திருமணம் முடிக்காமல் இருக்கும் பெண் சகோதரங்களின் சீதனம் பற்றிய கவலை, வயது வந்தும் உழைத்துக்கொண்டே இருப்பது திருமணம் முடியாமல், இதற்கும் மேலாக குளிர் ஒத்துக்கொள்ளாத சீதோஷ்ணநிலை அதனால் வாதம், இடுப்பு வலி, மூட்டுப்பிடிப்பு, அத்தோடு சமர் காலங்களில் வரும் ‘ஹெபீவர்’ என்கின்ற சுவாச நோய் போன்றவையும் ஒவ்வாமையும், மொழிச்சிக்கல், அடுத்தவர் உறவினராக இருந்தாலும் அவர்களைக் கவனிக்க மற்றவர்களுக்கு நேரமின்மை, பத்து பன்னிரண்டு வருடமிருந்தாலும் அன்னிய நாட்டு மொழிகள் மூளைக்குள் நுழையாமை, இதனால் தொடர்பாடல் அற்றுப்போதல், குடும்பத்தில் அன்பு இன்மை, கணவன் மனைவியிடையே ஒரு அன்னியோன்யம் வளராமையே, எப்பொழுதும் கணவன் மனைவிமத்தியில் சண்டை, இருந்து பேச நேரமின்மை, பிள்ளைகள் அன்னிய கலாச்சாரத்துக்கு மாறிக்கொண்டே போகும் அவஸ்தை, பிள்ளைகள் வயதுக்கு வந்தவுடன் பதினைந்து பதினாறு வயதில் ஒரு துணையைத் தேடிக்கொண்டு சுற்றுவது, செக்ஸ் போன்ற செயல்களில் பிள்ளைகள் ஈடுபடுவது, மனத்தளர்வு, இவைகளை யோசித்து யோசித்தே நோயாளிகளாகிப் போன தமிழர்களை அதிகம் காணுவது என்னைப் போன்றவர்களே!

அதனால் தொலைக்காட்சிகளில் நடைபெறும் டொக்டர்மாரின் சந்திப்பு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சாத்திரம், காண்டம்பார்த்தல், மனநோய் நிபுணர்கள், சாமிமார்களின் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் வரும் தொலைபேசி நேயர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம்.

சின்னப்பிள்ளைகளில் இருந்து பெரியவர்கள்வரை ஆர்வமுடன் ‘யார்’ என்ற நாடகத்தைப் பார்த்தார்கள். அது வலு சோக்கான

திகில் நாடகம். அதில் புதிரை அவிழ்ப்பவர்களுக்குப் பரிசும் வழங்கப் பட்டது. 'யார்' நாடகத்தின் முக்கால் மணிநேரமும் மிகவும் விறு விறுப்பாக இருக்கும்.

குறைந்த ஆட்கள் ஈடுபாட்டோடு வேலை செய்யும் இடமாக தீபம் கலையகம் இருக்கும். ஒரு இரண்டரை மணிநேர நேரடி ஒளி பரப்பை மூன்று பேர் செய்திருக்கிறோம், செய்துவருகிறோம் என்றால் தொழில்நுட்பத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் நம்ப மாட்டார்கள். ஸ்டுடியோவில் நான் எடிட்டிங் பகுதியில் ஒருவர். என்கோடிங் பகுதியில் ஒருவர். இப்பொழுது வேறு வேறு தமிழ் TV ஸ்டுடியோவுக்குப் போகும் போது வேலை செய்பவர்களின் தொகையைப்பார்த்தால் மலைப்பாக இருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் ஸ்ரீ, நிரஞ்சன், அமுதன், சன் டி.வி. பாபு, கபாலி பாபு, ராஜா, ரூபன், சுரேஸ், முத்து, பாலு ஆகிய தொழில்நுட்பக் கலைஞர்களின் அசாத்திய துணிவும் நம்பிக்கையுமே நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பாக அமைவதற்கு முழு உறுதுணை. இவர்கள் கண்ணாடித் திரைக்கு அப்பால் நின்று உழைப்பவர்கள். இவர்கள்தான் உலகம் முழுக்க என்னைப் போன்றவர்களை பிரகாசிக்கச் செய்பவர்கள்.

எந்தப் பிரச்சனையுமில்லாமல் இப்பொழுதும் தீபம் தொலைக்காட்சியில் வேலை செய்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நண்பர்கள் எல்லோரும் மிகவும் உறுதுணையாக இருப்பார்கள். 36 பேர் ஒற்றுமையாக வேலை செய்து கொண்டிருப்பதனைப் பார்க்கும் போது மீடியாவில் பிரச்சனை ஒற்றுமை பற்றி சொல்லாமல் செல்லமுடியாதுள்ளது. பல தொலைக்காட்சி நிலையங்களில் ஒருவரை ஒருவர் குறை சொல்வதும் ஒருவரைப்பற்றி முதலாளிமார், மேலிட உத்தியோகத்தரிடம் போய் கோள் சொல்வதுமாக இருக்கும் நிலையினைப்பார்க்கும் போது மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது.

ஒரு தொலைக்காட்சி நிலையத்தில் பணிபுரிந்த ஒருவருக்கு சம்பள உயர்வை கம்பனி செய்தது. அதைப்பார்த்து. சம்பளத்தை பொறாமைப் படுபவர் கொடுப்பதில்லை. கம்பனி கொடுக்கிறது. இவர் ஏன் பொறாமைப்படுகிறார்? இது இலங்கையில்... பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சிகள் என்று வேலை செய்யும் சக நண்பர்களாகவே பார்க்கிறார்களில்லை. ஏதோ எதிரிகள் போலவே பார்க்கிறார்கள். ஒருவருடைய திறமைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறார்களில்லை. அவ மதிக்கிறார்கள்.

திறமைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் பண்பை, பாராட்டும் மனோபாவத்தை உண்மையாய் மனதால் மனதோடு பேசும் பக்குவத்தை இந்தப் பொறாமைவாதிகள் எல்லாம் ஐரோப்பியரிடம் கற்க வேண்டும். மனம் திறந்து பாராட்டுவார்கள். லஞ்சம் தெரியாத, பொறாமை தெரியாத, அடுத்தவனின் சுதந்திரத்தில் கை வைக்காத, மற்றவரை மதிக்கத் தெரிந்த நல்ல மனிதர்களோடு பழகியிருக்கிறேன்.

இங்கு சிலர் வந்து சிலரைப் பற்றி குறை கூறும் பொழுது நான்

அதனைக் கேட்பதில்லை. உண்மையில் தன்னைப்பற்றி தன் கருமங்களைப்பற்றி அதன் செய்நேர்த்தி பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினால் மற்றவர்கள் பற்றியதெல்லாம் விலகிவிடும். அதுதான் சரியும் கூட.

ஒரு எழுத்தாளனாக 1985இல் சிந்தாமணியில் எழுதத்தொடங்கி அறிவிப்புத்துறை எனது உதிரத்தோடு உதிரமாக சின்னவயதினிலேயே என்னுள் ஆகிவிட்டிருந்ததை உணர்ந்தேன். 'மைக்' கைக் கண்டால் ஆசை. சிரட்டையை வாழை மரத்தில் கட்டிவிட்டு சணலில் வயர் செய்து ஒரு தடியில் கட்டிவிட்டு 'எனவுன்ஸ்' செய்து பார்த்த எனது கிராமத்து வீட்டுக்குப்பக்கத்தில் இருக்கும் வாழை மரங்களை என் வளர்ச்சியின் பின்பு தொட்டுப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது.

சண்டிக்கட்டோடு மட்டையில் 'குளல்' செய்து திரிந்தது.

ஆனந்தனோடு(பின்னர் ஆயி சுட்டு செத்துப்போனான்) சேர்ந்து கங்காதரனும் (ஜேர்மனியில் இருக்கிறான்) நானும் யாருக்கும் மைக்கை கொடுக்காமல் அம்மா மறித்தாலும் கேட்காமல் வீடியோ படம் காட்டும் இடத்துக்கு 'எனவுன்ஸ்' செய்தது.

பள்ளிக்கூட லொத்தர் கொட்டகையில் 'முதலாம் பரிசு சைக்கிள்' என்று சொல்லி அறிவிப்பு செய்தது...

பள்ளிக்கூட மேடைகளில் இராசநாயகத்தோடு சேர்ந்து அவன் ஈழத்துச்சதனாயும் நான் அறிவிப்புச் செய்பவனாகவும் சேர்ந்து செய்த மகிழ்ச்சிகள். இராசநாயகம் (இப்பொழுது ஒரு கோடீஸ்வரனாக இருக்கிறான்) நன்றாக நாய், பூனை, குருவி, நாய் கடிபடுவது எல்லாம் கத்துவான் மாணவர் சங்க கூட்டங்களில் பாட்டுக்குப் பாட்டு செய்தது.

தில்லையம்பலம் வாத்தியாருக்குப் பயந்து பயந்து பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகளில் 'எனவுன்ஸ்' பண்ணியது.

அம்மய்யா ஏசு ஏசு UNIC ரேடியோ ஒன்றை நாய்குட்டி காவியது போல இடுப்பில் அணைத்துக்கொண்டு திரிந்தது.

மகாலிங்கம் சேரின் உதவியோடு பேச்சுப் போட்டியில் 'கூட்டுறவுக் கொள்கைகளும் நடைமுறைகளும்' எனும் தலைப்பில் பேசி மாவட்ட மட்டத்தில் பரிசு வாங்கியது....

அரபிக் கல்லூரி விழாக்களில் கவிதை வாசித்தது. மாணவர் மலர் நிகழ்ச்சியில் கனக சபாபதி நாகேஸ்வரன் முல்லைத்தீவில் வைத்துக் கேட்ட போது எனது இலட்சியம் கே.எஸ்.ராஜா போல வரவேண்டும் என்றது.

பின்னர் அறிவிப்பாளர் போட்டிகளில் அகில இலங்கை மட்டத்தில் முதலாமிடங்கள். ஜனாப்.பி.எச். அப்துல்ஹமீட் வானொலிக்கு வரச் சொன்னது.

1997-1998களில் இலங்கை வானொலியில் 'விடியலை நோக்கி' நிகழ்ச்சி செய்வதற்கு வி.என்.மதியழகன், உருத்திராபதி ஆகியோர் ஊக்கம் தந்தது.

அதே காலங்களில் நூரணியா ஹஸன், ஹரிஸ்ஹாஜி, முனவர் ஹாஜி தந்த நிகழ்ச்சிகளும் ஊக்கங்களும்...

பின்னர் 2000-ஆகஸ்ட் 07ஆம் திகதி தீபம் தொலைக்காட்சியில் இணைந்தது.

பிரமித்துப்போகிறேன் என்னுள் நானே. (இப்பொழுது 10 ஆவது வருடமாயிற்று தீபம் தொலைக்காட்சியில் சேர்ந்து. இதற்குள் எத்தனை மகிழ்ச்சிகள், எத்தனை மனிதர்கள், எத்தனை கசப்புகள் எல்லாம் உட்கார்ந்து எழுதவேண்டும் பேந்து எழுதுகிறேன்)

மல்லிகை மலர்,
ஜனவரி 2005

ஈஸுக்காருமி

லண்டனில் சுரங்க ரயில்கள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதில் பயணம் செய்யும் போது முழுநேரமும் படிக்கலாம். ஒரு நல்ல நாவலை ஒரு நல்ல சஞ்சிகையைப் படிப்பதற்கு என் பயணங்கள் அமைவதையிட்டு நான் மகிழ்ந்து போவேன். ஒரு முறை ஹைபார்க்கில் நடைபெற்ற ஜப்பானிய கலாச்சார விழாவுக்குப் போனேன். ஹைபார்க் ஒரு நல்ல காற்றோட்டமான இடம். எனக்கு ஓய்வு கிடைக்கும் நேரங்களில் செல்வேன். அந்தச் சிறிய பூங்காவின் பெஞ்சில் உட்கார்ந்து கவிதைகள் எழுதுவது எனக்கு மிகவும் விருப்பமானது. பலகவிதைகளை எழுதியிருக்கிறேன்.

ஜப்பானிய கலாச்சார விழா மிகவும் அற்புதமாக இருந்தது. பரந்த வெளியாய் இருந்த பார்க்கில் ஒவ்வொரு 'ஹட்' அடித்து மேடை செய்து ஒவ்வொரு ஜப்பானிய கிராமத்து லாவண்யங்களை எல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சில இடங்களில் மக்களையும் இணைத்து களிப்புகளில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இளம் வெயில் மனதுக்கு மிகவும் நன்றாக இருந்தது. லண்டனில் "வெதரையும் வைபையும் நம்பக்கூடாது" என்றதொரு பழமொழியை அடிக்கடி சொல்வார்கள்.

இந்தக் களேபரங்களுக்கு மத்தியில் பார்க்கில் உள்ள தெப்பக்குளமும் அதில் நீந்துகின்ற செம்பட்டு நிற வாத்துகளும் எந்தச் சலனமுமில்லாமல் தம்பாட்டுக்கு தண்ணீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

ஒரு வயதான மூதாட்டி தனது உதவியாளரோடு வீல் செயாரில் வந்து ஒரு றாத்தல் பாணை பிய்த்து பிய்த்து தண்ணீருக்குள் வாத்துகளுக்கு வீசிக் கொண்டிருந்தாள். வாத்துக்கள் இப்பொழுது குழுமி விட்டன. வாத்துகளுக்கு உணவு, பாண்கிடைத்த சந்தோஷத்தில் திளைத்துவிட்டன.

மிகப்பெரிய மேளங்கள் முழங்கத் தொடங்கிவிட்டன. பிரமாண்டமானவை. அந்த மேளங்களை நான் ஆப்பிரிக்கரின் விழா ஒன்றில் கண்டிருக்கிறேன். அதற்கு முதல் இந்தியா போன போது மஞ்சுதி ஒன்றின் மினாராவில் கண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது தமிழ்நாட்டுக்

கிராமங்களில் உள்ள சில மசூதிகளில் பெரிய மேளங்கள் அடித்து தொழுகைக்காக அழைப்பது வழமையாக இருக்கிறது.

மேளங்களில் ஒரு அற்புதமான தாளக்கட்டு வாலாயப்படுகிறது. பியர் மயக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வயது வித்தியாசமின்றி மேளச் சத்தம் உருக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது வாழ்வின் அனுபவங்களை அப்படியே உறிஞ்சிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஐரோப்பியரின் சிந்தனை. அதற்காக கிழமையில் ஐந்து நாள் உழைப்பு, இரண்டு நாள் பூரண ஓய்வு. சந்தோஷமாக குடும்பத்துடன் காதலியுடன் காதலனுடன் கழிக்க வேண்டும் என்பது நல்ல எண்ணம்தானே.

ஜப்பானிய கனியாட்ட விழாவில் கோலாட்டம் அற்புதமாக இருந்தது. பாரம்பரிய உடையணிந்த இளம் அழகான பெண்கள் கலர் கலரான கம்புகளை தலைக்கு மேலால் சுழட்டி சுழட்டி தட்டி தட்டி னார்கள். அவர்கள் துள்ளும் பொழுது வலு சோக்காக இருக்கும். ஒரு ஆட்டம் முடிந்தவுடன் மறு ஆட்டம் அதில் பார்வையாளர்களுக்கும் இணைத்துக்கொண்டார்கள். எனக்கு இரண்டு அழகான கம்புகளைத் தந்தார்கள். ஜோடி ஜோடியாக துள்ளித் துள்ளி ஆடவேண்டும். நன்றாகத்தான் இருக்கும் கோலாட்டம் நல்ல விளையாட்டு. கட்டிய கயிற்றினுள் ஒரு பெட்டி வடிவ மேடையில் இப்பொழுது ஒரு இருபது ஜோடிகள் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

அவர்கள் கலையில் சுவாரஸ்யமானவர்கள் ஆண்களை பெண்களோடு இணைத்து விட்டார்கள். ரம்மியமான ஒரு துள்ளல் இசைக்கு ஏதுவாக தாளக்கட்டோடு தெய்யா... தெய்.. தெய்யா கோலாட்டம் நடக்கிறது.

ஜப்பானியப் பெண்கள் உருவத்தில் சின்னதாக இருப்பவர்கள் தான் அதிகம். சின்ன ஆண்களின் சினேகம் தான் அவர்களுக்கு அதிகம் விருப்பம். பெரிய சைஸ் ஆண்கள் விடயத்தில் அவர்களுக்கு பயம் இருப்பதாக செக்ஸ் விடயத்தில் அவர்களுக்கு பயம் இருப்பதாக எனது ஒரு நண்பனின் ஜப்பானியக் காதலி சொன்னது ரூபகம்.

டக்... டக்... டக் என்று தாளத்திற்கேற்ப 'கோல்' தட்டப்படுகிறது. ஜப்பானியப் பாரம்பரிய உடையணிந்த பெண்மணி பிழையாகத் தட்டுபவர்களை நேர்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். கோலாட்டத்துக்கு அழைத்த போது வெள்ளைக்காரர்கள் ஒருவர் தான் வந்திருந்தார். ஆப்பிரிக்க கறுப்பர்கள் கோலாட்டம் பற்றி தெரிந்திருப்பர். கோலாட்டம் ஆப்பிரிக்க கலையோடு சேர்ந்த ஒன்று. அடுத்தது நானும் இன்னும் ஜப்பானியருமாக இருந்தோம். எனது சோடியாக ஒரு ஜப்பானியப் பெண் வாய்த்தாள். மூக்கு அவ்வளவு சப்பட்டையாக இல்லை. அழகாக இருந்தது. பெயரை விசாரித்தேன். "ஸுக்காரூமி" என்றாள். "நல்ல பெயர்" என்றேன். கண்ணைச்சுருக்கி சிரித்தாள். சிரிக்கும் போது கன்னங்களில் லேசாக குழி விழுந்தது. பெண்கள் சிரிக்கும் போது குழி விழுவது அழகாகத்தானே இருக்கிறது. "எங்கே நீங்கள்" அவளுக்குத் தெரியும் நான் பிரிட்டிஷ் இல்லை. எழுத்தாளர் நாகண்

ணன் அடிக்கடி சொல்வார் நாங்கள் வெளுப்பான தோலையுடையவர்களாய் இருப்பது வெள்ளைக்காரருக்குப் பெரிய விடயமல்ல. வெளுப்புத்தோல் வெள்ளைக்காரருக்கு எந்த மயக்கத்தையும் ஏற்படுத்தாது. நாங்கள் அவர்களுக்குக் கறுப்பர் தான்.

இப்பொழுது ஐரோப்பிய நாடுகளில் அனேகமான எங்கடையும் வெள்ளைக்காரப் பெண் பிள்ளைகள் கறுப்பர்களை 'போய் பிரண்டு' களாக வைத்திருக்கின்றார்கள். அதனை இப்பொழுது மிக அதிகமாகவே காணலாம். கறுப்பர்கள் தான் 'செக்ஸ்' விஷயத்தில் வலு உசாராக நின்று பிடிக்கிறார்கள் என்பது அவர்கள் வாதம். அதனால் மொட்டையடித்த வீரியமுள்ள கறுப்பு நிற ஆண்களுக்கு இளைஞர்களுக்கு இளைஞிகள் மத்தியில் வலுபோட்டி. யார் யாரைப் பிடிப்பது என்பது.

ஸுக்காஸுமி என்னைப் பார்த்தாள் "நான் ஸ்ரீலங்கன்" என்று சொன்னேன். சிறிய கண்களை கொஞ்சம் விரித்துத் திறந்தாள். "உனக்குத் தெரியுமா" என்றேன். "ஆம். நான் உலகத்தில் மிக விரும்பும் நாடு இலங்கை" என்றாள். எனக்கு மகிழ்ச்சி. ஆனால் இலங்கை ஒரு மிகச் சிறந்த வளமான நாடு என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் இந்த வளத்தை அரசியல்வாதிகளும் யுத்தப்பிரியர்களும் என்னமாதிரி நாசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். என்ன இல்லை எமது இலங்கையில். தெங்கு, பனை, தேயிலை, ரப்பர், கொக்கோ, கரம்பு, சாதிக்காய், மீன், நெல், குளிர், சூடு, காற்றோட்டம், கடல்வளம், காடு, மலை, ஆறு இந்த இரண்டாயிரத்து முன்னூற்று முப்பத்து இரண்டு சதுர மைல்களுக்குள் என்ன இல்லை. தேசத்தின் அழிவு தேசத்தின் கஷ்டம் என்னைக் கலவரப்படுத்தியது.

"உனக்குத் தெரியுமா, தெஹிவலை பீச்சில் நான் ஒருநாள் முழுக்க குளித்திருக்கிறேன். நிலாவெளி கடற்கரையில் அந்த நிர்மலமான தண்ணீரில் நான் நீந்தியிருக்கிறேன்". பாசிக்குடாவுக்கு சென்றிருக்கிறேன். ஈஸுக்கா சொன்ன போது எனக்கு ஆச்சரியம் வந்தது அடக்கிக் கொண்டேன்.

இது வெளிநாடுகளில் சகஜம். லீவு காலங்களில் மற்றைய நாட்களில் உழைக்கும் பணத்தை சேமித்து வைத்துக் கொண்டு ஏதாவது ஒரு நாட்டுக்கு ஹொலிடே போவது. அவர்கள் வருஷ ஆரம்பத்திலேயே லீவு காலங்களுக்கு எங்கு போவது என்பதனைத் தீர்மானித்து விடுவார்கள். இளைஞர்கள் தமது பிரண்டுகளோடு ஹொலிடேயைக் கழிக்கப் போய் விடுவார்கள். "கஜுர்னா பீச்சுபோகவில்லை." அடே... அவள் எவ்வளவு ஆழமாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள். எங்கள் நாட்டை. "ஏன் போகவில்லை" கேட்டேன். "யுத்தம் தான் வேறென்ன? புலிகளையும் ஆமியையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவ்வளவு சின்ன நாட்டில் ஏன் யுத்தம், யாருக்காக இது?" அவளின் கேள்விக்கு இருபது வருடக்கதை சொல்லவேண்டும்.

கம்புகளின் ஓசை வலு லாவகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. அந்த

இடம் இப்பொழுது பார்வையாளர்களால் நிரம்பியிருந்தது. ஜப்பான் காரர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் ஏதோ தங்கள் வீட்டுக்கலியாணம் போல் வந்து குவிந்திருந்தார்கள். பெரிய விழாக்களுக்கு ஹைபார்க் மைதானம் ஒரு வசதியான இடம். பெரிய பருத்த முலை கொண்ட ஒரு பெண்ணுக்கு சின்ன உடம்பு அவளும் கம்பாட்டத்தில் சேர்ந்திருந்தாள் ஆனால் அவளுக்கு கம்புக்கு முன்னால் முலைதான் பாய்கிறது. வைத்த கண் வாங்காமல் சிலர் அதனைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கடைசிச்சுற்று வேகமாக கம்புகள் அடிக்க வேண்டும். ஒழுங்கு படுத்தும் பெண்மணி சைக்கிளை செய்கிறாள். அவளுக்கு ஜப்பானிய மொழிமட்டும்தான் தெரியும். மூக்கால் கத்திச் சொல்ல வேகமாக இசை கூடி பின்னர் குறைகிறது. முடிந்துவிட்டது. எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றனர். கம்பு விளையாடிய எல்லோருக்கும் பரிசு தருகிறார்கள். ஒரு ரிஷேட், ஒரு அழகான விசிறி, ஒரு பிறேம்போட்ட அழகிய ஓவியம். தலை குனித்துத் தருகிறார்கள். நன்றியோடு விடைபெற்றேன்.

பின்னால் ஈஸுக்கா வந்தாள். வா ஒரு ஜப்பானிய டீ குடிப்போம் அங்கு ஜப்பானிய தரம்வாய்ந்த உணவுகளின் ரெஸ்ஸூரண்டுகள் பல சுவையான மணமான உணவுகளை உடனுக்குடன் தயாரித்து வாடிக்கையாளர்களுக்குப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தன. நாமும் போய் ஒரு ஓரத்தில் இருந்த ரெஸ்ஸூரண்டில் போய் அமர்ந்தோம்.

இரண்டு 'கிறீன் டீ' ஓடர் பண்ணினாள். "ஏன் இரண்டு ஒன்று போதுமே (ஒரு குட்டி முட்டி நிறைய தருவார்கள்) இல்லை இரண்டு குடிப்போம் ஒன்று உடம்புக்கு நல்லது மூலிகையால் செய்யப்பட்டது இது. இரண்டாவது உன்னோடு கதைக்க வேணும்" வெள்ளை நிற பில்டர் போட்ட சிகரட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்தாள். எனக்கும் ஒன்று தந்தாள். இரண்டு கேற்றில்களில் 'கிறீன் டீ' வந்தது. சப்பட்டை மூக்கும் கட்டையும் தடித்ததுமான உருவமுடையவரும் ஜப்பானிய பாரம்பரிய உடை உடுத்தியவருமான 'வேற்றர்' வந்து 'டீ' பரிமாறினார். சிரித்தார் பின்னர் தலையைக் குனித்து விட்டுச் சென்று விட்டார்.

சிகரட்டை உன்னியிழுத்து மென்தல் புகையை வெளியில் விட்டவள் திடீரென்று கேட்டாள் "ஏன் உங்கள் நாட்டில் சிறுவர்கள் அதிகளவு செக்ஸில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள்." எனக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. ஒரு ஜப்பானியப் பெண் எவ்வளவு விபரமாக அறிந்து வைத்திருக்கிறாள். "உனக்கு எப்படித் தெரியும்."

நான் அடிக்கடி இலங்கைக்குப் போகிறவன். நான் சிறுவர்கள் பற்றி படித்திருக்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல கல்கிஸையில் சிறுவர்களை பாலியல் தேவைகளுக்காகக் கொடுக்கும் ஒரு ஏஜன்டைச் சந்தித்தேன். என்னிடம் பையன்கள் வேண்டுமா என்று கூடக் கேட்டார்கள்.

இது இலங்கையில் இருக்கும் மிகப்பெரிய 'செக்ஸ்' வியாபாரமாகும். இதனை எப்படியாவது நிறுத்த வேண்டும் என ஈஸுக்கா சொன்னாள்.

ஈஸுக்கா பற்றியும் அவளது அக்கறை பற்றியும் எனக்கு மரியாதை ஏற்பட இது காரணமாயிற்று. அவனோடு நிறைய கதைக்க அன்று சந்தர்ப்பம் இருந்தது. அறிவாக உரையாடினான். பல நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்த அனுபவம் அவளுடையது “உங்கள் நாட்டில் எத்தனை வீதம் முஸ்லிம்கள்.”

“எட்டு வீதம்” என்று மட்டும் இப்பொழுது எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேன். ஆனால் இப்பொழுது பத்து வீதமிருக்கும் என்பதனையும் சொன்னேன். “காதல் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்” என்று கேட்டான். காதல் அற்புதமானது அது உணர்வு மேலீடானது. ஏன் அதிலென்ன சந்தேகம் உனக்கு?” “நான் ஒரு ஸ்ரீலங்கனைக் காதலித்தேன்” ஈஸுக்கா சொன்ன போது நான் ஆர்வப்பட்டேன் “பிறகு” அவனை நான் ஒரு ஹோட்டலில் தான் முதன் முதலில் சந்தித்தேன். அவன் லண்டன் பெடிங்ரனினுள்ள அன்டர் கிரவுண்ட் ரெயில் நிலையத்துக்கு முன்பாகவுள்ள ஒரு நான்கு நட்சத்திர ஹோட்டலில் வேலை செய்தான். எனது விதி, அடிக்கடி லண்டன் வரும் பொழுது அந்த ஹோட்டலில் ரூம் எடுத்துத் தங்குவேன் அங்கு ரூம் கொஞ்சம் மலிவு.

பிரிட்டிஷ் ரெலிகொம் வேலையாக ஜப்பானிலிருந்து ஒரு நாள் இரவு வந்தேன். அவனை அன்று தான் அந்த ஹோட்டலில் ரிஸப்ஸனில் காணுகிறேன். ஏற்கனவே புக் செய்திருந்தேன் ரூமை. “ஹலோ” சொன்னான். இரவு பன்னிரண்டு மணி எனக்குத் தூக்க மயக்கம். “ஹலோ” சொன்னேன்.

எனது ரூம் நம்பரைச் சொன்னேன். அது ஏற்கனவே “புக்” ஆகி விட்டது என்றான். இந்த இரவில் எங்கு போவது என்று தடுமாறினேன். ஆனால் அவன் சிரித்தான். பின்னர் ஜோக் என்று சொன்னான். எனது ரூம் வரை வந்து எனக்கு உதவி செய்தான். விடை பெறும் போது எனது இரண்டு கைகளையும் பற்றினான். கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். நான் கோபிக்கவில்லை. அது உணர்ச்சி பூர்வமாக இருந்தது. பெயர் கேட்டேன் “நௌஷாட்” என்றான். மீண்டும் சொன்னான் மொஹமட் நௌஷாட் “ஓ முஸ்லிமா” என்றேன். “ஓம்” என்றான். அன்றுதான் ஒரு முஸ்லிம் என்னை முத்தமிட்டிருக்கிறான் கன்னத்தில்...

நான் குளித்துவிட்டு ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்தேன். லண்டனில் அது குளிர்காலம் ‘வைன்’ எடுத்து வர மறந்துவிட்டேன். கொஞ்சம் வைன் இருந்தால் நல்லாயிருக்கும் என்று யோசித்தேன் கொஞ்ச நேரத்தில் எனது சிகரட் முடியும் நேரத்தில் எனது ‘ரூம்’ கதவைத் தட்டினார்கள் யாரோ— சத்தம் கேட்டது, போய்த்திறந்தேன். கையில் ஒரு போத்தல் சில்லிட்ட குளிர் வைற் வைனோடு நௌஷாட். அவனை உள்ளே விருப்பத்தோடு கூப்பிட்டேன். இரண்டு பேரும் அன்று நன்றாகக் குடித்தோம்.

எனக்கு இரத்தம் வந்தது அன்றுதான் நான் முதல் முதலில் செக்ஸ் செய்தேன். அவனோடுதான் எனது முதல் அனுபவம். நன்றாகவே

இருந்தது. நல்ல ஒரு மொடல் பையன் போல இருப்பான் நௌஷாத். அவன் என்னைக் காதலிப்பதாகச் சொன்னான். நானும் அவனைக் காதலித்தேன். இதற்கு முதல் நான் யாரையும் காதலிக்கவில்லை. அப்படித் தோன்றவுமில்லை. நான் யாருடனும் படுக்கவில்லை. எனது இரண்டு நாள் உத்தியோகம் நிமித்தம் வந்தது சுகவீன லீவு என்று பொய் சொல்லி எனது ஜப்பான் கம்பனியில் உத்தரவு வாங்கி ஒரு கிழமை லண்டனில் நின்றேன், அவனுக்காக.

ஒவ்வொரு நாளும் எனது வலிகள் கடந்து மகிழ்ந்திருப்போம். அந்த மகிழ்ச்சி மிகவும் இன்பமானதாக இருந்தது. ஒரு சந்திப்பு, ஒரு இரவு, ஒரு செக்ஸ் இப்படி இணைக்கும் என நான் எண்ணியிருக்க வில்லை.

அவன் இரவுடியூட்டி நேரத்தில் எனது ரூமுக்குள் இருந்தான். 'வைன்' போதை கிளர்ச்சி என்று நேரம் போனதே தெரியவில்லை. மனேஜர் தேடியிருக்கிறார் அவனோடு கூட ரிஸப்ஸனில் நின்ற இன்னுமொரு ஸ்ரீலங்கன் "எனது ரூமுக்குப் போயிருக்கிறான் நௌஷாத்" என்று சொல்லியிருக்கிறான் மனேஜருக்கு. அதிகாலையில் எழும்பி எனது ரூமை நௌஷாட் திறந்தான் போவதற்கு. வாசலில் மனேஜர். உடனேயே வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டுவிட்டான் அவன். நான் காதலித்த முதல் நாளே அவன் வேலையில் இருந்து நிற்பாட்டப்பட்டது எனக்கு மிகவும் வேதனையாய் இருந்தது. உண்மையாய் நான் அன்று அழுதேன். பின்னர் அவனும் நானும் சேர்ந்து அவன் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குப்போனோம்.

அவன் ஒரு வசதியில்லாத வீட்டில் ஒரு ரூமில் வாடகைக்கு இருந்தான். அதனை விட வேறு வசதியான வீட்டில் அவனுக்கு இருப்பதற்குப் பணம் கொடுத்தேன். பின்னர் அடிக்கடி அவனுக்காகவும் எனக்காகவும் லண்டன் வந்தேன். அவனைப் பார்க்க வரும் நேரமெல்லாம் கொம்பியூட்டர், ரேடியோ, போன், கிற்றார் என்று எலக்ரோனிக் சாமான்கள் வாங்கி வருவேன். அவனுக்கான தேவைகளை நான் விரும்பிச் செய்தேன். அவன் என்னைக் காதலித்தான்.

லண்டன் வரும்போதெல்லாம் என்னோடு 'செக்ஸ்' செய்வான் அடுத்த முறை லண்டன் வரத்தூண்டும் அவனது அது.

எனக்கு லண்டனுக்கு நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை அலுவலக வேலையாய் ஜப்பானில் இருந்து வருவது நின்று ஆறுமாதத்திற்கு ஒரு தடவை என்றாகிவிட்டது. ஆனால் அவனையே நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். தினமும் போன் செய்வேன். தினமும் ஈமெயில் அனுப்புவேன். அவனும் அப்படித்தான் திடீரென்று போன் நின்று போனது ஒரு நாள் ஒருவாரம் இரண்டு வாரமாகியது. இரண்டு வாரம் நான்கு வாரமாகியது எனக்குப் பயமேற்பட்டது. எங்கே அவன். அவனைத்தேடி அவர்களது நண்பர்களுக்கெல்லாம் போன் போட்டேன். அனேகமானவர்கள் நம்பர்களை மாற்றியிருந்தார்கள். கடைசியில் சஹாப்தின் என்றொரு நண்பர் கிடைத்தார் போனில். நௌஷாட்

ஜெயிலுக்குள் இருக்கிறான். கேள்விப்பட்டதில் இருந்து எனக்கு அழுகை என்னால் தாங்க முடியாமல் இருந்தது.

நௌஷாட்டுக்கு ஒருத்தன் நண்பன். அவன் ஒரு ஸ்ரீலங்கன். அவன் ஒரு இலங்கைப் பெண்ணைக் காதலித்தான். அவளை இன்னொரு மலேசியனும் காதலித்திருக்கிறான். அவள் ஸ்ரீலங்கனைத் தான் விரும்பியிருக்கிறாள்.

ஒருநாள் நௌஷாட் வீட்டில் ஸ்ரீலங்கன் நண்பனும் காதலியான அந்தப் பெண்ணும் இருக்கும் போது மலேசியனுக்கும் வாய்த்தர்க்கம்.

நௌஷாட் கத்தியை எடுத்து மலேசியனைக் குத்திவிட்டான். மலேசியன் செத்துவிட்டான். கொலை செய்து விட்டான். இப்பொழுது லண்டன் ஜெயிலில் இருக்கிறான். ஏன் இப்பிடி மோட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டானோ தெரியாது. அவனைப் பார்க்க வந்தனான். ஆனால் போகவில்லை. மனசு சரியில்லை. ஜெயிலுக்குப் போக விருப்ப மில்லை. அது தான் ஹைபாக்கிற்கு வந்தேன்.

பொதுவாக லண்டனில் ஸ்ரீலங்கன்ஸ் என்றால் கொலை, கிறிடிட் காட் மோசடி, களவு இப்படித்தானே ரிவிகளிலும் பேப்பர்களிலும் காட்டுகிறார்கள்.

அண்மையில் ஒரு டொக்கியூமன்டரி பார்த்தேன் BBC இல் சாமுராய் வாஸ்கன், துப்பாக்கிகள், கிறிடிட் காட்டுகள் கள்ளமாகச் செய்யும் மெசின்கள், கொலைக்கருவிகள் அய்யோ... நான் பயந்தே போய்விட்டேன். நீயும் ஸ்ரீலங்கன் தானே உனக்கும் கொலை செய்யும் உணர்வு இருக்கிறதா?

இன்னொரு மென்தல் சிகரட்டை நீட்டினாள். நான் தலையாட்டி னேன், வேண்டாமென்பதாய்....

தினகரன் (சிலோன்)

24.11.2004

(இந்தக்கதை தன் மகனைப்பற்றி எழுதியது என்று கொழும்பைச் சேர்ந்த ஒருவர் இலங்கை பத்திரிகை முறைப்பாட்டுக்குழுவுக்கு முறைப்பாடு செய்தார். பத்திரிகை முறைப்பாட்டுக்குழு ஆரம்பித்ததில் இந்தக் கதைதான் முறைப்பாட்டுக்குப் போயிருக்கிறது என்று அங்கிருக்கும் மீடியா மாணவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு கல்வியாகவும் போய்விட்டதாம். முறைப்பாடு வந்தால் என்ன செய்வது என்று சொல்லிக்கொடுத்தார்களாம்.)

இன்ரர்நெட் காதல்

— ௨௦௨ —

ஜேர்மனியில் இன்ரர்நெட் மூலமாகவே ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் பிரிந்து போய்விட்டது. திருமணம் முடித்து முதல் வருடமே தனது மனைவியோடு செலவு செய்யும் நேரத்தை விட அதிகமான நேரத்தை இன்ரர் நெட்டில் செலவு செய்ததன் விளைவு தடல் புடலாகச் செய்த திருமணம் முறிந்து போய்விட்டது. அவர்களுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை இருக்கிறான்.

கணவன் கொம்பியூட்டருக்குள்ளே தான் முகத்தைப் பொருத்தி வைத்திருப்பான் என்று அந்தப் பெண்மணி கவலையோடு சொன்னாள். குழந்தை கைக்குழந்தையென்றும் பாராமல் அவள் கணவனிடமிருந்து பிரிந்து வேறாகி இருக்கிறாள். இத்தனைக்கும் அவர்கள் இருவரும் காதலித்ததே இன்ரர்நெட்டில் தான் மணிக்கணக்காக இரவு பகல் என்று பாராமல் இன்ரர்நெட்டில் காதலித்தவர்கள் திருமண பந்தம் என்று வந்ததன் பின்பு அதுவே வாழ்வின் நிம்மதியைப் பறிக்கும் ஒன்றாக மாறிவிட்டது.

இன்ரர்நெட் உண்மையில் ஒரு பிரச்சனைக்குரியதா? என்ற கேள்விகள் பலவாறாக எழுப்பப்படுகின்றன. வேறு பொழுது போக்கு களைவிட மிக அதிக நேரத்தை விழுங்கும் ஒன்றாகவும் முழுச் சுதந்திரமான ஒன்றாகவும் இருப்பதனால் அதனை சிறுவயதினர் முதல் வாலிபர்கள் பெரியவர்கள் வரை விரும்புகின்றனர்.

‘இன்ரர்நெட் கபே’ களில் போய்ப் பார்த்தால் பெரும்பாலானவர்கள் செக்ஸ் பக்கங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம். இது வயது வித்தியாசமின்றி பார்க்கக் கூடிய சுதந்திரத்தை வழங்குகிறது. வீடுகளில் இதற்கு எந்த விதத்திலும் பெற்றோரின் அனுமதி கிடையாது என்பதனால் சிறுவர்கள் இன்ரர்நெட்கபேகளை மொய்க்கிறார்கள். அங்கு எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் நான்கு பக்க மறைப்பு களுக்குள் செக்ஸ் படங்களைப் பார்க்கலாம்.

இன்ரர்நெட்டினால் ஒரு வகை சுதந்திர உலகத்துக்குள் பிரவேசிப்பதாக சிறுவயதினர் உணருகிறார்கள். தங்களை எதுவும் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்ற தந்துணிவு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

சாதாரண ஆங்கில அறிவோடு முழு உலகத்தையே வலம் வரலாம். இங்கே ஒரு கண்ணாமூச்சி விளையாட்டுத்தான் நடக்கிறது. இன்ரர் நெட்டில் 'சற்' செய்யப் போய்விட்டால் - முதலாவது கேள்வி வரும் நீங்கள் ஆணா-பெண்ணா? என்பதுதான். ஆண் பெண்ணாகவும் பெண் ஆணாகவும் நடிக்கலாம். இன்ரர்நெட்டில் உங்களோடு தொடர்பு வைத்திருப்பவர் யாரென்று தெரிய உங்களுக்கு வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடும்.

கதைகளில் இருந்தும் திடீர் உத்திகளில் இருந்தும் சிலரைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமே தவிர பெரும்பாலும் முடியாமலே போய் விடுவதுண்டு.

இன்ரர்நெட்டில் காதல் இல்லாமல் பேசிக் கொண்டிருப்பது, ஒரு பெண் என்றால் கிளர்ஷ்டும் இச்சை ததும்பும் வார்த்தைகளால் அவளைக் கவர ஆண் முயற்சி செய்கிறான். அப்படியே பெண்ணும் முயற்சி செய்கிறாள். யாருக்கும் தெரியாமல் மனக்கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு சாதனமாகவே சிலரால் இன்ரர்நெட் அவதானிக்கப் படுகிறது. இன்ரர்நெட்டில் ஒருவரை ஒருவர் பொய்யாக எதனையும் கூற முடியும். வேறொருவர் போல நடிக்கவும் முடியும். இது மிகவும் சுலபமாகும்.

இன்ரர்நெட்டில் ஏற்படும் காதல்கள் பெரும்பாலும் ஒரு அவநம்பிக் கையில்தான் மலருகின்றன. ஆனாலும் அதுவும் காதலாகத்தான் பரிணமிக்கின்றன. ஒருவரை ஒருவர் காணாமலும் ஒருவரின் முகத்தை அவரின் குணாதிசயங்களை அறியாமலும் அவராக இருப்பரோ என்ற சந்தேகத்திலும் தான் தினமும் கதைப்பார்கள். இது காதலிக்கும் இருவருக்கும் ஒருவரை அமைதியில்லாத மன உணர்வுகள் தேவையற்ற மனச்சோர்வு வியாதிக்கும் சிலரை இட்டுச் செல்லும். திடீரென்று உண்மைகள் தெரிய வரும் போது பெரும்பாலும் இந்தக் காதல்கள் வாடி வதங்கிப் போய்விடுவதைக் காணலாம்.

சுமார் ஒரு வருடமாக இன்ரர்நெட்டில் காதலித்து வந்த மேரி வாடிச் சுருண்டு போய் இருந்தாள். மேரி வங்கியில் காசாளராக இருக்கிறாள். ஒரு இரவு ஒருவன் தன்னை ஜோர்ச் என்று அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். தான் இங்கிலாந்தில் இருப்பதாகவும் தானும் வங்கியொன்றில் பணி புரிவதாகவும் மிகவும் கண்ணியமான முறையில் காதலை வளர்த்திருக்கிறான். உண்மையில் மனம் விட்டு மேரி காதலித்தாள். அவனை நம்பிவிட்டாள். இலங்கைக்கு வந்து சந்தித்து அவனைத் திருமணம் முடித்து இங்கிலாந்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாகவும் வாக்குறுதி கொடுத்திருந்தான். அவனும் கண்டிக்கு வந்தான். மேரி அவன் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு தனது அக்காவுடன் போனாள். அவனைப் பார்த்த பின்பு தான் தெரிந்தது அவனுக்கு வயது 42 என்பது. இருவரும் வயதைப்பற்றி பேசாமல், முகம் பாராமல் காதலித்ததன் விளைவை மேரி கண்டாள். எதுவுமே பேசாமல் ஹோட்டலில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாள் அவள்.

அனேகமாக இன்ரர்நெட்டில் காதலிப்பவர்கள் நாணயமற்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர். வெறுமனே காமக் கிளர்வூட்டக் கூடியவார்த்தை ஜாலங்களே அனேகமானவர்களை திருப்திப்படுத்துகின்றன.

இன்ரர்நெட்டில், எத்தனையோ வகையாக ஏமாற்றலாம். அவற்றையெல்லாம் கண்டுபிடிப்பது கடினமானதாகும். இங்கே காதல் என்று வரும் போது நேர்மையற்ற செயல்கள் மூலம் பெரும் ஆபத்தான விளைவுகளைச் சந்திக்க நேருகிறது. மனநோய் போன்றதும் மனப்பிறழ்வு போன்றதுமான நோய்களுக்கு ஆளாக வேண்டிய கஷ்டங்கள் கூட இன்ரர்நெட் காதல்களுக்குப் பின்னால் இருக்கின்றன.

ஆபத்தானதும் காமக் கிளர்ச்சியூட்டக் கூடிய வெப்சைட்டுகளை பார்க்கக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கை பெற்றோரால் விடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் எத்தனை பிள்ளைகள் இந்த அறிவுரையைக் கேட்கின்றனர். பார்க்கக்கூடாது என்பதனையே அவர்கள் தான் பொதுவாக எல்லோருக்கும் தெரியக்கூடிய இடத்தில் கம்பியூட்டரை வைக்க வேண்டுமென்று சில சிறுவர் கருத்தரங்குகளில் வற்புறுத்துகிறார்கள் அறிவானவர்கள். சிறு பிள்ளைகளை பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்காக சிலர் இன்ரர்நெட்டை வலு லாவகமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். வாலிபர்கள், சிறுவர்கள் புதியவர்களோடு தொடர்பு கொள்வதற்காக இன்ரர்நெட்டைப் பயன்படுத்தும் போது எண்ணிப் பார்க்க முடியாத ஆபத்துகளுக்குள் அவர்கள் போய் அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

மெது மெதுவாக காமம் ததும்பும் உணர்வுகளை பெரியவர்கள் சிறுமிகளின் மனதில் விதைக்க இன்ரர்நெட் ஒரு அகலமான வழியைத் திறக்கிறது. நுண்ணிய உணர்வுகளை அவர்கள் விளங்கப்படுத்துகிறார்கள். சில ஸ்பரிஸங்களை செய்து பார்க்கும் படி சொல்கிறார்கள். தனிமையில் இருக்கும் சிறுமிகள் கிளர்வு மேலீட்டால் அதனைச் செய்ய உந்தப்படுகிறார்கள்.

வெளிநாடுகளில் தங்கள் இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்ள சிறு பிள்ளைகளைத் தேடி அலையும் காமாந்தகர்கள் பலர் இன்ரர்நெட்டில் இளைஞர்களைப் போல பாசாங்கு செய்கிறார்கள் என்று ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.

ஒரு ஆய்வின் படி இன்ரர்நெட்டைப் பயன்படுத்துகிற ஐந்து பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளை பாலியலில் ஈடுபட அழைக்கப்படுகிறது. பத்தில் இருந்து பதினேழு வயதுள்ள முப்பத்து மூன்று பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளை இன்ரர்நெட் உரையாடல்கள் மூலம் தொடர்ந்து பாலியல் தொல்லைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறது என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இலங்கையிலும் இந்த அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வேலைக்குப் போகும் பெற்றோர் வீட்டில் உள்ள பிள்ளைகள் விடயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை. இதனால் கொம்பியூட்டர் முன் தனது பிள்ளை என்ன செய்கிறது என்பதனை பெற்றோர் கண்டு கெள்வதில்லை. அவர்கள் தம்முடைய வேலை, களைப்பு, பிரயாணம் என்றி

ருக்கும் போது பிள்ளைகள் இன்ரர்நெட்டில் முகம் புதைத்து இருப்பார்கள். அதில் என்ன நடக்கிறது என்பதே பெரும்பாலான பெற்றோருக்குத் தெரிவதில்லை.

இன்ரர்நெட்டில் இளைஞர் ஒருவரைக் காதலிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த இளைஞி ஒருத்திக்கு பேரதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. தான் காதலித்த அந்த நபர் வயதில் மூத்த சிறைக் கைதி என்ற உண்மை நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகே அவளுக்குத் தெரிய வந்தது. இளைஞர் களும் யுவதிகளும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சில காமாந்தகர்களின் வலையில் விழுந்துவிடுகிறார்கள்.

இப்படியானவர்கள் முதலில் தமது எண்ணத்தைச் சொல்வதில்லை. வலு நுணுக்கமாக தமது வலையை விரிக்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் தயார்படுத்தலை மேற்கொள்கிறார்கள். எடுத்த எடுப்பில் எல்லோரும் செக்ஸ் பேச்சுக்களை ஆதரிப்பதில்லை. அதனால் மிகவும் பொறுமை யோடு துஷ்பிரயோகம் செய்யும் ஆசாமிகள் தங்களுடைய பலியானை நெறிப்படுத்துகிறார்கள்.

சற்றிங் செய்யும் போது மிகவும் அன்பாகவும் வலு சுவாரஸ்யமாகவும் பேசுவார்கள் நட்புத் தோரணையில் செய்திகளை அனுப்புபவர்கள். உலக அறிவு, இலக்கியம், பூக்கள், இயற்கை, கவிதைகள், விளையாட்டு என்று எதிர்முனை என்ன விரும்புகிறதோ அதுவே தனது விரும்பமாகக் காட்டுவார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தமது விருப்பங்களை வெளியிடுவார்கள். சிலநேரம் மாதக்கணக்கில் வருடக்கணக்கில் கூட பொறுமை காப்பார்கள் எதிர் முனையில் இருப்பவர் தன்னை முழுமையாக நம்பும் வரை இந்தக் காத்திருப்பு தொடரும். பின்னர் சிறிது சிறிதாக செக்ஸ் உடையாடல்களைத் தொடருவார்கள். அடுத்த முனையில் உள்ளவர் அதிக ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினால் அற்புதமான செக்ஸ் ஆர்வமூட்டும் கதைகள் செயல்களை Type செய்வார்கள். அதிகமாக இதில் பலியாகிப் போவது புள்ளிவிபரங்களின் படி பதினைந்து வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பெண்பிள்ளைகள் என்பது தான் அதிர்ச்சி.

ஹோமோ செக்ஸ் காரர்களும் 'சற்றிங்' மூலமாக தங்களது இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள். இதில் ஆண் பெண் என்று வித்தியாசமில்லாமல் நடக்கிறது.

பின்னர் நாட்கள் செல்ல செல்ல தங்களுடைய செக்ஸ் தேவைகளை நிறைவேற்ற நேரில் சந்திப்புகளை ஏற்படுத்துவார்கள். இதன் விளைவாக பல இளைஞர்கள், யுவதிகள், சிறுவர்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு மேலும் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றனர். இதற்கு இணங்காதவர்கள், இன்னும் மறுப்பவர்கள், எதிர்ப்பு காட்டுபவர்கள் முடிவில் அடித்துத் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். அல்லது கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். இந்த விபரங்களை வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் தினம் காணலாம். இணையத்தள செய்திகளும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. தீயவர்கள் தங்களுடைய

மன இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு தினமும் 'சற்றிங்' இல் அலைகிறார்கள். அவர்கள் நல்லவர் போல உருமறைப்பு செய்திருப்பார்கள். அவர்களை அடையாளம் காணுவது சலபமானதல்ல. அதனாலேயே சற்றிங் இல் சந்திக்கிற எல்லோரும் கொடியவர்கள் என்று சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. ஆனால் அனேகமானவர்கள் செக்ஸ் எண்ணங் கொண்டே 'சற்றிங்கில்' கையை வைக்கின்றனர்.

வலைத்தளத்தில் காதலில் ஈடுபடுபவர்கள் தத்தமது குணாதிசயங்களைப் பற்றி அதிகமாகவே சொல்லிக் கொள்வார்கள். தத்தமது மோசமான குணாதியங்களை மறைத்துவிடுவார்கள். உண்மையில் காதலித்தாலும்கூட இதுதான் அனேகமாக நடப்பதுண்டு.

“இன்ரர்நெட் காதல் மிகவும் மோசமானதாகும். ஏனெனில் மக்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். மக்கள் பெரும்பாலும் வேறொரு பாலினரைப் போல் நடிக்கிறார்கள். தொடர்பு கொள்பவர் ஆணா பெண்ணா என்பதனைக்கூட தெளிவாக உணர முடியாத இக்கூட்டான நிலையில் அவர் எப்படிப்பட்டவர், அவரின் குண நலன்கள் என்ன? ஏழையா? பணக்காரரா? திருமணம் முடித்தவரா இல்லையா? போன்ற மிக அத்தியாவசியமான விபரங்கள்கூட நட்பு உண்டாகி அதிக நாட்களுக்குப் பிறகும் மறைந்தே இருக்கின்றன” என்கிறார். கொழும்பைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் சிவகடாட்சம்.

உண்மையில் என்ன மதத்தினையுடையவர் காதலிக்கிறார் என்று இன்ரர்நெட் காதலரை அல்லது காதலியை அடையாளம் காண முடியாத அவல நிலையே காணப்படுகிறது. “சற்றிங்கில் இப்படிச் சொல்வது இலகு. அல்லது மாற்றிச் சொல்வது இலகு. அத்தோடு இணையம் ஊடாக வேறொருவர் போல் உரு மறைப்பது இலகு” என்பதனை ஒப்புக்கொள்கிறார் இப்பொழுது இன்ரர்நெட்டில் காதலித்து வருபவரும் பல்கலைக்கழக மாணவனுமான நவாஸ்.

அவர் இந்த நிலைமையை ஒப்புக் கொள்கிறார். ஆனால் சீரியலாக அவரின் காதல் போகிறது. இன்ரர்நெட்டில் தொடர்பான தனது காதலி ஒரு இஸ்லாமியப் பெண் எனவும் தமிழ் நாட்டில் இன்பர் மேஷன் ரெக்னோலஜி படித்து வருவதாகவும் சொன்னார்; நம்புகிறார். ஆனால் எனது சந்தேகத்தை அவரிடம் தெரிவித்தேன்.

“பல இளைஞர்கள் வருகிறார்கள் மணித்தியாலத்துக்கு இருபது ரூபா எடுக்கிறேன். எனது கொம்பியூட்டர்களில் டவுன்லோட் செய்யவோ, சிடியில், டிஸ்க்கில் எதனையும் கொப்பி பண்ணவோ முடியாது. ஆனால் எல்லா நேரமும் வாலிபர்கள் சற்றிங்கில் இருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரியும் பல ‘ஏ’ சைற்றுகளுக்குப் போகிறார்கள். இப்ப இன்ரர்நெட் கபேகள் உவையளாலை தான் உழைக்குது” என்று சொன்னார் கொட்டாஞ்சேனையில் இன்ரர்நெட் கபே வைத்திருக்கும் ஒருவர்.

“நான் ஒரு பொம்பிளை நடத்துறதாலை இஞ்சை பொம்பிளைப் பிள்ளையன் பெருமளவில் வருகினம். அதோடை வெளிநாட்டிலை

இருக்கிற உறவுக்காரரோடை இன்ரர்நெட் மூலமாகப் பேசுதலுக்கும் பலர் வருகினம். அனேகமாக இளம் பொடியனும் பொட்டையனும் வருகினம். ஒரு கொம்பியூட்டருக்குப் பக்கத்திலை இரண்டு ஸ்ரூல் போட்டிருக்கிறம். அதாலை சோடி சோடியாய் வந்து பாக்கினம். அதுதான் உங்களுக்குப் பார்க்க விளங்குது தானே” என்று தெலுவிவளை பகுதியில் இன்ரர்நெட் கபே வைத்திருக்கும் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்மணி சொன்னார்.

இப்பொழுது பல உத்திகளோடு நடக்கும் ஒரு வியாபாரமாக இன்ரர்நெட் கபேக்கள் மாறிவிட்டன. இரண்டு ஸ்ரூலில் ஒரு கூட்டுக்குள் பலர் சோடியாக இருப்பதனை நேரில் கண்டேன். இது காதலர்களுக்கு பிரச்சனையில்லாத மறைவிடமாகவும் மாறிவருகிறது. ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு 30 ரூபா கொடுத்துவிட்டு மற்றவர்களின் தொந்தரவு இல்லாமல் இரகசியமான மொழியில் காதல் செய்வதற்கு இதை விட உகந்த இடம் இலங்கையில் வேறெங்குமுண்டோ என மனதில் நினைத்தேன்.

இன்ரர்நெட் காதலின் அபாயங்கள் பற்றி நிறைய விவாதிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். தினமும் பேசுகிற அல்லது பார்க்கிற வர்களைவிட சற்றிங்கில் வரும் நண்பரோ நண்பியோ அறிவில் அல்லது உலக விடயங்களில் உயர்ந்தவராக இருக்கலாம். எனவே வீட்டிலுள்ளவர்கள் கணவன் அல்லது மனைவி, தாய், சகோதரர், சகோதரிகள் போன்றவர்கள் மற்றும் அயலவர்களோடு நேரம் செலவழிப்பது வீண் என்ற மனோபாவம் ஏற்படும். அப்படி சிலருக்கு நடந்தும் இருக்கிறது. அதிகமாக வீட்டில் இருக்கும் நேரத்தை கொம்பியூட்டர் முன் செலவழிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இதனால் உறவுகளுக்குள் பிளவு, பிரிவு, மனக்கசப்பு, வெறுப்பு இயல்பாகவே வந்துவிடும்.

உண்மையில் இன்ரர்நெட் ஒரு சிறந்த சாதனம். ஒரே நொடியில் காரியமாற்ற முடியும் - பக்ஸ், தொலைபேசி, ரெலக்கஸ் தந்தி என்று சிரமப்படுவதைவிட மிக மிகக் குறைந்த செலவில் தொடர்பாடலுக்கு இலகுவானதுதான். ஆனால் காதலுக்கு உசிதமானதல்ல.

காதல் என்பது நேருக்கு நேர் முகம் பார்த்து அன்பு, குணநலங்களை அவதானித்து ஒருவருடைய மனதில் இன்னொருவர் பாசத்தால் பிணைவது, வெறுமனே ஒரு கண்ணாமூச்சி ஆட்டமல்ல.

இன்ரர்நெட் தொடர்பான பல்வேறு சர்ச்சைகளும் விவாதங்களும் உலகெங்கும் நடைபெறுகின்றன. அதனால் விளையும் நன்மை தீமைகள் பற்றி ஆனால் எல்லாவற்றையும் கடந்து ஒவ்வொருவரையும் வளைத்துப் பிடித்துள்ளது மிகவும் இறுக்கமாக அது.

தினக்குரல்

26.06.2005

இஸ்லாம் மதத்தில் தற்கொலைத் தாக்குதல் ஹலாலா? ஹராமா?

— உலக —

உலகத்தில் குர்ஆன்-இன் போதனைகளையும் நபி பெருமானாரின் ஹதீஸ் (வாய்மொழி)களையும் இறுகப் பின்பற்றும் முஸ்லிம்களைப் போல, வேறு மதங்களில் இவ்வளவு இறுக்கம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

குர்ஆன்-இனது ஒரு வசனம் அல்லது அல்லாஹ்வை பயந்து கொள் என்று சொல்லும் பொழுது ஒரு முஸ்லிம், நாடு, மொழி, நிறம், பால், கறுப்பரா, வெள்ளையரா என்பதனை எல்லாம் மறந்து அந்த வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுவிடுவார்.

ஒருவன் தனது உயிரை அழித்துக் கொள்வதற்கு, தற்கொலைக்கு எந்த அனுமதியும் இல்லை இஸ்லாம் மதத்தில்.

சொர்க்கம், நரகம் இரண்டையும் வலியுறுத்தி உலக வாழ்வு, ஆகிர (மறுமை) வாழ்வு என்று இரண்டு வாழ்வைப் பற்றியும் குர்ஆனும் நபிகளாரின் வாழ்வும் ஒரு இஸ்லாமியனுக்கு வழி காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தற்கொலை செய்பவன் நரகத்தில் நுழைவான் என்பது நபிகளாரின் பிரபலமான மொழி.

ஹதீஸ் கலை வல்லுனர்கள் இதனை ஐயந்திரிபற நிரூபித்திருக்கின்றனர். இந்த ஹதீஸ் (நபிமொழி) எந்த ழயீப் (பலவீனமான) ஆன அறிவிப்புமல்ல புஹாரி என்ற ஹதீஸ் (நபிமொழி) கிரந்தத்தில் பதிவாகியிருப்பதனைக் காட்டுகின்றனர் முல்லாக்கள். ஆக, தற்கொலை ஹராம் (பெரும்பாவம்).

தற்கொலை செய்பவன் நரகத்தில் நுழைவான் என்கிறது நபிமொழி.

மறுமை நாளை நம்பும் முஸ்லிம் நபிமொழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். அல்லாது விடின் அவர் காபிர் (இஸ்லாமிய மத மறுப்பாளர்) ஆகி விடுவார்.

என்னும் பொழுது தற்கொலைத் தாக்குதல்தாரிகள் எவ்வாறு இஸ்லாம் மார்க்கத்திலிருந்து வந்தார்கள் என்பது மிகச் சிக்கலான விடயமாகும்.

மத நம்பிக்கையை வரைமுறையை உலகின் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் பின்பற்றும் முஸ்லிம் தன்னுயிரை மாய்க்கும் ஹராமான (பாவமான) செயலைச் செய்ய எப்படித் துணிந்தார் என்பதே ஒரு நெருக்கடியான வினாவாகும்.

நபிகளாரின் காலத்தில் பல இறைக் கொள்கையுடையவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் பல முறை யுத்தம் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

யுத்தம் ஒரு முஸ்லிமின் மீது மிகத் தேவையான ஒன்றாக நபிகளாரின் காலத்தில் இருந்திருக்கிறது.

முஸ்லிம்களை மக்காவில் இருந்து குறைஷி காபிர்கள் (அல்லாஹ்வை மறுத்தவர்கள்) விரட்டியடித்த போது அவர்கள் அகதிகளாக மதினாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்னர் முஸ்லிம்கள் பலம் பெற்று மதினாவில் இருந்து அகதிகளாக விரட்டப்பட்ட 10 வருடங்களின் பின்பு மக்காவுக்கு வந்து தமது சொந்த இடங்களைக் கைப்பற்ற யுத்தம் புரிந்து வெற்றி பெற்றார்கள். இதனை பத்ஹ்மக்கா (மக்காவின் வெற்றி) என்று கூறுவர். இடையில் பல யுத்தங்கள் முஸ்லிம்களுக்கும் காபிர்களுக்கும் நடந்திருக்கின்றன.

முஸ்லிம்கள் அந்த நேரத்தில் இருந்து மகிழ்வாக வாழத் தொடங்கினார்கள் நபிகளாரும் அவரது தோழர்களும்.

ஆனால் இஸ்லாத்தைக் காக்க யுத்தம் செய்யும் படி அல்லாஹ்வே குர்ஆனில் கூறியுள்ள விடயங்களை மார்க்க வல்லுனர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

“மறுமை வாழ்க்கைக்காக இவ்வுலக வாழ்க்கையை விற்றுவிடுபவர்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் யுத்தம் செய்யவும் இன்னும் எவர் அல்லாஹ்வின் பாதையில் யுத்தம் புரிந்து அதில் அவர் கொல்லப்பட்டாலும் அல்லது வெற்றி பெற்றாலும் நாம் அவருக்கு மகத்தான கூலியைக் கொடுப்போம்.” (அன்னிஸா-74)

இந்த குர்ஆன் வசனம் இஸ்லாம் மார்க்கத்தைப் பாதுகாக்க யுத்தம் செய்யும்படி வற்புறுத்துவதை தெளிவாக்குவதாகவும் சொர்க்கத்திற்கான வாக்குறுதியைக் கொடுப்பதாகவும் ஆலிம்கள் (அறிஞர்கள்) தெரிவிக்கின்றனர்.

நபிகளாரின் காலத்தில் நபித் தோழர்கள் மார்க்கத்தையும் முஸ்லிம்களையும் அவர்களது உடமைகளையும் பாதுகாக்க ஐஹாத் (புனித போர்)இல் முஸ்லிம்கள் ஈடுபட்டார்கள் என்றே வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆனால் அது கிறிஸ்தவர்களுக்கானதும் முஸ்லிம்களுக்கானதுமான யுத்தமாக இருக்கவில்லை. பல இறைக் கொள்கையுடையவர்களுக்கும் ஓரிறைக் கொள்கையுடையவர்களுக்குமான யுத்தமாகவே இருந்தது.

அல்லாஹ்வால் சொர்க்கம் வாக்கனிக்கப்பட்ட யுத்தத்துக்கு சென்று தன்னுயிரை போக்க எதிரிகளின் அம்பை தனது வீர மார்பில் ஏந்தி நபித் தோழர்கள் மரணித்து சொர்க்கம் போனதாகத்தான், நபிமொழிகளும் நபித் தோழர்களது வாழ்க்கை வரலாறுகளும் எமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ஆனால் தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் நபிகளார் காலத்தில் இருக்கவில்லை. உயிரின் மீது பற்று இல்லாமல் அல்லாஹ்வின் மீது அன்பு கொண்டு சொர்க்க ஆசையில் போய் உயிர் துறந்தவர்கள் எவரும் தற்கொலை செய்யவில்லை.

எதிரிகளால் கொல்லப்பட்டனர். தற்கொலைத் தாக்குதல் ஹராம் (பாவம்) என்பதற்கு இலங்கையில் உள்ள பல மார்க்க வல்லுனர்களைத் தொடர்பு கொண்டு கேட்டபோது எல்லோரும் சொன்ன நபிமொழி ஆதாரம் இதுதான்.

குஸ்மான் என்கின்ற நபித்தோழர் ஒரு யுத்தத்தில் மிக வேகமாக மிக ஆர்வமாக துணிகரமாக எதிரிகளிடையே புகுந்து வெட்டி வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தார் (யுத்தம் செய்தார்).

அந்த வீரதீரச் செயலைப் பார்த்த நபித் தோழர்கள் குஸ்மான் கொள்ளையிடும் சுவர்க்க நன்மைகளைப் பார்த்து மிகவும் பொறாமைப்பட்டனர்.

நபியவர்களிடம் வந்து குஸ்மான் தொடர்பாக சிலாகித்துப் பேசினர். 8 காபிர்களை (ஓரிறை நிராகரிப்பவர்களை) கொலை செய்து விட்டார் என்றனர்.

ஆனால் நபிகளார் (திர்க்க தரிசனமாக) சொன்னார்கள், குஸ்மான் நரகவாதி.

நபியின் வார்த்தையில் மிகவும் நம்பிக்கை கொண்ட நபித் தோழர்களில் ஒருவர் குஸ்மான் என்ற நபித் தோழரைப் பின் தொடர்ந்து போனார். ஒரு மரத்தினடியில் பலத்த வெட்டுக் காயங்களுடன் சாய்ந்திருந்தவர் சொன்னார், நான் யுத்தம் செய்தது எனது குலப் பெருமையைக் காப்பாற்ற, அல்லாஹ்வுக்காக அல்ல என்றுவிட்டு, காயங்கள் ஏற்படுத்திய வலி மிகுதியால் தன்னுடைய ஈட்டியால் தானே தனக்கு குத்தி தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

இந்த நபிமொழி தற்கொலை செய்வதை ஹராமாக்கி (பாவம்)யுள்ளது என்றே உலமாக்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

நபிகளார் குஸ்மான் நபித்தோழராக இருந்தும் அவர் நரகவாதி என்று சொன்னதன் மூலமாக இது நிரூபணமாகின்றது.

இஸ்லாமியர்களின் யுத்தம் தொடர்பான பல முக்கியமான விடயங்கள் திருக்குர்ஆன்-இல் பல இடங்களில் அழுத்திச் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

உலகின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் யுத்தத்தின் வாசல்கள் திறந்து

கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அது மதங்களுக்கிடையிலான, இனங்களுக்கிடையிலான, மொழிகளுக்கிடையிலான, கோத்திரங்களுக்கிடையிலான, நாடுகளுக்கிடையிலான, போராக பல பல, புதிய புதிய பரிமாணங்களை எடுக்கின்றன.

போர் எந்த ரூபத்திலும் வரலாம். அதனைத் தவிர்க்கக் கூடிய சாத்தியங்களை போரில் ஈடுபடும் இரு பகுதியினரும் தான் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

ஆனால் உலகில் முஸ்லிம்கள் மட்டும் தான் யுத்தவாதிகள் போல காட்டும் மீடியா ஆக்கிரமிப்பு தான் தற்போதைய மேற்குலக, இஸ்லாமிய உலக நெருக்கடிக்கு காரணம். ஆனால் இந்த நெருக்கடி நிலை இனிமேல் குறைவதற்கான சாத்தியங்களே இல்லை போலத்தான் எதிர்காலம் கண்முன் விரிந்து கிடக்கின்றது.

குர்ஆனும், ஹதீஸும் இவ்வுலகம் நிலை இல்லாதது மறுமை வாழ்க்கை மட்டுமே நிலையானது உடம்பு அழியக் கூடியது. உயிர் அழிவில்லாதது உயிரின் சந்தோஷத்துக்காக அமல் (நற்செயல்) செய்யுங்கள் என்றே வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்நிலையில், பிறந்த உடன் குழந்தையின் காதில் அல்லாஹ் அக்பர் (அல்லாஹ் பெரியவன்) என்று காதில் சொல்ல வேண்டும் என்ற வழிமுறையோடு ஆரம்பிக்கின்றது ஒரு முஸ்லிமின் வாழ்வு.

ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் சொர்க்கம் போக வேண்டுமென்றால் என்ன விலை கொடுக்கவும் தயார். அது உயிராக இருந்தாலும்.

ஏனெனில் அப்படித்தான் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறார் முஸ்லிம். அது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று.

தற்கொலை செய்வது ஹராம் (பாவம்) என்பதன் பின்பு உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு நரகம் போக முஸ்லிம் ஏன் தயாரானார் என்ற கேள்விக்குள் தான் பிரச்சினையே இருக்கிறது.

சில ஆலிம்கள் (இஸ்லாம் மார்க்க அறிஞர்கள்), முப்திகள் (மார்க்க சட்டக் கலை வல்லுனர்கள்), தற்கொலை சில சந்தர்ப்பங்களில் ஹலால் (ஆகுமாக்கப்பட்டுள்ளது) ஆகும் என்று சொல்கிறார்கள். இதுதான், தற்கொலைத் தாக்குதல் நடத்தும் முஸ்லிம்களை வழி நடத்துகிறது.

அரபு நாட்டில் பல ஆலிம்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் யூசப் அல் கர்ளாவி என்ற மார்க்க சட்டக் கலை வல்லுனரின் கூற்று பெரிதாக மதிக்கப்படுகிறது.

இஸ்லாம் மார்க்கத்தை, முஸ்லிம்களை அழிக்க வரும் எதிரிப் படையினுள் புகுந்து தற்கொலைக் குண்டொரி குண்டை வெடிக்க வைத்து எதிரிகளைக் கொல்வது சரி என்கிறார் யூசப் அல் கர்ளாவி.

இது மார்க்கப் போர் ஜிஹாத் ஆகும் எனவும் விளக்கம் சொல்கிறார். அவரின் கூற்று மதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால் பொதுமக்கள் மீதான தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் ஹரா மானது அவருக்கு சொர்க்கம் கிடைக்காது.

இன்னும் ஈராக், ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான், பலஸ்தீனத்தில் உள்ள உலமாக்களில் பலர் இயக்கங்களோடு தொடர்புடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் கள நிலவரத்தை வைத்து பத்வா (மார்க்கத் தீர்ப்பு) கொடுக்கிறார்கள். இது கொஞ்சம் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய விடயம்.

ஆனால் பொதுமக்கள் மீதான கொலைத் தாக்குதல்களை அனுமதிக்க முடியாது.

இருப்பினும் முன்சொன்ன யூசுப் அல் கர்ளாவியினுடைய பத்வா (மார்க்கத் தீர்ப்போடு) எனக்கு உடன்பாடு இருக்கிறது என்கிறார். இலங்கையில் மார்க்க சட்டக் கலை வல்லுனர்களில் ஒருவராகவும் நாவலப்பிட்டி தாருல் உலூமில் ஹாஸிமிய்யயஹ் அரபுக்கல்லூரி சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகவும் இருக்கும் மௌலவி அமானுல்லாஹ் முப்தி.

தற்கொலைத் தாக்குதலில் ஈடுபடும் ஏனைய மத அல்லது இயக்கத் தவரைவிட முஸ்லிம்கள் பெரும் ஆபத்தானவர்களாக இருக்கின்றனர்.

ஏனெனில் வேறெதையும் விரும்பாத உலக வாழ்வை வெறுக்கின்ற முஸ்லிமுக்கு மறுமை வாழ்வை மட்டும் காட்டி சொர்க்கம் கிடைக்க விருக்கிறது வாருங்கள் காபிர்களை (இறைநிராகரிப்பாளர்களை) கொல்லுங்கள் என்று ஆலிம்கள் (மார்க்க அறிஞர்கள்) அழைத்தால் வந்துவிடுவார்கள்.

இப்பொழுது தற்கொலைத் தாக்குதல் மாறி இருக்கிறது. இது பெரும் ஆபத்தானதாகும்.

அப்பாவினைக் கொல்லுவதற்கு இது பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது ஹராமானது ஆகும்.

எதிர்க்க வரும் எதிரியை பலவீனப்படுத்த கொல்ல தற்கொலைத் தாக்குதல் ஆகுமானது. எங்களுக்கு முன்னால் நபிகளாரின் காலத்து உதாரணங்கள் நிறைய இருக்கின்றன.

ஜிஹாத் (புனிதப்போர்) என்றாலே பெரு விருப்புடன் இஸ்லாமிற்காக தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு அல்லாஹ்வின் திருப்தியைப் பெறுவதுதான்.

அபூ முஸா அஸ்ஹரி என்ற நபித் தோழர் ரோமாபுரியில் நடைபெற்ற காபிர்களுடனான யுத்தமொன்றில் திடீரென்று படைக்குள்ளே போய் வானால் வெட்டுப்பட்டு உயிர் துறந்தார். யுத்தத்தில் மௌத் (மரணம்) ஆகும் சிறப்பு பற்றிய குர்ஆன் வசனம் அவரை அவ்வாறு செய்ய வைத்திருக்கிறது. இது கூட வெளியில் இருந்து பார்த்தால் ஒருவகை தற்கொலை போலத்தான் தெரிகிறது. ஆனால் இல்லை.

இது சொர்க்கம் வேண்டிய ஆசை. உங்களை அழிக்க வருபவர்களை

எதிர்த்து மடிந்தால் சொர்க்கம் என்று தான் குர்ஆன் வாக்களிக்கிறது.

யுத்தத்தில் இருந்து பின் வாங்குவது ஹராம் (பெரும்பாவம்).

நம்மைக் கொல்ல வருபவனை உயிர் கொடுத்தேனும் தாக்கலாம். இது தற்கொலை அல்ல, தற்கொடை தான்.” என்கிறார் மௌலவி கலீலுர் ரஹீம் இவர் தாருல் உலூமில் ஹாஸிமிய்யா அரபுக் கல்லூரியின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார்.

“இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் உலமாக்களின் கருத்துக்களை தவறாக விளங்கிக் கொள்கின்றனர். லண்டனில் நடைபெற்ற தற்கொலைத் தாக்குதல்கள், அமெரிக்காவில் இடம்பெற்ற செப்டம்பர், 11 தாக்குதல், மற்றும் ஈராக்கில் இடம்பெறும் பொது மக்கள் மீதான தாக்குதல்கள், சிரிய, எகிப்து, இந்தோனீசியா போன்ற இடங்களில் இடம்பெறும் நேரடியான யுத்தமல்லாமல் மேற்கொள்ளப்படும் தற்கொலைத் தாக்குதல்கள், எந்தவித சரிகாணலும் செய்ய முடியாதவை, ஹரா மானவை.

யுத்தத்தின்போது சேதம் விளைவிக்காமல் தவிர்க்க வேண்டியவைகளில்.. வயது முதிர்ந்தோர் கொல்லப்படக்கூடாது, குழந்தைகள், பெண்களைக் கொல்லக்கூடாது, மரங்களை வெட்டி அழிக்கக்கூடாது, கட்டடங்களை உடைக்கக் கூடாது. அநியாயம் செய்யக்கூடாது என்று குர்ஆன் போதனை செய்துதான் யுத்தத்துக்கு வீரர்களை அனுப்புகிறது.

எனவே அநியாயங்கள் எங்கு நடந்தாலும் முஸ்லிம்கள் செய்தாலும் கண்டிக்கப்பட வேண்டியதே” என்று மௌலவி கலீலுர் ரஹீம் தெரிவித்தார்.

மறுமை நாளில் மூன்று பேருக்கு அல்லாஹ் நரகத்தைக் கொடுக்கிறான். அதில் பெருமைக்காக (அல்லாஹ்வுக்காக அல்லாமல்) போருக்குச் சென்று மரணித்தவர் ஒருவர்.

ஐஹாத் (மார்க்கப்போர்) செய்பவராக இருந்தாலும் மன எண்ணம் இறைவனுக்காக என்றில்லாமல் இருக்குமானால் சொர்க்கம் இல்லை என்பது இந்த நபி மொழியில் இருந்து புலனாகிறது.

“ஆனால் இப்பொழுது பார்க்கும் பொழுது நெப்போலியன் நாடுகளுக்கு ஆசைப்பட்டது போல, ஹிட்லர் நாடுகளைப் பிடிப்பதற்கு அவாவுற்று போல புஷ்ஷிம் ரொனி பிளேயரும் ஏனைய ஐரோப்பிய வல்லரசுகளும் உலகில் உள்ள எல்லா வளமான நாடுகள் மீதும் மேலாதிக்கம், அடர்ந்தேறும் தன்மை கொண்டிருக்கின்றன.

ஆகவே அந்தந்த நாடுகள் மீது தாக்குதல் தொடுப்பது ஆகும்.

தற்கொலைத் தாக்குதல்களை அடர்ந்தேறும் நாடுகள் மீது நடத்தலாம். இதற்கு தற்காலிக பத்வா (மார்க்கத் தீர்ப்பு) கொடுக்கலாம்.

அந்த அடர்ந்தேறிகளுக்கு சில எச்சரிக்கை செய்வதற்காக, அழுத்தங்களைக் கொடுப்பதற்காகத் தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் ஆகும்.

9-11 இரட்டைக்கோபுர தாக்குதலோ அல்லது 7-7 லண்டன் தாக்குதலோ தவறாகப்படவில்லை எனக்கு” என்கிறார் அரக்கியாலை ர0வ்ளத்துல் ஹாபிளீன் அரபுக் கல்லூரி ஆசிரியர் மௌலவி நவாஸ் அப்துல்லாஹ்.

“இப்பொழுது முஸ்லிம்கள் மீது நடத்தப்படுவது போர். இதனை எதிர்கொள்வது ஜிஹாத். இது போரின் பகுதிகளில் இருக்கும் முஸ்லிம்களின் பர்ள் (கடமை). உலகில் எங்கெல்லாமோ முஸ்லிம்களிலும் அவர்களது நாடும் உடமையும் அழிப்பதற்கு காபிர்கள் முயன்றால் அவர்களோடு யுத்தம் செய்வது பர்ள் (கடமை).

“இலேசாகவும் கனமாகவும் இளைஞர்கள், முதியவர்கள், செல்வந்தர்கள், செல்வமில்லாதவர்கள், வாகனத்தில் ஏறியவர்கள், நடப்பவர்கள் ஆகியோர்) புறப்பட்டு, உங்களின் செல்வங்களாலும், உங்களின் உயிர்களாலும் அல்லாஹ்வின் பாதையில் நீங்கள் போர் செய்யுங்கள்; நீங்கள் அறிந்தவர்களாக இருந்தால் இதுவே உங்களுக்கு மிகச் சிறந்ததாகும்.” (அத்தவ்பா-41)

திருக்குர்ஆனில் பல வசனங்கள் இப்படி யுத்தத்தை சரியான முறையில் விளங்கப்படுத்துகின்றன.

இதுவே ஆதாரமாக எம்முன் இருக்கிறது” என்று மௌலவி நவாஸ் அப்துல்லாஹ் தெரிவிக்கிறார்.

ஆனால் தற்கொலையாளி நரகம்தானே போவார் என்று கேட்டதற்கு,

“நிச்சயமாக அல்லாஹ் தனக்கு இணை வைக்கப்படுவதை மன்னிக்க மாட்டான்; மேலும் இதல்லாத (குற்றத்)தை தான் நாடியவர்களுக்கு மன்னிப்பான்; இன்னும் யார் அல்லாஹ்வுக்கு இணை வைப்பாரோ அவர் திட்டமாக வெகு தூரமான வழிகேடாக வழி கெட்டு விட்டார்.” (அன்னிஸா-116)

இந்தக் குர்ஆன் வசனத்தை ஆதாரமாகக் காட்டி இல்லை என்று மறுதலிக்கிறார். “ஏனெனில் அல்லாஹ், லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ் என்ற கலிமா சொன்ன நம்பிக்கையுடைய முஸ்லிமுக்கு சொர்க்கம் கொடுப்பதாக வாக்குறுதி அளித்துள்ளான்;

எனவே நரகத்தில் கொஞ்சகாலம் இருந்தாலும் மன்னித்து முஸ்லிமானதால் சொர்க்கம் போவார், ஒரு முஸ்லிம்” என்று தெரிவித்தார்.

உண்மையில் சொர்க்கம் நரகம் என்ற மறுமை வாழ்வு என்பதை எதிர்வு கூற முதல் முஸ்லிம்கள்; அமெரிக்கா, லண்டன், ஐரோப்பிய நாடுகளில் வெள்ளைக்காரர்களால் தாக்கப்படுகிறார்கள். மனோ ரீதியான பாரிய நெருக்கடிக்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

முஸ்லிம்கள் ஆடை விடயத்தில் கலாச்சாரம் பேணுவதால் இந்த சிக்கல் தோன்றியிருக்கிறது. மிகப் பெரிய நெருக்கடிக்குள் முஸ்லிம் பெண்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றனர்.

பிரிட்டனில் வாழும் முஸ்லிம் பெண்களை பர்தா அணிய வேண்டாம் என்று லண்டன் பள்ளி வாசல்களின் இமாம்கள் சபைத் தலைவர் டொக்டர் ஸக்கி பதாவி வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார்.

முஸ்லிம் பெண்கள் நேரடியாக வெள்ளைக்காரர்களால் தாக்கப்படுகிறார்கள் இது இன்னும் தொடருகின்றன. தொடர்ந்தும் முஸ்லிம்கள் கைது செய்யப்படுகின்றனர்.

இது ஒருவகை இன நெருக்கடிக்குள் லண்டன் சம்பவங்கள் தள்ளியிருக்கின்றன.

7-7 லண்டன் குண்டு வெடிப்புகளுக்குப் பின்னர் 269 முஸ்லிம்கள் மீதான மத வெறுப்புக் குற்றங்கள் பதிவாகியிருக்கின்றன.

சிறிய தாக்குதல்கள், தவறான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் என்பன உணர்வுபூர்வமான மனத்தாக்கத்தை முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன என்கிறார் லண்டன் பொலிஸ் துணை கமிஷனர் தாரிக் காஃபர்.

தற்கொலை என்பது இஸ்லாத்தில் ஹராமானது. அதற்கு எந்த விதத்திலும் ஆதாரம் கொள்ள முடியாது. யூசுப் அல் கர்ளாவி போன்ற சலூதி ஆலிம்களின் கருத்தைக்கூட எதிர்க்கும் மார்க்க சட்டக் கலை வல்லுனர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஒருவர் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்வதோ அல்லது தன்னுடம் பில் ஒரு பகுதியையேனும் வேதனைப் படுத்துவதோ (தனக்குத்தானே எரித்தல், அல்லது உறுப்புகளை வெட்டிக் கொள்ளுதல், கூரிய ஆயுதங்களால் கீறுதல்) முற்றாகத் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் எதிரியை அழிக்க தற்கொலை ஹலால் (ஆகும்). என வெலேகொட இப்னு மஸ்ஊத் அரபிக் கல்லூரி ஆசிரியர் மௌலவி நுஃமான் தெரிவித்தார்.

பல மார்க்க சட்டக்கலை வல்லுனர்களோடு இந்தக் கட்டுரைக்காக நான் தொடர்பு கொண்டு கதைத்தபோது அவர்கள் எல்லோருடைய கருத்துமே இஸ்லாம் மார்க்கத்துக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் எதிர்ப்பும் இடைஞ்சலும் வரும் பொழுது எதிரிகளை உயிர் கொடுத்தேனும் தாக்கி அழிப்பது ஹலால் (ஆகும்) என்கின்றனர்.

ஆனால் இன்னொரு உயிரை தேவையில்லாமல் கொல்லவோ அல்லது அழிக்கவோ அனுமதியில்லை, ஹராம் (பாவம்) என்றே தெரிவிக்கின்றனர்.

முஸ்லிம் நாடுகள் மீதும் முஸ்லிம்கள் மீதும் தாக்குதல்களும் ஆக்கிரமிப்பும் அதிகரிக்க அதிகரிக்க தற்கொலைத் தாக்குதல்களும் அதிகரிக்கும். இது அபாயகரமானது. சில ஆலிம்கள் முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கு எல்லா தற்கொலைத் தாக்குதல்களும் சரி ஹலால் (ஆகும்) என்று சொல்லும் போது குறிப்பாக ஈராக், பாலஸ்தீனம், லெபனான், ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் உள்ள முஸ்லிம்கள்

மீதான அமெரிக்க, இஸ்ரேலின் அத்துமீறல்களையும் கொன்று குவிப்பதனையும் ஆதாரமாகக் காட்டி உற்சாகப்படுத்தும் போது இஸ்லாமிய உணர்வு மேலீட்டால் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தற்கொலைத் தாக்குதல்களுக்கு தங்களை முனைப்போடு ஈடுபடுத்துவார்கள்.

ஏனைய இயக்கங்கள் தற்கொலைத் தாக்குதல்களை அருமையாகவும் அத்தியாவசியத் தேவைக்குமாகப் பயன்படுத்தும்.

இஸ்லாமிய இயக்கங்கள் இளைஞர்களை ஊக்கப்படுத்துவது மறுமையை நோக்கி. அதுதான் ஆபத்து என்கிறேன். சில தேவையற்ற ஹராமான விடயங்களுக்கும் தற்கொலைத் தாக்குதலின் அச்சம் ஆபத்து உள்ளது.

ஏனெனில் இந்த அழியும் உலகை விட்டு நிரந்தரமான சொர்க்கத்துக்குப் போவதற்கு யாருக்குத்தான் விருப்பமில்லை.

தினக்குரல்

14.08.2005

கச்சத்தீவு

கச்சத்தீவு யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு தீவாகும். கச்சத்தீவில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மார்ச் மாதம் முதல் வாரத்தில் அந்தோனியார் ஆலய விழா நடைபெற்று வந்தது. இதற்கு தமிழகம் மற்றும் இலங்கையில் இருந்து அதிகளவில் பக்தர்கள் சென்று வந்தனர். இரு நாட்டு மக்களும் சங்கமிக்கும் அமைதித் தீவாக விளங்கிய கச்சத்தீவு 1975 ஒப்பந்தத்திற்குப் பின் இலங்கைக்கு சொந்தமானது. ஒப்பந்தத்தின்படி கச்சத்தீவில் தமிழக மீனவர்கள் தங்கி மீன்பிடித்துத் திரும்பவும் கச்சத்தீவு புனித அந்தோனியார் ஆலய விழாவில் எப்போதும் போல் கலந்து கொள்ளவும் அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

கச்சத்தீவு இலங்கைக்குச் சொந்தமானதற்குப் பின் கச்சத்தீவு விழாவிற்கான ஏற்பாடுகளை இலங்கை அரசு செய்தது. ஆயினும் திருப்பலி பூஜைகளை தங்கச்சிமடம் ரோமன் கத்தோலிக்க பங்கு தந்தையர்களே செய்து வந்தனர். இந்நிலையில் 1983 இல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்புக் கருதி கச்சத்தீவு விழா நிறுத்தப்பட்டது. இந்நிலையில் கடந்த 2002 இல் மீண்டும் கச்சத்தீவு விழா யாழ்ப்பாணம் மறைமாவட்ட பங்கு தந்தையர்களால் நடத்தப்பட்டது. 20 வருடங்கள் கழித்து நடந்த விழாவில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

கச்சத்தீவு ஒரு அழகிய பிரதேசம். முழுவதுமான நிலப்பரப்பு இரண்டு மைல்கள்தான். ஒரு அந்தோனியார் கோவில் இரண்டு நாட்டு மக்களை இணைத்து வைக்கிறது.

நெடுந்தீவுக்கு மேற்கே பதினொரு கடல் மைல் தூரத்தில் அமைந்திருக்கிறது கச்சத்தீவு. குறிக்கட்டுவானில் இருந்து 'குமுதினி' படகு 2005 பெப்ரவரி 19ஆம் திகதி காலை 8.30 இற்குப் புறப்படுகிறது. 'குமுதினி', படகில் ஏறும்போது நெஞ்சுகனத்துப் போகிறது. இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளானாலும் மறக்க முடியாத சோகம் அது.

நயினாதீவுக்கு அருகாமையில் 'களம்கட்டி' மீன்பிடிக்கும் முறை இன்னும் இருக்கிறது. ஆழம் குறைந்த பகுதிகளில் மீனவர்களின் இலகு மீன்பிடிமுறை இது. 'மொக்கு மீன்கள்' இந்தப் பொறியில் சிக்கிவிடும் என்பது மீனவர் நம்பிக்கை.

குறிக்கட்டுவானில் இருந்து நெடுந்தீவுக்கு ஒரு மணிநேர கடல் பயணம். நெடுந்தீவில் வைத்து கச்சத்தீவுப் பயணத்துக்கான 'பாஸ்' ஒழுங்கு முறைகள் கடற்படையினரால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாமல் போகின்ற எல்லோருக்கும் 'பாஸ்' வழங்கினர்.

அடையாள அட்டை இலக்கம், பெயர் பதிவுகளோடு கடற்படையினர் எங்களுக்கு இரண்டு அட்டைகள் தந்தார்கள். கச்சத்தீவில் ஒன்று கடற்படையினரிடம் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டாவதை எப்பொழுதும் நாம் வைத்திருக்க வேண்டும். கச்சத்தீவில் வைத்து கடற்படை கேட்கும் நேரங்களில் காண்பிக்க வேண்டும்.

நெடுந்தீவில் இருந்து காலை 10 மணிக்கு கச்சத்தீவை நோக்கிய படகு புறப்படும் என்று பத்திரிகைகளில் போட்டிருந்தார்கள். ஆனால் 'சமுத்திரா தேவி' படகில் கொளுத்தும் வெயிலில் உட்காரவைத்து விட்டார்கள். 11.45 இற்குத்தான் தண்டயல் படகின் என்ஜினை ஸ்டார்ட் செய்தார்.

நெடுந்தீவு புனித சூசையப்பர் கோவில் நெடுந்தீவு பிடாரியார்-ஐயனார் ஆகிய தெய்வங்களுக்கு என்ஜினைக் குறைத்து மரியாதையும் வணக்கமும் செய்தவாறு 'சமுத்திராதேவி' கச்சத்தீவை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

நெடுந்தீவில் இருந்து புறப்பட்ட படகில் 115 பேர் பயணம் செய்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்திருந்த ஆறு பேரைத்தவிர மற்றையவர்கள் தீவக மக்கள்.

“முந்தியெண்டால் கச்சத்தீவு எவ்வளவு செழிப்பாக இருக்கும். சின்ன வயதிலை எவ்வளவு கலகலப்பு” என்றார் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த சகாயபேபிதாசன்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நெடுந்தீவு கடலுக்குள் மறைந்து கச்சத்தீவு தெரிய ஆரம்பித்தது. கூடவே இராமேஸ்வரம் தூரதர்ஷன் கோபுரமும். சரியாக இரண்டரை மணி நேரப் பயணம்.

குறிக்கட்டுவானில் இருந்து பத்து ரூபா நெடுந்தீவுக்கு. நெடுந்தீவில் இருந்து நூறு ரூபா படகுப் பயணத்துக்கு. மொத்தமாக நூற்றிப் பத்து ரூபா கடல் பயணத்துக்கான டிக்கெட்.

முன்னைய காலத்தில் பத்து பதினைந்து பெரிய வள்ளங்கள் போகும். ஆட்களை விடாது ஏற்றிப் பறிக்கும். இப்ப சமுத்திரா தேவி மட்டும்தான். ஆனால் சின்ன “போட்” களில் ஆட்கள் வருவார்கள் என்றார். ஊர்காவற்றுறை மரியாள் ஆலய பங்குத்தந்தை அந்தோனி ஞானப்பிரகாசம்.

கச்சத்தீவில் இருந்து பார்க்க இராமேஸ்வரம் தெரிகிறது. முதன் முதலில் கச்சத்தீவில் கால் வைத்த பொழுது மிகவும் சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தது. வித்தியாசமான ஒரு பிரதேசம். கொஞ்சம் பனை மரங்கள், ஒரு சில ஈச்சமரங்கள், ஒரு உப்புத் தண்ணீர் கலந்தகிணறு.

ஒரு சிறிய அந்தோனியார் கோவில் இவற்றைத் தவிர பற்றைக் காடுகள் தவிர வேறெதுவுமில்லை. நல்ல கடல் ஓரம். சில்லென்ற குளிர்காற்று இரவில் மட்டும். பகல் முழுக்க 40 டிகிரி வெயில் வறுத்துப்போடுகிறது.

நிழல் குடைகளாக பற்றைகள் வளர்ந்து வளைத்து நிற்கின்றன. படகுகளில் இருந்து இறங்கி கடற்படையினரின் செக்கிங் எல்லாம் முடிந்துவிட மக்கள் பற்றைக்காடுகளுக்குள் ஓடினார்கள். எங்களுக்குத் தெரியாது முதல் அனுபவம், பார்த்தால் இடம் பிடிக்க ஓடியிருக்கிறார்கள். பலர் முதன் முறையாக வந்திருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பற்றைகளில் பச்சை நிறப்பாம்பு இருப்பதைக் கண்டதாகவும் அது கடிக்காது என்றும் குறிக்கட்டுவானைச் சேர்ந்த ராகவன் சொன்னார்.

கச்சத்தீவு அந்தோனியார் ஆலயம் 1913 ஆம் ஆண்டு அங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாக வரலாறு சொல்கிறது.

முதன் முதலில் 1907 ஆம் ஆண்டு நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் யோசப் சின்னத்துரை என்பவரும் அவரது தந்தையார் மற்றும் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த சிலரையும் அழைத்து வந்து சிறிய அந்தோனியார் ஆலயம் அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறார். பின்னர் நெடுந்தீவு மக்களும் மீனவர்களும் இந்த ஆலயத்தை தரிசிக்கத் தொடங்கினர் என்றும் வரலாறு.

பத்தொன்பதாம் திகதி மாலை இந்தியாவில் இருந்து யாத்திரிகர்கள் வரத்தொடங்கினார்கள். இம்முறை பாம்பன். தங்கச்சிமடம், இராமேஸ் வரம் பகுதிகளில் இருந்து ஆயிரத்துக்கும் அதிகமானவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

இலங்கையில் இருந்து ஐநூறு பேர் வரையில் சமுகமளித்திருந்தனர். இந்திய யாத்திரிகளுக்கான 'பாஸ்' அனுமதிகளை இலங்கைக் கடற்படை வழங்கியது. முப்பது வள்ளங்களிலும் சிறிய படகுகளிலும் இந்தியர்கள் வந்திருந்தனர்.

ஒரு இந்தியப் போர்க்கப்பல் கச்சத்தீவில் இருந்து தெரியக் கூடிய தூரத்தில் தரித்து நின்றிருந்தது. இலங்கைக் கடற்படையின் யுத்தக் கப்பலான 'ரணவிஜய' உடன் நான்கு அதிவேக டோறாபடகுகளும் கச்சதீவை அண்டி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

'ரணவிஜய' யுத்தக் கப்பலில் இருந்து கச்சத்தீவு யாத்திரிகர்களுக்கான குடிநீர் விநியோகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கடற்படையினர் அந்தோனியார் ஆலயத் திருவிழாவுக்கான எல்லா உதவிகளையும் புரிந்ததாக திருவிழாவைப் பொறுப்பாக வழிநடத்திய அருட்தந்தை செபநேச ரட்ணம் தெரிவித்தார்.

விழா நேர்த்தியாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தது. இலங்கை மக்களும் இந்திய மக்களும் கூடி மகிழ்ந்து பேசி அன்பைப் பகிர்ந்து கொண்டது பார்ப்பதற்கு மனநிறைவாக இருந்தது. இலங்கையரும் இந்தியரும் அதிகம் கலக்கும் ஒரு இடம் என்றதனால் கடற்படை கண்ணுக்குள்

எண்ணெய் ஊற்றி எல்லாவற்றையும் கூர்மையாக அவதானித்து வந்தது. சிவில் உடையில் பொலிஸாரும் கடற்படையினரும் எல்லாவிடயங்களையும் அவதானித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இந்தியாவில் இருந்து வந்து கலந்து கொண்ட அருட்தந்தை அமல்ராஜ் குழுவோடு இலங்கையைச் சேர்ந்த அருட்தந்தைகள் அருட் செல்வன், வண.ரெக்ஸ், வண.ஞானப்பிரகாசம், வண அன்ரனி பாலா ஆகியோர் திருஉலா, திருப்பலி ஒப்புக்கொடுத்தல், பூசைகளை நேர்த்தியுடன் நிறைவேற்றினார்கள்.

நெடுந்தீவு வைத்தியசாலை டொக்டர் திருநாவுக்கரசு முதலுதவி வைத்திய சேவைகளை மேற்கொண்டார்.

ஊர்காவற்றுறை சென்.ஜோன்ஸ் அம்புலன்ஸ் பிரிவினரும் சேவைகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். இலங்கை மீனவர்களும் இந்திய மீனவர்களும் கூடி இருப்பது பார்ப்பதற்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. மீனவர்கள் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். இந்திய மீனவர்கள் இலங்கைக் கடல் எல்லையை கவனத்தில் எடுத்தால் பிரச்சினைகள் எழ வாய்ப்பிருக்காது என்று அருட்தந்தை செபநேசரடணம் தெரிவித்தார்.

றோலர் தொடர்பான சர்ச்சை இலங்கை மீனவர்களுக்கும் இந்திய மீனவர்களுக்கும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. மீனவர்களுக்குக் கடல் தான் தொழில். எங்களுக்கு எல்லை கிடையாது. அரசாங்கங்கள் தான் எல்லையைப் போட்டு வைத்திருக்கின்றன. அது கடலையே நம்பி வாழும் எங்களுக்கு இல்லை. இலங்கைக் கடலுக்குள் நாங்கள் அத்து மீறுகிறோம் என்று சொல்வது பிழை. இரண்டு மீனவர்களும் இரண்டு பக்கமும் போகிறார்கள். எமது தொழிலாளர்கள் அதிகம். அது தான் பார்ப்பதற்குப் பெரிதாக இருக்கிறது. கேரளப் பக்கமாகக் கூட இலங்கை மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார் இராமநாதபுரம் ஐக்கிய விசைப்படகு மீனவர் சங்கத் தலைவர் கே.ஞானசீலன்.

கச்சத்தீவு இந்திய இலங்கை மீனவர்கள் இளைப்பாறுவதற்கும் வலைகளை உலர்த்துவதற்கும் பாவிக்கப்படும் ஒரு இடமாகும். இலங்கைக்கு சொந்தமானது என்று சர்ச்சைகளின் முடிவில் தீர்க்கப்பட்ட இடம் என்றாலும் இந்திய அரசியல்வாதிகள் இன்னும் கச்சத் தீவை சர்ச்சைக்குரியதாகவே ஆக்கி வருகிறார்கள். மீனவர்களிடம் வாக்கு கேட்க வரும் பொழுது கச்சத்தீவை மீட்டுத் தருகிறோம் என்று இன்னமும் சொல்கிறார்கள் என்கிறார் தங்கச்சிமடத்தைச் சேர்ந்த எமரன்ஸியா.

எதிர்பாராமல் இம்முறை ஆயிரத்து ஐநூறுக்கும் அதிகமானவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். 'சுனாமி' க்கு பயந்து மக்கள் வரமாட்டார்களோ என்று எண்ணினோம். அதனால் 'கனரின்' ஒன்றும் ஏற்பாடு செய்ய வில்லை என்றார் உதவி அரசு அதிபர் காரியாலய இலிகிதர் ஏ.அறி வரசன். ஒரு கடைகூட இல்லை. "முதல் பண்டமாற்று செய்யும்

இடமாக கச்சத்திவு இருந்திருக்கிறது”. ஒரு கலன் தேங்காயெண்ணெய் கொடுத்தால் 5 லுங்கிகள் தருவார்கள். இப்பொழுது யுத்த காலத்தின் பின்னர் வியாபாரமே இல்லை என்கிறார் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த ஞானப்பிரகாசம்.

சர்ச்சைகள், எல்லைப் பிரச்சினைகள், யுத்தம் காரணமாக பல வருடங்களாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த திருவிழா 2002ஆம் ஆண்டு மீள ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அடுத்த வருடம் அதிகமான மக்களும் வியாபாரக் கடைகளும் இருக்கும்.

உணவே இல்லாத இடத்தில் அன்பாக உபசரித்த நெடுந்தீவு மக்களின் விருந்தோம்பல் குறிப்பாக அருட்தந்தை செபநேசரடணம், ஊடகவியலாளர் கண்ணன், இலிகிதர் ஏ.அறிவரசன் ஆகியோர் மிகவும் நன்றிக்குரியோர்.

தினக்குரல்

27.02.2005

தற்கொலைகள் உணர்த்துவது என்ன?

அண்மையில் வத்தனையில் 14 வயதுச் சிறுமியொருத்தி தற்கொலை செய்து கொண்டாள். அவள் பாடசாலையில் ஒன்பதாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் தற்கொலைச் செய்தி எனது உயிரை உதறியது. அவளின் மரணம், இந்தச் சின்ன வயதின் விரக்தி மேலீட்டை எண்ணிய போது இலங்கையில் தற்கொலை அபாயம் தொடர்பான விழிப்புணர்வை சிறுவர் மத்தியிலேயே ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை மேம்படுத்துவதாக இருந்தது. சிறுவர்களுக்கே தற்கொலை செய்ய வேண்டும் என்று உடனேயே தோன்றிவிடுகிறது பெரும் அபாயம். இது தொடர்பாக அவள் படித்த பள்ளிக் கூடத்திலே அவள் வகுப்பிலும் சிறிய மாணவர்கள் மாணவிகள் கலந்து பேச இனி வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அவள் தற்கொலை மூலமாக தனது பெற்றோருக்கு எதிர்ப்பைக் காட்டியிருக்கிறாள். இப்படி வேறு மாணவியரும் காட்டமாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்.

அந்த மாணவியின் வீட்டில் அம்மா, அப்பா தொடர்ந்து சண்டைபிடிப்பவர்களாகவும் வெறுப்பு மனப்பான்மையுடையவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். அதனைக் கண்ட இந்தச் சிறுமி சின்ன வயதில் இருந்தே அன்பைத் தேடி அலைந்திருக்கிறாள். சின்ன வயதுக் காதலின் அருமை பற்றி திரைப்படங்கள் ரி.வி.நாடகங்கள் சொல்வதை அப்படியே நம்பி காதலுக்காகவும் ஏங்கியிருக்கிறாள். சில அவள் வயதையொத்த ஆண்பிள்ளைகளுக்கு காதல் கடிதங்கள் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறாள். இது அவளது தாயின் கண்களுக்கு எட்டியிருக்கிறது. சில காதல் கடிதங்களை தாய் பார்த்திருக்கிறார்.

“இந்த வயதில் உனக்கு காதலோடி...” என, தாய் அந்தப் பிள்ளையை சம்பவ தினத்துக்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன் அடித்திருக்கின்றார். அந்த வலி அவள் நம்பியிருக்கும் காதலுக்கு முன்னால் பெரிய வேதனையாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பின்னர்

தாயும் மகளும் பரஸ்பரம் பேசிக் கதைத்து இருவரும் ஒரு புரிந்துணர்வுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நிலைமை சுமுகமாகவே இருந்திருக்கிறது. தாய் எப்பொழுதும் மகள் மீது அக்கறை கொண்டிருப்பதாகவே அயலவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

அந்தச் சிறுமி எப்பொழுதும் காதலின் சிந்தனையிலேயே இருப்பாள். யாருக்காவது காதல் கடிதம் எழுதிக் கொண்டே இருப்பாள் என, கூடப்படித்த மாணவிகள் சொன்னார்கள்.

சம்பவம் நடந்த அன்று சிறுமியின் தாய் கடைக்கு பொருட்கள் வாங்கச் சென்றிருக்கின்றார். அப்பொழுது பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணியிடம் தனது மகளை யாரோ ஒரு பையன் அடிக்கடி பார்க்க வருகிறான் அவனைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு சென்றதன் பின்பு அவள் ஒரு கடிதமெழுதி தனது சின்ன வயதுக் காதலனிடம் கொடுக்கும்படி சிறுவனொருவனிடம் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கின்றாள்.

பக்கத்து வீட்டு பெண்மணி அந்தச் சிறுவன் கொண்டு போனபோது பறித்து வாசித்துவிட்டு அக்கம் பக்கம் உள்ள பெண்கள் எல்லோரையும் அழைத்துக் காட்டி பரிகாசம் செய்து கேலி பண்ணியிருக்கிறார். “என்னை தாய் காவலுக்கு விட்டுட்டுப் போன பின்பும் இவள் கடிதம் குடுக்கிறாள்” என்று ஏசியிருக்கின்றார். அவள் தற்கொலை செய்ததன் பின்பு கடிதத்தைப் பார்த்தால் அதில் தனது காதலனுக்கு எழுதியவை ‘இப்பொழுது அம்மாவுக்கு எழுது காதல் விவகாரம் தெரிந்து விட்டது. ஆகவே இரண்டு வருடங்கள் பொறுத்திருங்கள் நன்றாகப் படிக்கப்போகிறேன். எக்ஸாம் எடுத்த பின்பு தொடர்ந்து காதலிப்போம். நாயிருவரும் திருமணம் செய்து கொள்வோம்.’ வாழ்வுமீதான ஒரு பொறுப்புணர்வோடு எழுதப்பட்ட கடிதம், படிப்பறிவு, பொறுப்பு இல்லாத அயல் வீட்டுப் பெண்களால் அது கேவலமாக்கப்பட்டது. இந்தக் கடிதத்தை கூடி நின்று பெண்கள் வாசிப்பதையும் கேலி செய்வதையும் கண்டவள் தனது வீட்டு வாசல் படியில் இருந்து அழுதிருக்கிறாள். அம்மா வந்து தன்னை அடிப்பா என்றும் எனது மானம் எல்லாம் போய்விட்டது என்றும் தம்பியிடம் சொல்லிச் சொல்லி அழுதிருக்கிறாள். பின்னர் “தம்பி நான் குளிக்கப் போறன்” என்று சகோதரனிடம் சொல்லிவிட்டு கதவை அறைக்குள் போய் மூடிவிட்டு உத்தரத்தில் சேலையை மாட்டி அந்தப் பதின்மூன்று வயதுச் சிறுமி தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.

அவள் தற்கொலை செய்ததற்கான உடனடிக்காரணங்கள் அயல் வீட்டுப் பெண்களின் கேலி. இனிமேலும் தொடர்ந்து அவர்கள் கேலி செய்வார்கள் என்ற பயம். அம்மா அடிப்பா என்ற இரண்டாவது பயம். பெற்றோரின் பாசம் இல்லாமை. அவர்களுக்கிடையான பிளவுகள். சிறிய வயதில் விரக்தி நிலைமைக்குத் தள்ளப்படும் சிறுவர்களின் சம்பவங்கள் இலங்கையில் தொடர்ந்து காணப்படுகின்

றன. தற்கொலை தமது பிரச்சனைகளுக்கான உடனடித் தீர்வு எனப் பெரியவர்கள் மட்டுமல்ல சிறுவர்களும் எண்ணுகிறார்கள். தற்கொலை செய்து கொள்ளுபவர்கள் கண நேரத் துணிச்சலுடன் செயற்படுகிறார்கள். உயிரை விடுவதற்கு அந்தத் துணிச்சல்தான் உந்துகோல்.

ஆனால் தற்கொலையில் செய்யும் முடிவில் இருந்து மாறிவிடுவார்கள் என்று சில மனோ தத்துவவியலாளர் கூறினாலும் சிலர் அதற்கு விதி விலக்காகவும் இருக்கிறார்கள். அக்குறணையில் எனது நண்பர் நெளரஜி தற்கொலை செய்து கொண்டபோது முதலில் அதுதான் நேரடியாக நான் கண்ட தற்கொலை. அவன் சில நல்ல கவிதைகளை 'குறிஞ்சிக் கிழான்' எனும் புனைபெயரில் எழுதியிருக்கிறான். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் திறமையான தமிழ்ப் பிரிவு மாணவன். அவனது கவிதைகள் சங்கப்பலகையில் அடிக்கடி அப்பொழுது வரும். நெளரஜி எப்பொழுதும் சமூக சிந்தனையில் இருப்பான். அவன் எப்பொழுதும் ஊரில் உள்ள ஏழைகள் அவர்களின் வாழ்வாதாரங்களை உயர்த்துவது பற்றியும் அடிக்கடி சொல்லுவான் "அக்குறணையில் உள்ள பணக்காரர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து முறையாக ஸக்காத்(இஸ்லாத்தின் ஏழைவரி) கொடுத்தால் அக்குறணையில் ஏழைகளே இருக்க மாட்டார்கள்" என்று சொல்லுவான். தான் ஏழை என்ற மனத்தாக்கம் அவனுக்கு திடீரென்று ஏற்பட்டது. தான் அக்குறணை சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டுவிடுவேனோ என்கின்ற அச்சமும் அவன் மனதில் இருந்தது. அக்குறணை ஒரு பணக்கார பூமி. ஏழைகள் தொடர்பான அக்கறை பணக்காரர்களிடம் ரமலான் நோன்பு நேரத்தைத் தவிர ஏற்படுவதில்லை என்ற கருத்தும் அவனிடம் இருந்தது.

ஒரு வசதியான வீடுகட்டி அதிலே தனது திருமணத்தை நடத்தி குழந்தை குட்டிகளோடு வாழ்வதும் ஏழைகளுக்கு உதவுவதுமே அவனது அடிமனதில் இருந்தது. தற்கொலை பற்றி என்னோடு கதைத் தான் ஒரு நாள். ஆனால் தற்கொலை பற்றிய எண்ணத்தை அவனது மனதில் இருந்து அகற்றிவிட பல நம்பிக்கையூட்டும் முயற்சிகள் செய்தேன். பிரார்த்தனையில் ஈடுபடச் சொன்னேன். மனதை அமைதிப் படுத்து என்றெல்லாம் சொன்னேன்

ஆனால் எதுவுமே பலன் தராமல் எனது கவிதா நண்பன் 1997-07-27 அன்று தற்கொலை செய்து கொண்டான். அவன் இறப்பதற்கு முன்பு கொஞ்ச நாளாக தற்கொலை பற்றி மீண்டும் மீண்டும் விவாதிப்பான். அக்குறணைப் பள்ளி வாசலின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்து கொண்டு நானும் அவனும் கதைப்போம். தற்கொலை இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் தடை செய்யப்பட்டிருப்பது பற்றியும் இஸ்லாம் நம்பிக்கையின் பிரகாரம் தற்கொலை செய்பவன் நரகம்போவான் என்பது பற்றியும் உதாரணங்களோடு விளக்கினாலும் மீண்டும் மீண்டும் அவன் அந்தப் புள்ளியில் இருந்து விலகவில்லை.

தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களின் மனநிலை எப்பொழுதும்

பதிந்து வைத்த தற்கொலை எண்ணத்தைச் செயல்படுத்தத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும். என்பது ஆராய்ச்சிகளின் முடிவு.

எனது எந்த அறிவுறுத்தல்களும் நண்பனின் விடயத்தில் பயனளிக்க வில்லை. அவன் தனது தாயின் சேலையை உத்தரத்தில் மாட்டிச் சுருக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்ததோடு அவனது ஆவி முடிந்துவிட்டது. இதனால் அவன் எதனைச் சாதித்தான் என்ற கேள்வி என்னைத் துளைத்துக் கொண்டே இருந்தது. தனது தாய் சகோதரங்களை இவ்வுலகில் விட்டு விட்டு அவன் மட்டும் இறந்துபோனான். அவனால் தனது கற்பனைகள் முயற்சிகள் எதையேனும் சாதிக்க முடியவில்லை. அவன் பணக்காரன் ஆகவேண்டும் தனது குடும்பத்தை நல்ல நிலைமைக்கு மாற்ற வேண்டும். நல்ல வீடு கட்டி அம்மாவை குடியிருத்த வேண்டும் என்ற எந்த நல்லெண்ணமும் நிறைவேறாமல் அவன் மட்டும் தன்னை மாய்த்துக்கொண்டுவிட்டான். அவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பாடசாலைச் சிறுமியின் நிலைமையோ மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவள் தனது ஆத்திரத்தை கவலையை தனது மரணத்தோடு முடித்துக்கொண்டாள். கவலையடைபவர்கள், ஆத்திரமடைபவர்கள் எல்லோருக்குமே இந்த எண்ணம் வருவதில்லைதான். ஆனால் குறிப்பிட்ட சிலர் தற்கொலை எண்ணத்தை மனதினிலே அடைத்துக் கொண்டு திரிகின்றனர்.

இந்தச் சிறுமிக்கு தற்கொலை எண்ணம் ஏற்கனவே இருந்ததற்கான எந்த அறிகுறியும் இருக்கவில்லை என்று அவளின் வகுப்பு மற்றும் வயதை ஒத்த ஆண், பெண் நண்பர்கள் மாணவர்கள் சொல்கின்றனர். அவள் எப்பொழுதும் வகுப்பில் கலகலப்பாகவே இருப்பாள் மற்றவர்களோடும் சந்தோஷமாகவே இருப்பாள் என்றும் சொன்னார்கள். அப்போ திடீரென்று ஆத்திரமும் கவலையும் அடைந்துதான் கழுத்திலே சுருக்கிட்டாளா என்ற வினா தொக்கியே நிற்கிறது.

காதல் தோல்வியினால் காதலர்கள் இருவரும் வாழ்ந்தால் வாழுவோம், செத்தால் இருவருமே சேர்ந்தே செத்துப்போவோம் என்ற முடிவு எடுக்கும் போது அது இரண்டு பேரின் கருத்துடன்பாட்டுக்கு வந்து பெற்றோரின் எதிர்ப்பு, இயலாமை என்ற நிலையில் வேறு வழியின்றித் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். அதன் பிறகு பெற்றோர்கள் அவர்களின் பிரிவின் பின்பு சேர்ந்து வாழ விட்டிருக்கலாமே என ஏங்குவதுண்டு. இந்தத் தற்கொலைகள் வேறு வழியின்றி அன்பு மேலீட்டால் எடுக்கப்படும் முடிவு.

பரீட்சையில் தோல்வி என்றவுடன் தற்கொலை செய்யும் மாணவர்கள் பற்றியும் கேள்விப்படுகிறோம். அதீதத் தன்னம்பிக்கை தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளாமையின் முடிவு இந்தத் தற்கொலைத் தன்னால் சமூகத்தில் ஒரு நிலைமைக்கு வரமுடியாது என்று தான்தோன்றித் தனமாக எடுக்கும் முடிவு. தன்னைத் தான் மாய்த்துக்கொள்வதில் போய்முடிந்துவிடுகிறது.

கடன் தொல்லையால் தற்கொலை செய்து கொள்பவரும் உண்டு. அவர் அளவுக்கு மீறிக் கடன் பெற்றுவிட்டு அதனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வழியில்லாமல் இந்தப் பிரச்சனையில் இருந்து விடுபட தன்னுயிரை தானே போக்கி விடுதலையடைந்துவிடுவர். ஆனால் அவரின் குடும்பத்தினர் அந்தச் சிக்கலை சுமக்க வேண்டி வருமே என்ற எண்ணம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் அவர் தன்னைத் தான் விடுவித்துக் கொள்கிறார்.

தற்கொலைகளும் அவை தொடர்பான பத்திரிகைச் செய்திகளும் ஒவ்வொரு நாளும் எமக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கின்றன. அந்தச் செய்திகளில் உயிர் போவதோடு ஒரு மனித வாழ்வின் அந்நிமத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு ஆயிரம் கேள்விகளை எம்முன் எழுப்பிக்கொண்டிருப்பவனைப் பார்க்கிறோம்.

பொதுவாக ஜப்பானியர்களிடையே தற்கொலை அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. எதிராளியினால் சாவதை விடவும் தற்கொலை வீரமானது என அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். அத்தோடு தங்களது கருத்தினை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், தங்களது எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கும் தற்கொலை சிறந்த சாதனமாக ஜப்பானியர்களால் கருதப்படுகிறது.

சொந்தக் காரணங்களுக்காக மற்றும் தோல்வி நிலைகளை வெளிப்படுத்துவதற்காக தனது குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்காக எடுக்கும் முடிவை உறுதி செய்வதற்காக என்று ஜப்பானியர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். இந்த மரணங்கள் சாகசங்களாகப் பார்க்கப்படுகின்றன.

இலங்கையில் இருந்து வரும் தற்கொலைச் செய்திகள் பொதுவாக கிராமங்களில் இருந்தே வருகின்றன. வறுமை, தோல்வி, வெறுப்பு, வாழ்வின் விரக்தி என்று வரும் செய்திகள்தான் அதிகம். இவர்களின் தற்கொலைக்கு ஏதுவாக எம்மூர் கிராமங்களில் கிடைக்கும் நச்சுப் பொருட்கள் தற்கொலையை இலகு படுத்துகின்றன.

விவசாய இரசாயன மருந்துகள் கிராமங்களில் அனேகமான வீடுகளில் கிடைக்கும். எலி, கரப்பான் பூச்சி மருந்துகள். மற்றது அரளிவிதை, இது ஒரு மிகவேகமாக ஒரு உயிரைப் போக்கி விடக்கூடியது. கிராமங்களில் அரளிவிதை பிரபல்யமாக இருக்கிறது. அடுத்தது சுருக்கிட்டுத் தொங்குவது.

இதில் அரளிவிதையை தாமாகவே புடுங்கி அரைத்து அதனை விழுங்கி விடுகிறார்கள். அரளிவிதை மரணங்களை அனேகமாக பெண்கள்தான் செய்கிறார்கள். கிருமி நாசினிகள் குடித்து மரணமாகிறவர்கள் ஆண்களும் பெண்களுமாக இருக்கிறார்கள். காதல் தோல்வி போன்ற காரணங்கான மரணங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் சில இடங்களில் இணைந்தே தற்கொலை செய்வதனையும் பார்க்கிறோம்.

தற்கொலைகளுக்கான காரணங்களில் அவசரமாக எடுக்கும் திடீர் முடிவு ஒரு முக்கியமானதாக இருக்கிறது. அடுத்தது தனது கவலைகளை அழுது சொல்ல ஒரு சரியான நபர் இல்லாமை பெரிய குறையாகும்.

மனப்பாரங்களை தனது நண்பரோடு பகிர்ந்து கொண்டு அதனால் ஏற்படும் ஆறுதலைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்கள் விரக்தியின் உச்சத்திற்கே போய் விடுகிறார்கள்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் மன உளைச்சலுக்கானவர்களுக்கு ஆறுதல் தரும் கவுன்ஸிலிங் முறை பிரபல்யம், அங்கு சென்று தமது மன உளைச்சல்களை கவுன்ஸிலிங் வழங்குபவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் பொழுது மனது ஆறுதலாகிவிடுகிறது.

தற்கொலை எண்ணம் உள்ளவர்களைச் சந்தித்தால் அவர்களது அந்த எண்ணத்தை மாற்றக்கூடிய நம்பிக்கைகளை அவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளுவதன் மூலம் கொஞ்சம் திசை திருப்பக்கூடிய வாய்ப்பு உருவாகிவிடும்.

ஒரு தற்கொலை எல்லாப்பிரச்சனைகளுக்கும் முடிவாகிவிடாது என்பதனை புரியும்படி அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அவர்களுடைய மனதில் கிடக்கும் மன வருத்தங்களை அகற்ற முயலுவது நண்பர்கள் உறவினர்களது கடமையாகும். தோல்வி அது என்ன ரூபத்தில் வந்தாலும் தோல்வி மனநிலையை மாற்றி, களிப்பூட்டும் விடயங்களில் மனதைச் செலுத்த வேண்டும். எப்பொழுதும் விளையாடுங்கள். அது என்ன விளையாட்டாக இருந்தாலும் உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் உற்சாகம் கொடுக்கும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. ஆகவே விளையாட்டுகளில் ஈடுபடலாம். எம்மில் பொழுது போக்குதல் என்ற அம்சம் அதிகமாவே இல்லை. யாரையாவது உங்களது பொழுது போக்கு என்ன என்று கேளுங்கள். பாடமாக்கியது போல வானொலி கேட்டல், தொலைக்காட்சி பார்த்தல் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். (இவையே ஒருவகைத் தற்கொலைகள் தான்) இதற்கப்பால் நடத்தல், கடற்கரையில் காற்று வாங்குதல், உடற்பயிற்சி செய்தல், யோகாசனம் செய்தல் பசுமையான புல்வெளிகளில் போய் இருந்து சுத்தமான காற்றை சுவாசித்தல் என்பன பொதுவாக எமது பழக்கங்களில் இல்லாத ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

நடைப்பயிற்சி முழு உடலுக்குமான ஆரோக்கியப்பயிற்சியாகும். குறைந்தது தினமும் 45 நிமிடம் ஒவ்வொருவரும் காலாற நடக்க வேண்டும். நடை மன உளைவுகளை நீக்குகிறது. இது ஒரு முழுப் பயிற்சியாகவும் உடற்பயிற்சியாளர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள். எமக்கு வசதியான எத்தனையோ மனவள விடயங்கள் இருந்தும் நாம் அதன் மீது கவனம் செலுத்துகிறோமில்லை.

உளம் பாதிக்கப்பட்ட நண்பர்களை மன ஆரோக்கியம் ஏற்படுத்தும் இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். மனதை தியானமயப்

படுத்துவதற்கு பயிற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும். தொடர்ச்சியான முயற்சி மன ஒருங்கிணைவுக்குப் பயிற்சியாக அமையும்.

சிறுவர்கள் மீது அதிக கவனமும் அக்கறையும் கொள்வது பெரியோர்களின் கடமையாகும். தற்கொலை எண்ணங்கொண்ட யாரேனும் இருந்தால் அவர்களை அந்தச் சிந்தனையை மாற்றும்படி எம்மாலான முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும்.

ஏனெனில் தற்கொலை எல்லாவற்றுக்குமான முடிந்த முடிவல்ல.

தினக்குரல்

19.06.2005

சிலோன் ரெயில்

கொழும்பு கோட்டையில் இருந்து புறப்பட்டது அது. வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு துன்பம் வரும். எனக்கு அடிக்கடி மனைவியின் கட்டளையின் பேரில் இப்பொழுது கட்டாயமாக மாலையில் புகை வண்டியில் ஏறித்தான் வரவேண்டுமென்பது அவள் வாக்கு. அவளுக்கு புகைவண்டியென்றால் அவ்வளவு பிரியம். அதில் பயணம் செய்தால் தான் அவளுக்கு பரம திருப்தி. வீட்டிலுள்ள ஏனைய அங்கத்தவர்களும் புகைவண்டிப்பயணம் என்றால் கண்களை விரித்து சந்தோஷப்படுவார்கள்.

இந்த அவஸ்தையை விலக்கிவிட்டு ஒரு ஏழு மணி நேர பஸ் பிரயாணம் சிலோனில் எனக்கு இலகு. ஆனால் குடும்பத்தில் எல்லோரும் பஸ்ஸை வெறுக்கிறார்கள். பஸ் வெறுப்புக்குரிய ஒரு பொருளாகிவிட்டது அவர்களுக்கு.

விட்டேத்தியாக வீட்டில் இருந்து வெளிக்கிட்டு முதன் முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பழைய 'கோழிக்கூடு' (லுங்கிக்கு ஏன் அந்தப் பெயர் வந்ததோ தெரியாது) சாரத்தோடு அதில் கொழும்புக்கு வந்தது மட்டும் தான் எனது இருபத்தியிரண்டு வயது வாழ்க்கையில் இரண்டாவது ரயில் பயணம். அதில் விரக்தி மட்டும்தான் மிஞ்சியிருந்தது. முதலாவது ரயில் பயணம். மாங்குளத்தில் இருந்து மட்டக்களப்பிற்கு அது பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது அது மோகன வதனியைக் காதலிக்கும் காலம். அவளும் அந்தப் பயணத்தில் இருந்தாள். அது ஸ்கூல் பயணம்.

அப்பொழுது அது ஒரு பிடித்தமானதும் சுவாரஸ்யமானதுமான ஒன்றாகத் திகழ்ந்தது. மாணவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து போனது இன்பம். புகைவண்டி என்றால் பாட்டுப்பாடி சந்தோஷப்படுவது என்று தான் நினைத்திருந்தோம். அப்படியே எல்லோரும் பாடிக்கொண்டு மட்டக்களப்பில் நடந்த நாடக விழாவுக்குப் போனது நல்லதுதான். ஆனால் கத்தி கத்திப்போனதிலை எங்கடை நாடகம் மூன்றாவது இடம். நாங்கள் பேசவேண்டிய வசனம் ஒன்றும் எனக்கு வரவில்லை. தொண்டை அடைத்துவிட்டது.

கடார்..... ர்..... ர்..... புகைவண்டி ஓட்டுனர் மொத்தப்பிரயாணிகள் மீதும் வஞ்சம் தீர்க்கிறார். ஒரு பெரிய குலுக்கு... நித்திரை கொண்டவர்கள் எல்லோரும் எழும்பிவிட்டார்கள். பிறேக்கை இப்பிடி பிடிக்கத் தேவையில்லை. என்ஜின் றைவரில் எரிச்சல் வந்தது. ஒரு கவனமுமில்லாமல் இருக்கிறார். இப்படியான செயல் செய்பவர் வீட்டில் மற்றவர்களோடு புழங்கும் போதும் இப்பிடித்தான் நடந்து கொள்ளுவார்கள். நான் உலகத்தின் பல நாடுகளில் ரயில் பயணம் செய்திருக்கிறேன். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக சிலோன் ரயிலைப் போல் உலகில் எங்குமே கிடையாது.

ஜேர்மனியில் இருந்து வந்த ஒரு தமிழ்க்குடும்பம் மிகவும் எரிச்சல் பட்டார்கள். எப்படியோ திருகோணமலைக்கு அது காலையில் போய்ச் சேர்ந்துவிடும் என்று தந்தை சொன்னார். அப்பா எங்கடை ஊபான் இப்பிடி இல்லையேப்பா மூத்தவன் அந்த தந்தையோடு எரிந்து விழுந்தான். “அப்பா சைச” என்று திட்டினான். ஜேர்மனியில் “ஊபான்” சுரங்க ரயில்கள் வலு நேர்த்தியாகவும் சௌகரியமாகவும் இருக்கும். அதில் பயணம் செய்தால் களைப்பு வராது. இங்கு களைப்படைவதற்காகவே ரயிலில் அவர்கள் கொண்டு போவதாகப்படுகிறது.

உறங்கலிருக்கை என்று அதற்கு பணமும் இருநூற்றைம்பது ரூபாய் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் அதில் படுத்தால் தூக்கத்துக்கு பதிலாக எரிச்சல் தான் வரும். ஆனால் மனைவி சொல்வாள். இதுதான் இலகு நல்லாப் படுத்துக்கொண்டு வரலாம். அவளுக்கு ரயில் தாலாட்டு ரொம்ப பிடிக்கும் நித்திரை வரும். எனக்கு வராது. ஒருநாள் இன்னுமொரு யோசனை சொன்னான். கொழும்பிலை இருந்து ஏறுங்கோ. உங்களுக்கு உறங்கலிருக்கையில் வர முடியாமல் இருந்தால் சிரமமாக இருந்தால் முதலாம்வகுப்பு கட்டில் படுக்கையில் வாருங்கோ!

கட்டில் படுக்கைக்கு என்ன விலை என்று கேட்டேன். உறங்கலிருக்கையின் இரண்டாம் வகுப்புக்கு இரண்டு மடங்கு ஐநூறு ரூபா. பரவாயில்லை நல்லாக தூங்கிக் கொண்டு போக முடியுமென்றால் பரவாயில்லை. அந்த யோசனை சரியாகப்பட்டது. ஆனால் ரயில்வே காரருக்கு என்ன ஓர வஞ்சனையோ தெரியாது. பதுளைக்கு உறங்கல் படுக்கை வசதி உண்டு, வவுனியாவுக்கு உண்டு மட்டக்களப்புக்கு உண்டு. ஆனால் திருகோணமலைக்கு அந்த வசதி இல்லை. இது ஓர வஞ்சனை இல்லாமல் வேறையென்ன? பாதகமில்லை படுத்துப் போவோம் என்றால் படுக்கை வண்டி இல்லை.

இந்தச் சேதி மனைவிக்குத் தெரியவர இன்னுமொரு யோசனை சொன்னான். பரவாயில்லை ஐநூறு ரூபா கொடுத்து படுக்கை முதலாம் தர டிக்கட் எடுத்து அதில் ‘கல்லோயா’ சந்தி வரைக்கும் நல்லாத் தூங்கிக் கொண்டு வாங்கோ ஏனெனில் முதலாம் வகுப்பு டிக்கட் உங்களிடம் இருக்குத்தானே.... ஆகவே இரண்டாம் வகுப்பு உறங்கலிருக்கையில் வரலாம்.

இந்த உறங்கலிகை விவகாரம் எனது மனைவிக்கு வலு அத்துப்படி. ரயில் பயணம் என்பது அவளுக்கு ஒரு செளகரியமான விடயம். அது ஏன் 'கல்லோயா சந்தி' வரைக்கும் நித்திரை வகுப்பு அதுக்குப் பிறகு இரண்டாம் வகுப்பு என்றால் அது பெரியகதை.

கொழும்பில் இருந்து ரயில் எட்டு முப்பதுக்குப் புறப்படும் மாலை நேரம். தபால் ரயில் ஊரில் உள்ள சின்னச் சின்ன ஸ்டேஸன்களுக்குக் கெல்லாம் தபால் பை கொடுத்துக் கொண்டு போவதற்கென்றே இந்த ரயில் போகிறது. சனி, ஞாயிறு தினங்களில் எட்டு மணிக்குப் புறப் பட்டுவிடும். அதில் ஒரு கைங்கரியம் நடைபெறும், இரண்டு ரயில்கள் ஒன்றாகப் பூட்டப்படும். இரண்டு ஊருக்குப் போகும் இரண்டு ரயில்கள் ஒன்றாகப் பின்னிக் கொண்டிருக்கும். முன்னுக்கு என்ஜி னோடு பக்கத்தில் படுக்கை வண்டி அதனைத் தொடர்ந்து ஏழு எட்டுப் பெட்டிகள் ஆட்களுக்கு பிரயாணிகளுக்கு ஏற்றமாதிரி மட்டக் களப்புக்கு பெட்டிகள் கொழுவியிருக்கும். பின்பக்கம் திருகோண மலைக்கு.

ஒவ்வொரு நாளும் மட்டக்களப்பிற்கும் திருகோணமலைக்கும் பெட்டிகள் நிறைய பிரயாணிகள் இருப்பார்கள் உறங்கலிருக்கை ஆறு மணிக்கு முதலே 'புக்' ஆகிவிடும். மாலை ஆறுமணிக்குப் பிறகு வருவோருக்கு சாதாரண மூன்றாம் வகுப்பு நெருக்கடியான இருக்கைக்கு மட்டும் தான் டிக்கட் கிடைக்கும்.

இதில் ஒரு முக்கியமான அவதானம் தேவை. இரண்டு கொழுவல் களும் விடுபடும் இடம் 'கல்லோயாச் சந்தி' முன் துண்டு அப்படியே மட்டக்களப்புக்குப் போகும். பின் பெட்டிகள் திருகோணமலைக்கு. சில வயசாளிகள் தனியாய் வந்தால் திருகோணமலைக்காரர் மட்டக் களப்புக்குப் போகிற புதினமும் நடப்பதுண்டு. மட்டக்களப்பு படுக்கையில் படுத்து வரச்சொல்லி விட்டாள் மனைவி.

அதுதான் பெரிய தர்ம சங்கடமாய்ப் போய்விட்டது. படுக்கை வண்டியின் படுக்கையில் படுத்தால் நித்திரை வரவேமாட்டன் என்கிறது. கல்லோயா சந்தியில் மாறாமல் விட்டால் அது பிறகு நித்திரை வந்து மட்டக்களப்பில் தான் விழிப்பு வரும். எனக்கு தூங்கு வது என்றால் நல்ல நித்திரை கொள்ள வேண்டும். இடைநடுத்தாக்கம் எல்லாம் திருப்திப்பட்டு வராது. இந்தப் பரிசோதனை முயற்சியில் நான் இறங்கிவிடுவோம் என்று நினைத்தேன் துணிந்துவிட்ட பின்பு பிறகென்ன.

படுக்கை வண்டி மட்டக்களப்பு பெட்டியோடு இணைத்து வைக்கப் பட்டிருந்தது ஒரு பயம் வந்தது தான். ஆனால் ஏறியாச்சு பெட்டி தேடித் படுத்தாச்சு. 2 படுக்கைகள், ஒரு ஏணி, ஒரு Toilet (கக்கசு நாத்தம் தாங்க முடியாமல் இருக்கும் கதவைத் திறந்தால்) சகிதம் அந்தப் படுக்கைப்பெட்டி இருக்கும். இப்படி தனித்தனி ரூம்களாக எட்டு ரூம்கள் சில ரயில்களில் பத்து ரூம்கள் இருக்கும், ரூம் என்றால் வசதிதான். குடும்பம் கணவன் மனைவி போவதற்கு வசதி. கதவை

மூடிக்கொண்டு லைற்றை அணைத்து விட்டுத் தூங்க முடியும். யாரும் தொந்தரவு படுத்த மாட்டார்கள் ஒரு முறை டிக்கட் பரிசோதகர் வந்து சரிபார்ப்பார் அவ்வளவுதான் படுக்க வேண்டியதுதான்.

ஆனால் எனக்கு டிக்கட் வாங்கும் பொழுது இருந்த உற்சாகம் படுக்கையில் இருக்கும் போது அல்லது படுக்கும் போது வருகுதில்லை. எனது ரூமில் இன்னொருவர் வந்தார். படித்த மனிதர் போலத் தென்பட்டார். சிரித்தார் என்னைப் பார்த்து “எங்கை போறியன்” என்று கேட்டார். “திருகோணமலைக்கு...” என்றேன் தோளைக்குலுக்கி சிரித்து விட்டு “கல்லோயாச் சந்தியில் மாறவேண்டும்” என்றார் “நான் மட்டக்களப்பு போகிறேன்” சொல்லிவிட்டு ஏணியைச் சாத்தி மேல் படுக்கையில் ஏறினார். ஆடை மாற்றிவிட்டு படுத்தார். கொஞ்ச நேரத்தில் குறட்டை வந்தது. நிம்மதியாக நித்திரை கொள்கிறார். ஏனெனில் அவர் மட்டக்களப்பு போகிறார்.

கல்லோயாச் சந்தி எப்பொழுது வரும். புகைவண்டி அப்படியே நீளமாக என்னை மட்டக்களப்புக்குக் கொண்டு போய்விடுமோ என்ற நினைப்பில் கொட்டக்கொட்ட முழித்திருக்கிறேன். நித்திரை வரவில்லை.

வெளியில் போய் டிக்கட் பரிசோதகரிடம் கேட்டேன் “எத்தினை மணி மட்டிலை கல்லோயாச் சந்திக்கு புகைவண்டி போகும்”.

தனது கை மணிக்கூட்டை திருப்பி திருப்பி பார்த்துவிட்டு சொன்னார் “ஒரு மூன்று மணிபோல...” அவர் விறு விற்றென்று போய் விட்டார். படுக்க முதல் சலம் பண்ணுவோமென்று சலகூடக் கதவைத் திறந்தால் ‘குப்’ பென்று அசுத்தமெல்லாவற்றையும் ஒருங்கு சேர்த்த மணம். சலம் வரவில்லை. கொஞ்சம் படுத்தால் நல்லது என நினைத்து படுத்தேன்.

தூக்கத்துக்குப் போக முதல் இத்தனை மணிக்கு எழும்ப வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு தூங்கினால் அந்த நேரம் தானாக விழிப்பு வரும். இதனை அனுபவபூர்வமாக பலர் உணர்ந்திருப்பர். எனக்கும் அப்படி நடந்ததுண்டு. இன்றும் அதே உத்தி. அத்தோடு ‘மொபைல்’ போனில் எலாம் செற் பண்ணி வைத்தேன். மூன்று மணிக்குப் போகும் என்றார் டிக்கட் பரிசோதகர். நான் இரண்டரை மணிக்குப் ‘எலாம்’ வைத்தேன். படுக்க வேண்டும் அத்தோடு எழும்பவும் வேண்டும் சிக்கல்தான். பயம் வேறு. படுத்தேன் என்ன நினைத்தாரோ என்னின் ட்றைவர் “கடார்.....” எல்லாப் பெட்டிகளும் அடி பட சடார் சடார் ஒரு பிறேக் போட்டார் தூக்கம் போச்சு.

எனது வாழ்நாளில் இலங்கையில் புகைவண்டியில் படுத்துப்போன முதல் பயணம் இதுதான். எந்த ஒரு நிலைமையையும் சமாளிக்கும் திறன் வேண்டும் என நினைப்பவன் நான். இதற்கு புகைவண்டிப் பயணத்துக்கு மேலதிக திறமை ஒன்றாவது வேண்டும்.

அனேகமாக ஐரோப்பாவில் பல சுரங்க ரயில்களில் போயிருக்

கிறேன். அத்தோடு அதிவேக ரயில்கள் வேகரயில்கள் என்று. ஆனால் இங்கு மாதிரி எங்கும் இல்லை. இந்தியாவில் கூட மின்சார ரயில்கள் நன்றாக இருக்கும்.

ஜேர்மனியில் ஊபான், பிரஞ்சுக்காரர்கள் தங்களது எல்லாப் பயணங்களையும் மெட்ரோவை வைத்தே திட்டமிடுவார்கள். அவ்வளவு நேர்த்தி, நேரம், ஒரு நிமிடமும் தவறாமல் இருக்கும். லண்டனில் அண்டர் கிறவுன்ட். ஹொலண்டில் சுவிஸில் ட்றாம்ப் ரயில் என்று மக்களின் போக்குவரத்து மக்களுக்கு சௌகரியப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. லண்டனில் தூர ரயில் பயணங்கள் சௌகரியமாக இருக்கும். கையடக்க கொம்பியூட்டரை பாவிக்கக்கூடிய மின்சார வசதி, ஆசுவாசமாய் இருந்து தூங்கிப் பயணக்களைப்பே விளங்காமல் இருக்கும். அங்கு யாரையும் யாரும் தொந்தரவு படுத்த மாட்டார்கள். கள்ளர் பயமில்லை. பயணத்துக்கு உத்தரவாதமும் சௌகரியமும் இருக்கும்.

கொட்டக் கொட்ட விழித்திருந்து பிறேக் மற்றும் புகைவண்டியின் பெட்டிச் சத்தம் கட.. கட எல்லாம் தாண்டி கல்லோயாச் சந்திக்கு அதிகாலை மூன்று முப்பதுக்கு வந்து நின்றது. இடையில் திடீரென்று என்ன நினைப்பாரோ என்னின் டைவர் நடுக்காட்டிற்கு மத்தியில் புகை வண்டியை நிற்பாட்டி வைத்திருப்பார். மக்களுக்கு ஏன் நிப்பாட்டி வைத்திருக்கிறார் என்று தெரியாது. ஒரு அறிவிப்பும் இல்லை. ஐரோப்பிய நாடுகள், லண்டனில் என்றால் ரயில் நிப்பாட்டி வைத்திருந்தால் றைவர் விலா வாரியாக எனவுன்ஸ் பண்ணுவார். ஏன் நிற்கிறது. எப்போது போகும். காரணம் என்ன? மன்னிப்பு எல்லாம்.

இங்கு மக்களைப் பற்றி மதிப்பவர் யார்? கூட்டு மொத்த ஒன்பது பத்து மணித்தியாலம் ஏன் எடுக்கிறார்கள் என்றே தெரியவில்லை திருகோணமலைக்கு - பிரயாணிகளின் எந்தத் தேவையும் பூர்த்தி செய்யப்படுவதில்லை. மல கூடம் நாற்றம். சமயத்துக்கு தண்ணீர் வரமாட்டாது. இன்னும் ஆயிரத்து எண்ணூறுகளில் போட்ட புகை வண்டிப்பாதைகள், சமிக்ஞை மரங்கள் என்று அப்படியே இருக்கிறது. இலங்கையில் உள்ள புகையிரத நிலையங்களின் அமைப்பைப்போல லண்டன் வெளிப்புற ரயில் நிலையங்களின் அமைப்பும் இருக்கும். அவர்கள் தானே இங்கு முன்பு கட்டியது.

கல்லோயாச் சந்தியில் நிற்பாட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனி எப்போ எடுப்பார்கள் என்பது தான் ஒவ்வொரு பயணிகளின் எண்ணத்தில் இருக்கும். மட்டக்களப்பிற்கு பெட்டிகளை பிரித்தெடுத்து வேறொரு என்னினில் மூட்ட வேண்டும். இந்தக் கைங்கரியத்துக்கு சில நேரம் அரை மணித்தியாலம் சில நேரம் ஒரு மணித்தியாலம் சில நேரம் அதற்கும் மேலும் எடுப்பார்கள். வேகப்பயணம் என்ற வார்த்தையே கிடையாது. ஏதோ ஓடுவார்கள் அவ்வளவு தான்.

முதலாம் தர படுக்கைப் பெட்டியில் இருந்து இறங்கி எது திரு கோணமலை போகிறது என்று சரியாக விசாரித்து அதில் ஏறி இரண்

டாம் தர உறங்கலிருக்கையில் வந்து அமர்ந்தேன். இனிமேல் சாகும் வரைக்கும் உந்த விவகாரமே வேண்டாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இனிமேல் போவதென்றால் பேசாமல் ஓரேயடியாக திருகோண மலைப் பெட்டியில் ஏறுவது என்று முடிவெடுத்தேன். தனியப்போகும் போது பஸ் பயணம் போதும் என்றும் நினைத்தேன். மனைவியோடு போகும் போது அவள் கட்டாயமாக புகைவண்டியில் தான் போவாள் என்பது மாற்ற முடியாத விதி. இனிமேல் மனைவி வழி வேறு என் வழி வேறு.

பிரயாணிகள் சிலர் அயர்ந்து தூங்குகிறார்கள். சிலர் தூக்கம் வராமல் விழித்திருக்கிறார்கள். சிலர் சாமான்களில் கவனமாக இருக்கிறார்கள். சில சத்தங்கள் பழக்கப்பட்டால் தூக்கத்துக்கு இடைஞ்சல் இருக்காது.

லண்டனில் ஹீத்ரோ விமான நிலையத்திற்குப் பக்கத்தில் வீடு இருந்தது எனக்கு முதலில் விமான சத்தம் கர்ணகரோமாக இருக்கும். விமானம் கீழிறங்குவது எங்களது வீடுகளுக்கு மேலால். ஒரு பயமும் இருந்தது. விமானம் தற்செயலாக விழுந்து விட்டால்... ஆனால் அதெல்லாம் போகப்போக பழகிவிட்டது. எத்தனை விமானங்கள் இறங்கினாலும் நித்திரைவரும். ரயில் சத்தம், பிறேக் எல்லாம் பழக்கப்பட்டவர்கள் ஆழ்ந்து தூங்குகிறார்கள்.

இடையில் வந்த புகைவண்டிப் பாதுகாவலர் ஜன்னல்களை மூடச் சொன்னார். கள்ளர் பயம். கள்ளர் புகை வண்டியினுள் ஏறி, பெண்களின் காது கழுத்தில் உள்ள ஆபரணங்களைக் கழற்றச் சொல்லிக் கொள்ளையடிப்பதும் சில இரவு புகைவண்டிகளில் நடப்பதுண்டு என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். முதல் யாழ் தேவியில் அப்படி நடப்பதுண்டாம். காட்டுப்பகுதியில் சிக்னல் கிடைக்காமல் புகைவண்டி நிற்கும் நேரம் பார்த்து கள்ளர் தங்களுடைய வேலையைக் காட்டி விடுவார்களாம். ஆகவே பெண்கள் முன்பு போல பெரிசாக நகை நட்டுகள் அணிந்து வருவதில்லை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

புகை வண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. குலுக்கல் ஆட்டத்துடன் ஓடுகிறது. நித்திரை வரமாட்டேன் என்கிறது மூன்றாம் வகுப்பு உறங்க லிருக்கைக்கு எனது பின் ஆசனத்துக்குப் பக்கத்தில் மல சல கூடம் இருக்கிறது. ஒருவர் போய்விட்டு வந்தார். சள சள வென்று தண்ணீர் எனது காலுக்கடியில் வந்து அப்படியே முன்னாலும் ஓடுகிறது. பயணிகள் காலைத் தூக்க முதல் தண்ணீர் எல்லாம் பெட்டி முழுக்க ஓடிவிட்டது. பைப் ஒன்று உடைந்த சேதி பின்னர் தான் உள்ளே இருந்து வந்தவர் சொன்னார். தண்ணீர் எங்கும் தண்ணீர்.

மனைவி வீட்டில் சுகமாக கட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பாள். கல்லோயாச் சந்தி கடந்தால் ஒருவகை நிம்மதி. திருகோணமலை பயணிகளுக்கு அது வரும். எனக்கும் வந்தது. இன்னும் இரண்டரை மணித்தியாலங்களுக்குள்ளால் போய் விடலாம் எனும் சந்தோஷம் தான்.

சிலர் தூக்கத்தில் இருந்து எழும்பி போத்தல் தண்ணீரால் வாய் கொப்பளிக்கிறார்கள். சிலர் முகம் கழுவுகிறார்கள். மல சல கூடத் தண்ணீர் நின்று விட்டது ஒருவரும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. தண்ணி தாங்கியில் நீர் முடிந்திருக்கும். பெட்டி முழுக்க தண்ணி. காலைத்தூக்கி கம்பியில் வைத்த படி பிரயாணிகள் ஒருவர் சீற்றுக்கடியில் பேப்பர் போட்டுப் படுத்தவர் மல கூடத் தண்ணீரால் நனைந்துவிட்டார்.

அனேகமாக எல்லோருக்கும் யன்னலோர இருக்கை தான் பிடிக்கும் பெரியவர் சிறியவர் என்றில்லாமல் எல்லோருக்கும் அது ஏனென்று தெரியாது அப்படித்தான். எனது மனைவிக்கும் அது தான் விருப்பம்.

கடார்.... சடார் பிறேக் பிடிக்கிறார் றைவர். சீனன்குடா வந்து விட்டது. ஆமிக்காரர் நேவிக்காரர் இறங்குகிறார்கள் கூடவே கொஞ்ச பொதுமக்களும்.

இப்பொழுது தான் ஏதோ வைச்சது எடுக்கப்போறவர் மாதிரி என்ஜின் றைவர் வேகம் கூட்டுகிறார். எப்படியாவது திருகோணமலை பிரயாணிகளை அந்த ஸ்டேஸனில் இறக்கி விட வேண்டும் என்ற ஆவல் போல... “ராசா இப்படி ஏற்கனவே ஓடியிருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்....” மனம் சொன்னது.

கடார்.... சடார்.... நேரம் காலை 6.30 திருகோணமலை ஸ்டேஸனில் பிறேக்போட்டார் என்ஜின் றைவர்.

கடரொளி,

18.09.2005

எங்களது வீடுகளைத் தாருங்கள்

— ௨௦௨ —

எனக்கு மனம் மிகவும் அந்தரமாகவும் கவலையாகவும் இருக்கிறது. பட்டினியால் சாப்பாடில்லாமல் ஆமிக்காரர் கொடுக்கும் சோற்றுப் பார்சலை இரண்டு கைகளாலும் பிச்சை எடுப்பது போல் கெஞ்சிவாங்கும் போது வயித்தைப் பத்தி எரிகிறது எனக்கு. வன்னி மக்களின் நிலைமை இப்படி ஆகிவிட்டதே.

வன்னி மண் முழுக்க ஓடித் திரிந்த காலம் எனக்கு மனம் முழுக்க வியாபித்து இருக்கிறது. நான் பிறந்த மண் அது. நான் அள்ளித்தின்ற மண் அது. நான் படித்த பூமி அது. எனது உறவினர்கள் வாழ்ந்து இறந்த பூமி அது.

ஒட்டுசுட்டானுக்கு பாடசாலைக்கு கால்நடையாகவே நடந்து ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு மைல்கள் எனது பாதம் பட்ட பூமி அது. பத்து வருடம் பாடசாலைக் காலங்களில் எப்பவுமே எனக்கு பஸ்ஸில் பள்ளிக்கூடம் போன ஞாபகமில்லை. நடைதான்.

உண்மையில் நாங்கள், மக்கள் எப்பொழுதுமே தமிழீழம் கேட்க வில்லை. நிம்மதியாக வாழ்ந்த மக்கள் நாங்கள். விவசாயிகள் அன்றாடம் உழைத்து வாழ்ந்த மக்கள் நாங்கள். யுத்தம் ஒவ்வொருவரையும் சின்னாபின்னப்படுத்தி சிதைத்து சிதிலமாகிப் போட்டு விட்டது. ஒருவேளை சோற்றுக்கு கையேந்தும் நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டார்கள் யுத்தப் பேரினவாதிகள்.

வன்னியில் கமக்காரர் வீட்டில் நெல்லு மூடைகள் பன்னிரண்டு மாதமும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். எங்கள் ஊரில் பசியோடு இருந்தவர்கள் யாருமில்லை. பிச்சைக்காரர்கள் இல்லை. எமது ஊரில் வெளியூர்களில் இருந்து பிச்சைக்காரர்கள் வந்தாலும் ஊரை விட்டுப் போகும்போது ஒரு மூடை நெல்லாவது அரிசியாவது கொண்டு போவார்கள். ஒரு வீட்டுக்கு வந்து சாப்பாட்டுக்கு அரிசி இல்லை என்று கேட்டால் குறைஞ்சது இரண்டு பால் சுண்டு அரிசியாவது கொடுப்பார்கள். என் அம்மா எத்தனையோமுறை அவ்வாறு கொடுத்திருப்பதனைப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த இரண்டு சுண்டு அரிசி அரைக் கொத்து அளவாகும்.

எங்களது புளியங்குளத்தில் ஆடுமாதோடு பெரும் வயல் நில புலங்களோடு வாழ்ந்தவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்களோ செத்துப் போனார்களோ தெரியாது. நான் எங்கு போய்த் தேடுவேன் எனது கிராமத்து மக்களை.

அங்கிருந்து புலிகள் முஸ்லிம்களை ஊரை விட்டு 1990 ஆம் ஆண்டு வெளியேற்றியபோது பக்கத்து வீட்டு தமிழர்களெல்லாம் மனம் வெடித்து அழுத்து இன்னும் ஞாபகமாய் இருக்கிறது. மாங்குளம், கரிபட்டமுறிப்பு, மணவாளன் பட்டமுறிப்பு, ஒட்டுசுட்டான், புளியங்குளம், மானுருவி, கருவேலன் கண்டல், முள்ளியவளை, தண்ணீர் ஊற்று, நீராவிப்பிட்டி என்று குட்டிக் குட்டி கிராமங்களில் அழகான குழந்தை குட்டிகளோடு நன்றாக வாழ்ந்த மக்கள்.

யுத்தம் என்ற சனியன் ஏன் வன்னிக்குள் புகுந்ததோதெரியாது. சிவனே என்று கிடந்த மக்களை அவர்களின் சொந்த நிலத்தில் இருந்து விரட்டிப் போட்டார்கள். எல்லோருமாக சேர்ந்து விரட்டி விட்டார்கள். விரட்ட வைத்து விட்டார்கள். இனி அந்தச் செல்வம் கொழித்த பூமியை எங்களுக்கு சிங்களவர்கள் தருவார்களா? எங்கள் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் குடிக்க விடுவார்களா? எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் இருந்த செல்லையா அண்ணர் செத்துப் போய்விட்டார் என்று இங்கு தனது அப்பாவின் செத்தவீட்டை இலண்டனில் அவரது மகன் தனது வீட்டில் நடத்துகிறான்.

பிரேதம் இல்லாமல் செத்த வீடு நடத்தும் சமூகமாக எமது சமூகம் அவலமாகிப் போய்விட்டது. செல்லையாண்ணை நல்ல மனிதர். 28 வருடத்துக்கு முன்பு பார்த்த மனிதர் அவர். நான் ஊரை விட்டு வெளிக்கிட்ட போது சின்னப்பொடியன், சோலி சுறட்டுக்குப் போகாத நல்ல மனிதர் செல்லையா அண்ணர். குளக்கட்டோடு எட்டு ஏக்கர் வயல் காணி அவருக்கிருக்கிறது.

ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் கண்கொண்டு பார்க்க முடியாது அவ்வளவு செழிப்பு, எங்களுக்கு 5 ஏக்கர் நெல்வயல். அந்த ஏரியா முழுவதும் றோட்டோரமாக நெல் செழித்து நிற்கும். இதற்கிடையில் செல்லையா அண்ணரின் வயலுக்குள் குளக்கட்டோடு சேர்த்து ஒரு வயல் பிள்ளையார் இருக்கும். அதில் ஒன்றுமில்லை ஒரு கல்தான். தமிழன் கல்லிலே தெய்வத்தைக் கண்டவனல்லவா. அந்த வயல் பிள்ளையாருக்கு நிறமணிபோட்டு பொங்கல் வைப்பார்கள். அந்த எமது புளியங்குளம் கிராமத்துக்கே அந்தப் பிள்ளையாருக்குத்தான் செல்வாக்கு அதிகம். ஏனெனில், சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ள எல்லோரும் அங்கு வந்து பொங்குவார்கள். நிறமணி போடுவார்கள். என்னையொத்த வயதுக்காரர் எல்லாம் அங்கு சங்கு ஊதுகிற சத்தம் கேட்டால் போதும் வெறும் மேலோடு கட்டிய சாரத்தை சண்டிக்கட்டை கட்டிக்கொண்டு அரக்கப்பரக்க ஓடிவந்துவிடுவோம்.

பிள்ளையாரைப் பற்றி எங்களுக்குக் கவலை இல்லை. பொங்கலும் வாழைப்பழமும் மோதகமும் வடையும் வாழை இலையில் வைத்து நிறைய நிறைய எந்த வஞ்சகம் இல்லாமல் தருவார் செல்லையா அண்ணர்.

பெரும் செல்வாக்கான மனிதர் இருந்தும் சேட் போடமாட்டார். நாலுமுழ வேட்டியும் சால்வையும்தான். அந்த நல்ல மனிதர் ஊர்

பேர் தெரியாத புதுமாத்தளன் பகுதியில் போய் அந்த உப்புக்காத்தில் கிடந்து பசியால் பட்டினியால் வாடி கடைசியில் செல்லடிபட்டு செத்துப் போனார். என்ன கொடுமை இது. அந்த மனிதனை நினைக்கும் போது கண்ணீர் வருகிறது. இப்படி இன்னும் எத்தனை பேர் செத்துப் போனார்களோ பசியால் பட்டினியால்?

எனது விவரணங்களுக்காக தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் அங்கிருந்து அகதிகளாக வருகின்ற இலட்சக்கணக்கான மக்களை தொலைக்காட்சியில் காட்டும்போது தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு மக்கள் சொல்கிறார்கள் இங்கு தயவுசெய்து அந்தக் காட்சிகளை திருப்பித் திருப்பிப் போடுங்கள். ஏனெனில், எங்கடை சொந்தக்காரர்கள் யாராவது வருகின்றமோ என்று பார்ப்பதற்கு என மக்கள் சொல்லும் பொழுது எனக்கு நெஞ்சு வெடித்துப் போகிறது. இரவில் நித்திரை வருகுதில்லை. மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சாரிசாரியாக எல்லோரும் அந்த மண்ணை விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டார்கள். எத்தனை ஆயிரம் பேரைக் காவு கொடுத்துவிட்டோம்.

தமிழீழத்தைப் பெறுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு அரசியல் தலைவர்கள் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் உயிர்களைக் கொடுத்து விட்டோமா? இப்பொழுது அடுக்கது என்ன? எத்தனை நாளைக்கு இந்த அகதி முகாம்கள். ஒரு பெண்மணி வவுனியா அகதி முகாமில் இருந்து தொலைபேசியில் இங்கு இலண்டனுக்கு உறவினர்களோடு பேசும் பொழுதும் பெண்கள் பெரும் கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லி அழுதிருக்கிறார்.

மாதவிடாய் காலங்களில் பெரும் அவஸ்தைப்படுவதாகவும் அந்தக் காலங்களில் பாவிக்கின்ற சுகாதார துவாய் போன்றவை அதிகமாகத் தேவைப்படுவதாகவும் பல நாட்களாக குளிக்க தண்ணியில்லையென்றும் சொல்லிக் கவலைப்பட்டிருக்கிறார். அகதி முகாம்களில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் ஏராளம்.

யுத்த நேரங்களில் பிள்ளைகளைப் பெத்து காவு கொடுத்து, பின்னர் கணவனை இழந்து விதவையாகி, பிறகு அகதி முகாம்களில் அல்லல்பட்டு என்று தமிழ்ப் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் சொல்லிமாளாதவை. இந்தக் கடும் இறுதி யுத்தத்தில் செத்துப்போன பெற்றோரின் பிள்ளைகள் எல்லாம் அனாதைகளாகி விட்டனர். அவர்களை யார் காப்பாற்றப் போகிறார்கள். எந்த உத்தரவாதமும் தரமாட்டார்களாம் யாரும். வன்னி மக்களை அவர்களின் சொந்த பூமியில் இருந்து ஓட ஓட விரட்டியாகிவிட்டது. அடுத்தது என்ன?

வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் போராடிக்கொண்டிருக்கும் மக்களின் குரலாக ஒட்டுமொத்த வேண்டதலாக இருப்பது இதுதான். தயவு செய்து பறித்தெடுத்த எங்கள் வீடுகளைத் திருப்பித் தாருங்கள். கஞ்சியோ கூழோ எங்கள் முற்றத்தில் இருந்து குடித்துவிட்டுப் போகிறோம்.

உயிரோசை
15.06.2009

கண்ணீரைத் தின்பவர்கள்

— ௨௦௨ —

வாழ்வுக்கும் மரணத்துக்கும் இடையில் வெறும் ஒரு நூல் இடை வெளியில்தான் எனது மக்கள் வன்னியில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். வாழ்வு தொடர்பான அனுபவத்துக்கு அப்பால் மரணம் தொடர்பாகவே இரவு பகலாக சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள். மரணம் அவ்வளவு நெருக்கமாக ஒவ்வொரு நொடியில் உரசிக் கொண்டு போகிறது.

பால்மா வாங்க நின்றவர்கள், கஞ்சிக் கடாரத்துக்கு முன்னால் வரிசையாக நின்றவர்கள், மரத்துக்குக் கீழே இருந்தவர்கள், வைத்திய சாலையில் படுத்திருந்தவர்கள், போனவர்கள், வந்தவர்கள், கர்ப்பிணிகள், குஞ்சு குருமான்கள் என்று எல்லோரையும் மரணம் அள்ளிக் கொண்டு போகிறது. தினம் தினம் மரணம் மட்டும் தான்.

தாகத்தால் மரணித்தவர்கள், பட்டினியால் மரணித்தவர்கள், நோயால் மரணித்தவர்கள், அதிர்ச்சியால் மரணித்தவர்கள், கர்ப்பிணியின் வயிற்றில் இருக்கும் சிசு கூட கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறது.

எமது உயிரான கண்களுக்கு முன்னால் வன்னியில் மக்கள் தினம் தினம் அடித்துக் கொல்லப்படுகின்றனர். கால்கள் இரண்டும் முழங்காலோடு பிய்ந்து போன சிதைந்து போன இரத்தமும் சதையுமாக தொங்குகின்ற இளைஞர்களின், பெண்களின், ஆண்களின் சிறுவர்களில் உடலங்களைப் பார்த்து பார்த்து எனக்கு மன அழுத்தம் உண்டாகி விட்டது. என்னைப் போல இன்னும் எத்தனையோ பேருக்கு அப்படித் தான் இருக்கிறது.

நீங்கள் இலங்கையில் இருந்துகொண்டு பார்க்கத் தடுக்கப்பட்ட பல காட்சிகள் இங்கே லண்டனில் அடுத்த நாளே பார்க்கிறோம். இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிகிற காட்சிகள் அவை. காசாவில் நடந்ததை உங்களுக்கு டி.வி.யில் பார்க்கக்கூடியதாக செய்திகள் இருந்திருக்கும். ஆனால் வன்னியில் நடப்பதை கொழும்பில் உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் பார்க்கிறோம்.

ஒரு முள்ளு குத்தி விட்டாலோ அல்லது ஒரு கல்லடிபட்டாலோ என்னவாய் துடித்து போகிறோம். உயிரோடு இருக்கும் மனிதரின் முழங்காலில் சிதைந்து போன பிய்ந்து போன தசைகளை மாட்டிறைச் சியைக் கத்தியால் வெட்டுவது போல வெட்டி எடுத்து மிகுதிச்

காலை வீல்புறோவில் போட்டு குப்பையோடு குப்பையாக எடுத்துப் போகிறார்கள். என்ன கொடூரம் இது தமிழனுக்கு?

கஞ்சியை மட்டும் காய்ச்சிக் குடிக்கிறார்கள். நல்ல தண்ணீர் கிடைக்காத உப்புக் கடலோரம் ஒரு லட்சம் பேர் வறண்டு போய்க் கிடக்கின்றனர். எல்லோரும் இந்த மக்களுக்கு உதவக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கூட்டம் கூட்டமாக கொத்து கொத்தாக பிரேதங்களைத்தான் வன்னி மண் ஒவ்வொரு நாளும் கண்டு கொண்டு இருக்கிறது. அங்கிருந்து உயிர் தப்பிப் போகலாம் என்று இந்தியாவுக்கு அண்மையில் போன 21 பேரில் வழிமாறி ஆந்திராவுக்குப் போய் அடைந்திருக்கிறார்கள் 11 பேர். 10 பேர் போன வழியில் கடலுக்குள் சாப்பாடில்லாமல் செத்துப் போய்விட்டார்கள். செத்துப் போனவர்களை தனது கையால் ஒவ்வொருவராகக் கடலில் போட்ட இளைஞர் சொல்கிறார். பசியில் கதறிச் கதறிச் செத்துப் போனார்கள் அவர்கள் என்று.

வன்னியில் காயம்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மருந்துப் பொருட்கள் ஏதுமில்லை என்று முள்ளிவாய்க்கால் வைத்தியர் சண்முகராஜா சொல்கிறார். புண்ணை சுத்தமாகக் கழுவுவதற்கு ஒரு வகையான தொற்று நீக்கிகளும் இல்லை புண்கள் எல்லாம் சீழ் பிடித்து முழு உடம்பும் கிருமி தொற்றாகி இறந்து போகிறார்கள். கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் குழந்தைகளோடு செத்துப் போய்க்கிடக்கிறார்கள். பிரேதங்கள் அடக்கம் செய்ய முடியாமல் வீதிகளில் கிடக்கின்றன. அவை அழுகி மணக்கின்றன. உயிரோடு இருப்பவர்களின் காயங்கள் அழுகி மணக்கின்றன. கற்பனை செய்து பாருங்கள் இந்த நூற்றாண்டில் ஒரு மனிதக் கூட்டம் கண்ணுக்கு முன்னால் செத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது எனது மண்ணில்.

வன்னிக்குள் இருந்து விரட்டப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்காக பரிதாபப்படும் சர்வதேசம் அந்த மக்களுக்கான எதிர்காலத்திற்காக என்ன செய்யப் போகிறது? தமிழர்கள் தொடர்ச்சியாக ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். பிரித்தானியாவிலும் ஐரோப்பிய நாடுகள், அவுஸ்திரேலியா, கனடா என்று தொடர் ஆர்ப்பாட்டங்களும் உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களும் இடம்பெற்று வருகின்றன.

உண்ணாவிரதம் இருந்த பரமேஸ்வரன் பிரித்தானிய அரசாங்கம் தனக்கு ஒரு உறுதிமொழி வழங்கியது என்று 24ஆவது நாள் சைமன் ஹியூஸ் எம்.பி. பழரசம் கொடுக்கக் குடித்து முடித்து விட்டுச் சொன்னார். ஆனால் அவரின் தியாகம் அளப்பரியது. ஒருநாள் விரதம் இருக்கவே ஆலாய்ப் பறக்கும் ஆட்கள் மத்தியில் தொடர்ச்சியாக அகிம்சை முறையில் இப்போதைய அரசாங்கங்களை அடிபணிய வைக்கலாம் என்ற துணிவு அசாத்தியத் துணிவுதான். ஆனால் பிரித்தானிய அரசாங்கம் என்ன சொன்னதுத் தமிழர்களைக் காப்பாற்றுமா? இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்குமா? அல்லது என்ன இழவைத்தான் சொன்னது? என்று வாய் திறக்கிறார் இல்லை பரமேஸ்வரன். ஆனால் உண்ணாவிரதத்துக்கு பலன் கிடைத்து விட்டது என்கிறார்.

இப்பொழுது இங்கு லண்டனில் இன்னும் நான்கு இளைஞர்கள் சாகும் வரையில் சாப்பிடாமல் இருக்கப் போகிறோம் என்று பரமேஸ் வரன் மாதிரி 2009 மே முதலாம் திகதியில் இருந்து ஆரம்பித்து இருக்கின்றனர். இப்பொழுது உண்ணாவிரதங்களுக்கு மக்களின் மரணங்களை எவ்வாறு தடுக்க முடியும் என்பதுதான் பாரிய பிரச்சினையாகி விட்டது. பிரபாகரனைப் பிடிக்கும் வரை யுத்தம் நடைபெறும் என்று கோதாபய, மகிந்த, கெஹலிய, அனுர பிரியதர்சன யாப்பா, ரத்னசிறி என்று எல்லோருக்குமே ஒருமித்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

யுத்த நிறுத்தம் என்பது ஒரு தற்கொலைக்கு சமம் என்று இராணுவம் எண்ணுகிறது. ஆனால் முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியில் இருக்கும் ஆயிரக் கணக்கான மக்களின் நிலைமை என்ன? நினைக்கும் போதே தலை வெடிக்கிறது.

பிரபாகரனைப் பிடித்து அல்லது பொட்டு அம்மானைப் பிடித்து இந்தியாவிடம் கொடுப்பதாக ஜனாதிபதி உறுதிமொழி வழங்கியிருக்கிறார். கொடுத்தால் அதற்குப் பிறகு யுத்தம் என்று ஒன்று இல்லாமலே ஆகிவிடுமா? பிரபாகரன் பிடிபட்டால் பிறகு யுத்தம் முடிந்து விட்டது என்று அரசாங்கம் அறிவித்தல் விடுமா? என்ற கேள்விகளுக்கு யாராலும் ஆம் என்றோ இல்லை என்றோ பதில் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. ஏனெனில் அவ்வளவு சிக்கல் எங்களுக்கு முன்னால் இருக்கிறது.

இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு தமிழ் மக்கள் இந்த அகதி முகாம்களில் இருந்து தத்தளிப்பது. இப்பொழுது தரம் பிரிக்கும் நடவடிக்கை இடம் பெறுகிறது. எதிர்காலம் மிகவும் அச்சம் மிகுந்ததாக இருக்கிறது. அது மாபெரிய இருண்டகாலமாகவே கண் முன்னால் விரிந்துபோய்க் கிடக்கிறது. இலங்கை என்ற ஜனநாயக நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொரு பிரஜையும் நாட்டில் எந்த இடத்துக்கும் போகலாம், வரலாம், சொத்து வாங்கலாம், விற்கலாம். ஆனால் இதெல்லாம் சாத்தியமற்றுப் போய் வன்மம் வேருன்றி அதனை அறுக்க முடியாமல் இருக்கிறது. அமெரிக்கா சொல்கிறது இராணுவத் தீர்வு இன்னும் தமிழர் சிங்களவர் ஒற்றுமையை பாதிக்கும் என்று.

இந்தியா, சீனா, ரஷ்யா, பாகிஸ்தான், ஜப்பான், இஸ்ரேல், ஈரான் போன்ற நாடுகள் இலங்கையில் இராணுவத் தீர்வுதான் சரி என்கின்றன.

எது சரி, எது பிழை என்று அவர்கள் வாதாடிக் கொண்டிருக்க ஒன்றும் அறியாத அப்பாவிக்கள் தினம் தினம் நூற்றுக் கணக்கில் மிருகங்களைப் போல போன போன இடத்தில் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

உலக மகா ஜனங்களே! இறக்கும் மனித உயிர்களைக் காப்பாற்றுங்கள்! உடல் ஊனமுற்ற ஆயிரக் கணக்கானவர்களுக்கு மருந்து கொண்டு வாருங்கள்! பசியோடு இருக்கும் அந்த மக்களுக்கு ஒரு வயிற்றுக்குச் சோறு போடுங்கள்! தயவு செய்து உங்கள் எல்லா அரசியலையும் புறத்தே வைத்துவிட்டு.

தினக்குரல், 10.05.2009

அகதிகளின் அல்லாட்டம்

— ௨௦௨ —

இங்கே லண்டனில் அகதிகளை அப்படியே கொத்தோடு அள்ளிப் போகிறார்கள் இமிகிறேசன் அதிகாரிகள். பொலிஸின் உதவியோடு ஒளித்திருக்கிறவர்கள், வீதியால் போகிறவர்கள், வருகிறவர்கள், வேலையிடத்தில் இருக்கிறவர்கள், இன்சூரன்ஸ் நம்பர் இல்லாதவர்கள், சைன் பண்ணப் போகிறவர்கள் என்று எல்லோரையும் தூக்குகிறார்கள்.

தமிழ் அகதிகள் நடுங்கிப் போய் இருக்கின்றனர். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறுகிறார்கள். விசா நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் இங்கு எனது வீட்டுக்குக் கூப்பிடு தூரத்தில்தான் ஈற்றன் ஹவுஸ் இருக்கிறது. நான் போகும் பஸ்ஸில் எத்தனையோ தமிழ் அகதிகள் கையெழுத்துப் போட வருவார்கள். ஒவ்வொருவர் கதைத்துக் கொண்டு போவார்கள். அதில் ஒவ்வொருவரின் வாழ்வும் தெரியும்.

இதில் தமிழ் அகதிப் பெண்களின் நிலைமைதான் பெரும்பாடு. சனிக் கிழமை கையெழுத்து வைக்க வருகிறவர்கள் தங்களது வேலை வெட்டிகள் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வரவேண்டும். பால்குடி குழந்தைகள், கர்ப்பிணிப் பெண்கள் என்று கையெழுத்திடும் இடம் அல்லோலகல்லோலப்படும்.

பயம். எப்பொழுது அவர்கள் தங்களைத் திருப்பி அனுப்பி விடுவார்களோ என்ற பயம், பெரும் அச்சமாக இருக்கிறது. தினமும் தமிழ் அகதிகளை ஐரோப்பிய நாடுகள் திருப்பி அனுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாட்டில் இப்பொழுது யுத்தம் முடிவடைந்துவிட்டது என்று இலங்கை அரசாங்கம் பிரசாரம் செய்யச் செய்ய யுத்தம் காரணமாக, உயிர் அச்சம் காரணமாக மனித உரிமைகளை மதித்து இங்கு அடைக்கலம் தந்தோம். இப்பொழுது தான் யுத்தம் இல்லையே. திரும்பிப் போங்கள் என்று மேற்குலக நாடுகள் சொல்கின்றன.

இங்கு உள்ளவர்களுக்கே வேலை இல்லை. எப்படி வாறவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது என்ற கேள்வியை வெள்ளைக்காரர்கள் திருப்பிக் கேட்கின்றனர். அதனால் அகதிகளே வராதீர்கள் என்றே சொல்கின்றனர். இருப்பவர்களே திரும்பிப் போங்கள் என்கின்றனர்.

இங்கு வங்கிகளே திவாலாகிக் கொண்டு வருகின்றன. பொருளாதாரம் அதல பாதாளத்தில் இருக்கிறது. கொம்பனிகள் பல முடிவிட்டன. சாப்பாட்டுக்குக் கூட பஞ்சம் வரப்போகிறது என்று வெள்ளைக்காரர் பேசிக் கொள்கின்றனர்.

அகதிகள் விடயத்தில் வெளியில் சொல்லாமல் பெரும் கட்டுப்பாடுகளை விதித்து வருகின்றது பிரித்தானியா. எனினும் செலவுகள் குறித்து குடிவரவு அமைச்சு தலைமையில் கைவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. வந்திருக்கும் லட்சக்கணக்கான அகதிகளின் விவகாரங்களைக் கையாளுவதற்கு மில்லியன் கணக்கான ஸ்ரேலிங் பவுண்டுகளை செலவு செய்வதற்கு பொருளாதாரம் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் இருப்பதாக அரசு திணறிக் கொண்டிருக்கின்றது. என்னவாவது செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கம் நினைக்கிறது. ஒரு கிழமைக்கு இத்தனை பேரை அனுப்ப வேண்டும் என்று ஒஃபிஸர் மாருக்குக் கணக்கு வேறு கொடுக்கிறது ஹோம் ஒஃபிஸ் என்று ஒரு அதிகாரியே என்னிடம் சொன்னார். அதுதான் இப்பொழுது நடக்கிறது.

இங்கு ஆறுமாத ரூறிஸ்ட் விசாவோடு வருகின்றவர்கள் லண்டன் என்றவுடன் சம்பாதிக்கும் இடம் என்று நினைக்கின்றனர். முதலில் அந்தத் தப்பான அபிப்பிராயத்தை மனதில் இருந்து அகற்ற வேண்டும். இது புத்திசாலிகளுக்கான அறிவுறுத்தல். ஏனெனில் இங்கு இப்பொழுது வெறும் ரூறிஸ்ட் விசாவில் வருபவர்கள் முதல் மாதிரி களவாக வேலை செய்ய முடியாது. கடுமையான சட்டங்களால் இறுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

அப்படி ரக்ஸ் கட்டுகின்ற இன்சூரன்ஸ் நம்பர் இல்லாமல் வேலை செய்து பிடிப்பட்டால் வேலை கொடுத்தவருக்கு 10 ஆயிரம் பவுண்ட் தண்டனை என்று சட்டம் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். பல முதலாளி மாருக்கு தண்டனையும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பொழுது இன்சூரன்ஸ் நம்பர் இல்லாதவர்களை வேலைக்கு எடுக்க ஒருவரும் தயாராக இல்லை. அச்சப்படுகிறார்கள்.

அடுத்த பிரச்சினை இலங்கையில் இருந்து வருபவர்கள் முதலில் லண்டனை ஒரு தேவ புரியாக நினைப்பதைக் கைவிட வேண்டும். குளிர் கடுங்குளிர், வேலை இல்லாப் பிரச்சினை, உழைப்பு கடும் உழைப்பு, செலவு பெரும் செலவு, இலங்கை போல் இலஞ்சம் ஊழல் கொடுத்து ஒன்றையும் சாதிக்க முடியாது. எல்லாம் சட்ட திட்டமாகவே இருக்கும். சும்மா போயாச்சு எல்லாம் நடந்து விடும் என்று நினைத்துக் கொண்டு ரூறிஸ்ட் விசா, ஸ்ரூடன்ஸ் விசாவில் வருகிறவர்கள் ஏங்கி, மிலாந்திப் போய் இருக்கின்றனர்.

எனது நண்பர் ஒருவருக்குத் தெரிந்தவர் மட்டக்களப்பில் இருக்

கிறார். அவரின் மகனுக்கு ஸ்ரீடன்ட் விசா கிடைத்துவிட்டது. அப்பருக்கு மகன் லண்டன் சீமைக்குப் போகிறான் என்ற பெரும் மகிழ்ச்சி. இங்குள்ள எனது நண்பருக்கு கோல் அடித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். உங்களை நம்பித்தான் மகனை அனுப்புகிறேன் என்று மகனும் வந்து இறங்கிவிட்டார். வந்த ஸ்ரீடன்ட், நண்பர் தங்கியிருக்கும் ஒற்றை ரூமில் உடுப்பு பெட்டியோடு வந்து குந்தியிருக்கிறார். வந்தவர் ஊத்தை யாகவும் துப்புரவில்லாமலும் ரூமில் இருக்கிறார் என்ற குறை ஒன்று. மற்றது வந்தவர் ரூமைவிட்டுப் போகிறார் இல்லையாம். பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது என்று நண்பர் குமுறுகிறார்.

இலங்கையில் இருந்து வருகிறவர் நம்பி வருகிறோம் என்று இங்கு ஒருத்தரையும் நம்பி வரத் தேவையில்லை. இங்கை இருப்பவர்கள் பெரும் கஷ்டத்தில் இருக்கின்றனர். (பணக்காரர்களை நான் சொல்லவில்லை) சாதாரண மக்கள்தான் இங்கு அதிகம் வாழ்கின்றனர்.

அங்கிருந்து வருகிறவர் குறைந்தது தான் சாப்பிடுவதற்கும் தங்குவதற்கும் பணம் எடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும். குறைந்தது ஆயிரம் பவுண்ட் இந்த ஆயிரம் பவுண்ட்ஸ் கரைந்த பின்பும் வேலை கிடைக்காவிட்டால் அது அவர் செய்த பூர்வ புண்ணியம். கிடந்து உழல வேண்டியதுதான். அப்படி என் கண்முன் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் உழலுபவர்கள் மூன்று பேர். வேலை இல்லை. தங்குமிடத்துக்குப் பணம் இல்லை. பெருங்கஷ்டம். ஏதோ லண்டன் தன்னை வாழ வைக்கும் என்று நம்பியவர்களை லண்டன் கைவிட்டுவிட்டது. இப்பொழுது அகதிகள் பற்றிய வேகமான கணக்கெடுப்பு ஒன்றை நடத்துகின்றனர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து இங்கு வந்து சொரிந்திருக்கும் மக்களால் பிரித்தானியா திணறுகிறது. வேலை வாய்ப்பு, ஆங்கிலமொழி என்று வந்தவர்கள் இங்கேயே தங்கிவிட பொருளாதாரமும் எகிறிவிழ, பங்குச்சந்தை சரிந்துபோக முதலில் கைவைப்பது அகதிகளைத்தான்.

ஆகவே மாதம் மாதம் சைன் பண்ணியவர்களை இப்பொழுது வாரம் வாரம் சைன் பண்ண வரச் சொல்லி இருக்கின்றனர். வாரா வாரம் சைன் பண்ணியவர்களை இப்பொழுது தினமும் சைன் பண்ணச் சொல்கிறார்கள்.

அவ்வாறு சைன் பண்ண வரும் அகதிகளைப் பிடித்து வைத்து அனுப்புகிறார்கள்.

சைன் பண்ண வராமல் இருந்தாலும் வீடு தேடி வந்து தூக்குகிறார்கள்.

அகதிகளுக்கு இப்பொழுது புதிய அடையாள அட்டையை அறிமுகம் செய்யப் போவதாகவும் ஒரு செய்தி அடிபடுகிறது.

இப்பொழுது சனத்தொகை அதிகரித்திருப்பதனால் பேமனட்

றெசிடன்டும் பல உப விதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது.

முதல் என்றால் பத்து வருடம் இருந்தால் ஏதாவது ஒரு விசாவில் அவர்களுக்கு பிரிட்டிஸ் பாஸ் போட் கிடைக்கும். ஆனால் இப்பொழுது அவ்வாறு இல்லை. ருபாயில் வேக் விசாவில் போய் விட்டு அங்கு என்ன பிரஜா உரிமையா கேட்கிறீர்கள் என்று இங்குள்ள எம் பி மாரே சொல்கிறார்கள்.

வேர்க் பேமிற் காரருக்கும் 5 வருடத்தில் பேமனட் றெசிடன்ட் கொடுத்தார்கள். இப்பொழுது அதுவும் கேள்விக்குறியாகி இருக்கிறது. தாம் எப்பொழுது திருப்பி ஸ்ரீலங்காவுக்கு அனுப்பப்படுவோம் என்பது தான் இலங்கை அகதிகளின் ஏக்கமாக இருக்கிறது லண்டனில்.....

தினக்குரல்

01.02.2009

புலிகளின் விமானம்?

போன கிழமை எனக்கு ஒஃபிஸுக்கு தொலைபேசி எடுத்த ஒரு நேயர் கேட்டார். புலிகளிடம் இன்னும் விமானங்கள் இருக்குதோ என்று.

இது ஒரு சங்கடமான கேள்வி. கேள்வி கேட்பது சுலபம். ஆனால் பதிலை சரியாகச் சொல்ல வேண்டும் என்பதில் நான் மிகவும் உறுதியாக இருப்பவன். தெரியாத விடயங்கள் எதற்குமே பதில் சொல்லமாட்டேன். தெரியாது என்று சொல்வதில் எனக்கு எந்த வெட்கமும் கிடையாது.

புலிகள் கொழும்பில் தற்கொலை விமானத் தாக்குதலை நடத்திய தற்கான மிக முக்கியமான காரணம் மறைக்கப்பட முடியாமல் செய்திகள் வெளியில் போய் புலிகளின் பலம் வெளிநாடுகளுக்கு தெரிய வேண்டும் என்பதுதான். மூன்று தாக்குதல்களின் வீரியம் ஊடக வியலாளர்களின் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி வெளியில் வராமல் செய்தது போல இதனைச் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது கவர்மென்டுக்கு.

அநுராதபுரம் படைத்தள தாக்குதல், வவுனியா படைத்தள தாக்குதல், களனி திஸ்ஸ தாக்குதல், கட்டுநாயக்கா விமானப்படைத் தாக்குதல் போன்றவற்றை ஊடகக்காரரின் கண்களில் காட்டவில்லையே. இதனைக் காட்டவேண்டாம். அது தானாகத் தெரிகிறது.

கேள்வி கேட்டவரின் பதிலாக பல விடயங்கள் வருகின்றன.

பெப்ரவரி 8ஆம் திகதி வாக்கில் இராணுவப் பேச்சாளர் பிரிகேடியர் உதய நாணயக்கார சொல்லியிருந்தார்.

விடுதலைப் புலிகளின் வசமிருந்த விமானங்கள் உருத் தெரியாத வாறு தனித்தனியாக வெவ்வேறு பாகங்களாகக் கழற்றி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதனை படைச் சிப்பாய்கள் வன்னிக்குள் தேடுகின்றனர் என்று. ஆனால் அது அப்படி இருக்குமோ என்று யோசிக்க முதல் கொழும்புக்கு வந்துவிட்டன இரண்டு விமானங்களும்.

முதல் ஒரு முறை நிமல் சிறிபால டி சில்பா சொன்னார். அது பூச்சி

மருந்தடிக்கும் விமானம் குட்டியானது என்று. உண்மையாய் இருக் குமோ என்று நினைத்தோம்.

ஒரு சிரிப்பொடு கெஹலிய ரம்புக்வெல்ல ஒருமுறை சொன்னார். புதுக்குடியிருப்பு முல்லைத்தீவுப் பகுதிக்கு இடையில் சுட்டு வீழ்த்தியாய் விட்டது ஒன்றை. இன்னும் ஒன்றுதான் மீதியாய் இருக்கிறது. எரிந்து விழுந்ததை புகைப்படம் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று முந்தி ஒரு முறை.

ஆனால் அவர்கள் அந்தப் புகைப்படத்தைக் காட்டவேயில்லை.

எப்படி இருக்கும் எப்படி இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தது கடைசியாக கட்டுநாயக்காவில் வைத்துப் பார்க்கும் போதுதான் தெரிந்தது. ஆகா இதுதானோ என்று விழுந்து கிடந்தது.

ஜூலை மாதம் 15ஆம் திகதி 2007ஆம் ஆண்டில் திருகோண மலையில் புலிகளின் விமானத்தை ராடர்கள் அவதானித்தன என்றொரு செய்தி வந்தது.

ஏழு விமான ஓடுபாதைகள் புலிகளிடம் இருந்து கைப்பற்றப் பட்டதாக இராணுவத்தினர் சொன்னார்கள்.

இப்பொழுது சொல்கிறார்கள் புலிகளின் விமானங்களுக்கு ஓடு பாதைகள் தேவையில்லையாம் சும்மா அவை மேலே எழும்புமாம். விமல் வீரவன்ஸ புலிகளின் விமானத்தை குரும்பட்டி மெசின் என்று சொன்னதும் எனது நினைவுக்கு வருகிறது.

1998ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் மாவீரர் தினத்தன்று முள்ளிய வளையில் மாவீரர் இல்லத்தின் மீது மக்கள் பார்த்திருக்க புலிகள், விமானம் மூலம் மலர் தூவி அஞ்சலி செலுத்தினர். அதற்கு முதலே கட்டுமானப் பணிகள் செய்திருந்தாலும் 1998இற்குப் பிறகே புலிகளிடம் விமானங்கள் இருக்கின்றன என்று எல்லோருக்கும் உறுதியாகத் தெரிந்தது.

ஆனால் புலிகள் விமானங்களை எங்கே வைத்திருக்கின்றார்கள்? எப்படி அதற்குக் குண்டுகளைத் தயாரிக்கின்றார்கள்? எப்படி விமானிகள் இருக்கின்றார்கள்? ஏன், விமானம் எப்படி இருக்கும்? என்பது கூட 20-02-2009 இரவுக்குப் பிறகே எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

தமிழீழ வான் புலிகள் எப்பொழுதும் கொழும்பை இப்படித் தாக்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்து சகலவிதமான அதி எச்சரிக்கை முன்னேற்பாடுகளோடு இருந்ததால்தான் விமானப்படையை காப் பாற்றக் முடிந்தது என்று அரசாங்கமே வாயைத் திறந்து சொல்கிறது.

நேயர் என்னிடம் கேட்ட கேள்விக்கு இரண்டு பேரின் பதில்களைத் தான் நான் சொல்லக் கூடியதாக இருந்தது. ஒன்று வீரசேகரியில் இராணுவ விசயங்கள் தொடர்பாக எழுதும் அருஸ் சொல்கிறார் புலிகளிடம் ஒரு டசின் விமானங்கள் இருந்ததாக தகவல் ஒன்று சொல்கிறதாம்.

செக் நாட்டுத் தயாரிப்பான சிலின் 43 வகை குட்டி விமானங்கள் ஐந்தை உருவாக்கக்கூடிய பாகங்களை பிரித்து பிரித்து வன்னிக்குள் புலிகள் கொண்டு போய் சேர்த்து விட்டனர் என்றும் இன்னும் இருக்கும் என்றும் இராணுவத்தினரே சொல்லியிருக்கின்றனர்.

கோடிக்கணக்கில் கொட்டி புலனாய்வுப் பிரிவினரை வைத்திருக்கும்; அவையளுக்கே விளங்குதில்லை எத்தனை இருக்கிறது என்று. செய்தி வாசிக்கிற எனக்கு விளங்குமோ? நானொன்றும் அறியேன் பராபரமே.

தினக்குரல்

01.03.2009

ஃபர்தாவும் குழப்பங்களும்

— ௨௦௨ —

மு கம் மூடி இஸ்லாமியப் பெண்கள் ஃபர்தா போடுவது சரியா? தவறா? என்ற கேள்விக்கு விடையை குர்ஆன் தருகிறது.

நபியே உம்முடைய மனைவியர்க்கும் உம்முடைய புதல்விகளுக்கும் விசுவாசிகளான பெண்களுக்கும் அவர்கள் தலைமுந்தானையைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுமாறு நீர் கூறுவீராக.

நீண்ட வசனம் இது. தொடர்ச்சியாக முகத்தை மறைப்பது ஆண்களிடம் இருந்து தங்கள் கவர்ச்சியை மறைத்து பாலியல் குழப்பங்கள் வராமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் சரிஆவின் கட்டளை.

ஆனால் முகம் மூடி ஃபர்தா போடுவதனால் குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று இப்பொழுது இலங்கையில், இந்தியாவில் வாழும் மௌலவிமார் அதிகமாகக் கவலைப்படுகின்றனர். குற்றவாளிகள் தப்பித்துக் கொள்வதற்காகவும் குற்றவாளிகள் மறைந்து கொள்வதற்காகவும் முகம் மூடிய கறுப்பு ஃபர்தாவைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இது இங்கே இங்கிலாந்திலும் ஹீத்ரோ எயார் போட்டில் கடந்த வருடம் நடந்தது.

கல்லூரிகளில் ஃபர்தாவை அணிய வேண்டாம் அது ஏனைய மாணவர்களுக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று பெரிய குழப்பமே வந்தது பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, லண்டன் என்று.

இலங்கையில் சும்மா அபாயா கூட கட்டிக்கொண்டு வரவேண்டாம் என்று சிங்கள பள்ளிக்கூடங்கள் முஸ்லிம் மாணவிகளிடம் வற்புறுத்திவருகின்றன. அதற்காக வீட்டில் இருந்து தலையில் ஸ்கார்ஃப் கட்டி வந்து விட்டு ரோட்டில் வைத்து அவிழ்த்து விட்டு பாடசாலைக்கு சிங்களமொழி மூலம் படிக்கப் போகும் மாணவிகளை கண்களால் தினமும் கண்டுகொண்டிருக்கிறோம்.

முஸ்லிம்கள் செறிவாக வாழும் பகுதிகளான காலி காத்தான்குடி, கிண்ணியா போன்ற இடங்களில் சுதந்திரமாக இளம் பெண்களும் ஃபர்தா போட சின்ன வயதில் இருந்தே ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். இது ஊர் பழக்க வழக்கங்களோடு ஒத்துப் போகிற விடயம்.

யாரும் வற்புறுத்தாமல் பிள்ளைகள் தானாகவே முன்வந்து முகம் மூடுகிறார்கள் என்று முஸ்லிம் பெற்றோர்கள் மனம் மகிழ்ந்து போயிருக்க இங்கு இளம் குமர் பிள்ளைகள் முகம் மூடி ஃபர்தா அணிந்து தங்களது காதலர்களோடு சுற்றித் திரிகிறார்கள் என்றொரு இடிமாலை விழுந்திருக்கிறது பெற்றோரின் தலையில். முகத்தை மூடினால் யார் எவர் என்று தெரியாது தானே. அண்ணன் தங்கச்சியைக் கூட்டிக் கொண்டு போறாராக்கும் என்று நினைக்க, பிள்ளை காதலனோடு போய்க் கொண்டிருக்கும்.

கிண்ணியாவில் பிள்ளைகள் திடீர் திடீர் என்று முழு ஃபர்தா போடுவதைப் பார்த்து ஊரே மகிழ்ந்திருந்த வேளையில் இந்தக் காதல் குழப்பத்தைப் பார்த்து கிண்ணியா உலமா சபை இளம் பெண்களை முகம் திறக்கச் சொல்லி கடுமையான உத்தரவு போட்டிருக்கிறதாம். அதுவும் பாடசாலைக்குப் போகும் பெண்கள் முகம் மூடவே கூடாது என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்.

பேராதனை பூங்காவுக்கும் கொழும்பு பூங்காவுக்கும் முகம் மூடி ஃபர்தா போட்டபடி காதலர்கள் யாருடைய தொந்தரவும் இல்லாமல் திரிகிறார்கள் என்று இஸ்லாம் மதத்தின் உலமாக்களும் மௌலவிமார் களும் புத்திஜீவிகளும் மிகுந்த கவலை கொள்கின்றனர்.

வெப்சைட்டுகள், திரைப்படங்கள் போன்றவை இளம் பிள்ளைகள் மத்தியில் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களை விதைக்கின்றது. அவற்றை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு எப்படி குமர் பிள்ளைகளையும் இளைஞர்களையும் பாதுகாப்பது என்று முஸ்லிம் பெற்றோர் அல்லாடுகின்றனர். இந்த நிலையில் முழு ஃபர்தாவின் குழப்பம் வேறு கூடியிருக்கிறது? அல்லாஹ் தான் மக்களைக் காக்க வேண்டும்.

அகதி

— ௨௦௨ —

லண்டனில் எரிக்கும் வெயில்தான் வெள்ளைக்காரருக்குப் பிடிக்கும். ஆனால் எனக்குக் குளிர்ந்தான் பிடிக்கும். காரணம் பல. பகலில் அந்த வெக்கையில் கட்டிலில் படுக்க முடியாது வியர்த்து ஒழுகும். இரவில் யன்னலைத் திறந்தாலும் அவியும். கட்டில் சூடு கிளைமேட் எல்லாம் சேர்ந்து வேகும். நித்திரை வராது. சிலர் வேர்வை ஒழுக ஒழுக படுப்பார்கள். என்னால் முடியாது.

இப்பொழுது குளிர்காலம். எல்லோரும் குளிர் உடுப்புக்கு மாறி விட்டார்கள்.

ஹவுன்ஸ்லோவில் இருந்து எமது வீட்டுக்குப் போகும் பாதைக்குச் செல்ல கொஞ்சம் வேகமாக நடந்தால் பத்து நிமிடம் நடக்க வேண்டும். நடந்துதான் போகிறேன். குளிர் முகத்தில் அறைகிறது. மழை தூறப்போகிறது.

வெள்ளைக்காரர் சொல்லுவினம் வைபையும் வெதரையும் நம்ப முடியாது எண்டு.

மழை மாதிரி இருக்கும், வெயில் வரும். வெயில் மாதிரி இருக்கும், மழை வந்துவிடும்.

மனம் முழுக்க மிகவும் புழுக்கமாக இருக்கிறது. ஸ்ரெயின்ஸ் ஹோட்டில் ஒரு ரெட்டைத் தட்டு பஸ்போகிறது. முன் சீற்றில் இருக்கும் ஒரு பிள்ளை மேல் தட்டு பஸ்ஸை தான் ஓட்டுகிறதாக பாவனை செய்கிறது. டிக்ஸனுக்கும் அஸ்டாவுக்கும் பக்கத்தில் உள்ள முடுக்கில் ஒரு 'ஹோம்லெஸ்' பிச்சை கேட்கிறார்.

அவரை பொதுவாக ஆட்கள் கவனிக்காமல் போகிறார்கள். அவர் ஹோம்லெஸ் ஆனதற்கு அவர்தான் காரணம் என்று போவோர் வருவோர் நினைக்கிறார்கள். அவர் உசாராக வேலை செய்திருந்தால் அவர் வயதான காலத்தில் நாயோடு ஏன் பிச்சை கேட்க வேண்டும்? அரசாங்கம் அவருக்குக் காச கொடுக்குமே என்பதே மக்களின் மனங்களில் உள்ள கேள்வி.

பொதுவாகவே மணித்தியாலம் மணித்தியாலமாய் உழைத்துச் சேர்க்கும் ஒவ்வொரு பவுண்ஸ்களுமே மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தவை.

அதனை வேறுயாருக்கும் இனாமாகக் கொடுக்க வெள்ளைக்காரர் தயாராக இல்லை. உடலுழைப்பு இல்லாமல் இங்கு ஒரு பென்ஸ் கூட கிடைக்காது. வாழ்வு இங்கே வித்தியாசமானது.

ஒரு போன் லொக் உடைக்கும் கடையின் முன்பு சிறுவர்கள் கூடி நின்றார்கள்.

லண்டனில் எல்லோர் கையிலும் போன் இருக்கிறது. எஸ்.எம்.எஸ். அனுப்புவது மலிவு. ஸ்கூல் பிள்ளைகள் எல்லாரும் போன் வைத்திருக்கினம்.

எனது போன் எனது கையில் இருக்கிறது. 30 பவுண்ட்ஸ்க்கு சண்டே மார்க்கட்டில் வாங்கியது.

அதுதான் லண்டனில் உள்ள மிகக் குறைந்த விலையுள்ள போன் ஆக இருக்கும். ஏதும் அந்தரம் ஆபத்துக்கு ஒரு போன் வேண்டுமென்று ரூமில் உள்ளவர்கள் சொல்ல வாங்கியது. 30 பவுணை இலங்கைக் காசுக்குக் கூட்டிப்பார்த்தால் ஆறாயிரம் ரூபா. ஆறாயிரம் ரூபாவுக்கு இலங்கையில் ஒரு புதுப் போன் வாங்கலாம் என்று நண்பர்கள் சொன்னார்கள்.

லண்டனில் போன் பாவிப்பதும் செலவுதான். போன் ஆரம்பத்தில் எல்லா பவுண்ட்ஸ்க்குக்கும் ரூபாயைக் கணக்குப் பார்த்துப் பழகி விட்டது.

ஒரு கோப்பி 200 ரூபாய், முடிவெட்ட குறைந்தது 2000 ரூபாய், ஒரு நேரம் ரேக் எவோ சாப்பாடு 800 ரூபாய் என்று. ஆனால் பெற்றோல் ஸ்டேஸனில் வேலைக்குப் போனாப் பிறகு கொஞ்சம் மாறிவிட்டது எல்லாம். இரவு வேலை.

ஏனெனில் ஆசைப்பட்டது எல்லாம் அனேகமாக தின்னலாம். லண்டனில் உள்ள அனேகமான சொக்கலேட் வகைகள் குளிர் பானங்கள் என்று பெற்றோல் ஸ்டேஸனில் இருக்கும். மனேஜர் சாப்பிடுவது குடிப்பதற்கு ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். நல்ல மனிதர் தேவன் அண்ணை அவர்தான் மனேஜர்.

அகதி அந்தஸ்து நிராகரிக்கப்பட்ட செய்தியோடு சுரேஷ் வந்தான். பிரித்தானிய இமிக்ரேஷன் என்ன நினைக்கிறது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவர்கள் ஏன் நிராகரிக்கிறார்கள். ஏன் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பது மறைபொருளாகவே இருக்கிறது.

உண்மையில் இலங்கையில் ஆபத்து உள்ளவர், உயிருக்கு அச்சமுள்ளவர், வாழ முடியாதவர், இயக்கங்களாலும் ஆயிராலும் சுடப்பட்டு விடுபவர் என்று இருப்பவர்கள் பல பேர். ஆதாரங்களைக் காட்டினாலும் நிராகரித்து விடுவார்கள்.

சிலருக்கு ஒன்றுமே இருக்காது வழக்குக்கு முறைப்பாடு அழகாக சோடிக்கப்பட்டதாக இருக்கும். ஆனால் பிரித்தானிய நீதவானுக்கு

அது பிடித்திருக்கும். எல்லாத்தையும் தோண்டிப் பார்க்க முடியாது தானே.

சுரேஷ் பியர் குடிக்க வேண்டும் என்று கேட்டான். நான் வேலை செய்கிறேன். சுரேஷும் பெற்றோல் ஸ்ரேஸன் ஒன்றில் ஏழு வருஷமாக வேலை செய்கிறான். அவன் லண்டன்வந்த காசை உழைத்துக் கட்டி விட்டான். அவனுக்குப் பொறுப்புகள் அதிகம்.

முதலில் பல நண்பர்களோடு நானும் சுரேஷும் ஒன்றாக இருந்து விட்டு பின்னர் நாங்கள் மட்டும் தனி ரூமுக்கு வந்து விட்டோம்.

கரைச்சல் இல்லாதவன். இன்றைக்கும் கவலையாக இருக்கிறான். நாங்கள் ஹொட்ரிங்ஸ் எடுக்கிறதில்லை. பியர்தான் அதுவும் ஒரே இல்லை.

பனி ஊசியாகக் குத்துகிறது. பனிப் பொழிகிறது. கட்டிகட்டியாய் விழுகிறது. நாளைக்கு வேலை லீவு எனவே இன்று சந்தோஷம். இன்று பியர் குடிக்கலாம். நல்லா நித்திரை கொள்ளலாம். ஒரு படம் பார்க்கலாம்.

எதுக்கும் மூட் இல்லை சுரேஷுக்கு பியர் குடிப்பதைத் தவிர.

அகதி அந்தஸ்து நிராகரிக்கப்பட்டால் இனிக் கையெழுத்திடப் போக வேண்டும். கையெழுத்து வைப்பது என்பது ஒரு பேரவலம் லண்டனில்.

சிலருக்கு மாதத்துக்கு ஒருமுறை சிலருக்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை, சிலருக்கு கிழமைக்கு ஒரு முறை, சிலருக்கு தினமும்.

இந்தக் கையெழுத்து வைக்கும் வேலை என்பது அகதிகளை பாடாய்ப்படுத்தும் பயக்கடுதியான வேலை.

கையெழுத்து வைக்கப் போன இடத்தில் எத்தனையோ பேரைத் தூக்கி சிலோனுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதுதான் நெஞ்சிடி. எப்போ திருப்பி அனுப்புவதற்குப் பிடித்து வைக்கப்போகிறார்கள் என்பதே தெரியாமல் கையெழுத்து வைக்கும் இடத்துக்குப் போவதே ஒருவகை மன அழுத்தத்தை ஏற்படுத்திவிடும். ஒரே ட்ரென்ஸன் ஆன வேலை அது. நெஞ்சம் படபடத்துக் கொண்டே இருக்கும் எல்லோருக்கும். கையெழுத்து வைக்கப் போனால் அந்த ஒஃபிஸ் கவுண்டரில் அனேகமாக குஜராத்தி, பஞ்சாபிகள் தான் வேலை பார்க்கிறார்கள்.

அவர்கள் ஏதோ எமது தலைவிதியை தாமே தீர்மானிப்பவர்கள் போல நடந்து கொள்வார்கள். அவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் எல்லாம் எமது நாட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் என்றோ நாமும் இரக்கப்பட வேண்டியவர் என்றோ நடந்துகொள்ள மாட்டார்கள்.

முழு பிரித்தானிய இமிக்கிறேஷனும் அவர்கள் கையில் இருப்பது போலவே இருப்பார்கள். அவர்களின் கெடுபிடி தாங்க முடியாது அவ்வளவு அட்டகாசம்.

ஹவுன்ஸ்லோவுக்கு அண்மையில் இருக்கும் கையெழுத்திடும் இடம் ஸ்ரெயின்ஸ் றோட்டில் இருக்கிறது. ஹவுன்ஸ்லோவில் இருந்து ஒரு பவுண் 20 பென்ஸ் பஸ் தூரம்.

வெகு தொலைவில் கிழமைக்கு ஒரு தரம் வருபவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மிகவும் சிரமப்படுவார்கள்.

அகதிகள் சிலருக்கு ஒருமுறை கையெழுத்திடப் போகாவிட்டாலும் வேலை அனுமதியை ரத்து செய்துவிடுவார்கள். கவுண்டரில் இருக்கும் ஒரு ஒஃபிஸருக்கு வேலை அனுமதியை ரத்து செய்யும் அதிகாரம் இருக்கிறது இது பெரிய அனியாயமாகும்.

ஏனெனில் அரசு உதவியும் இல்லாமல் வேலையும் செய்ய முடியாமல் இருப்பது பைத்தியக்காரத்தனத்தைக் கொண்டு வந்துவிடும். லண்டனில் அகதிகளுக்கான கொடுமை இது.

நேரம் மாலை ஆறு மணி. குளிக்காலத்தில் நாலு மணிக்கே இருண்டுவிடும் லண்டன். குளிர் உடலைக் குத்துகிறது. எப்படியாவது வெளியில் போக வேண்டும். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது திடீரென்று அது நின்றுவிட்டது. இப்பொழுது சின்னச் சின்ன பஞ்சுத் துண்டுகள் போல பனிப் பொழிகிறது. றோட்டில் கார்களின் மேல் பனிப் பஞ்சுகள் விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. வர வர கூடும் போல இருக்கிறது.

பக்கத்து வீட்டு பெஞ்சமின் தனது நாயைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது வீட்டுக்கு வருகிறார். பிரான்சில் மூன்று நாய் கடித்து ஒரு நாய் வளர்த்த மனிசி செத்த கதையை பெஞ்சமினுக்கு நேற்றுத்தான் சொன்னேன்.

தனது நாய் அப்படிச் செய்யாதென்றும் தனது தாய் குட்டியிலேயே தன்னோடு வந்து விட்டதாகவும் ஒரு கன்றுக்குட்டி அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டதால் அதன் குணம் மாறாது என்றும் சொன்னார்.

இருந்தும் கடிக்கும் வாக்கு இருப்பதாகவும் அதன் வாய்க்கு சாப்பிடும் நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் பூட்டு போட்டு வைத்திருக்கும் படியும் சொன்னேன்.

அவர் அதில் உடன்படவில்லை. தன்னை அது கொஞ்சவும் கொட்டாவி விடவும் மெதுவாக அது குலைக்கவும் தனது கால்களை செல்லமாகக் கடிக்கவும் பூட்டு போட்டால் அது என்ன செய்யும் என்றும் அதன் சுதந்திரம் இல்லாமல் போய்விடும் என்றும் சொன்னார்.

சுதந்திரத்தை விடவும் உங்களின் முகம், உயிர் முக்கியம் என்பதனை பிரான்ஸ் நாய்கள் எசமானியின் முகத்தையே முதலில் கடித்ததை சொன்னேன்.

நாய் விடயமாக வெகு ஆழமாக நான் சொன்னது பெஞ்சமினின் அடி மனதில் பதிந்து போய் இருக்கிறது. என்னைக் காணும் போதெல்லாம் பெஞ்சமின் இப்பொழுது தன் மீது அக்கறை கொண்ட ஒருவரைப் பார்த்து சிரிக்கும் சிரிப்பை சிரிக்கிறார். முந்தியென்றால் அப்படி

இல்லை. நாய் என்னைப் பார்ப்பது முறைப்பது போல இருக்கிறது.

சுரேஷ் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு ஐக்கட்டை போட்டுக் கொண்டு வந்தான். அவனது ஐக்கட் எப்பொழுதும் புகை மணம் உடையதாக இருக்கும் றை கிளினுக்கு போட்டு எட்டா என்றாலும் கேட்க மாட்டான். அந்த மணம் அவனுக்குப் பழகிவிட்டது. எனக்குப் பிடிக்காதது.

பஞ்சாபியின் கடை திறந்திருக்கிறது. லண்டனில் பஞ்சாபிகள், குஜராத்திகள், இலங்கையர், பாகிஸ்தானியர், பங்களாதேஷிகள் என்று கூட்டம் கூட்டமாக வாழுகிறார்கள். இது அவர்களுக்கு ஒரு சமூகப் பாதுகாப்பைக் கொடுக்கிறது.

சுரேஷ் முஞ்சையை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டே பாதையில் வருகிறான். 'மல்பறோ' லைட் ஒன்றை வாங்கிப் பத்த வைத்தேன் குளிருக்கு இதமாக இருந்தது.

லண்டன் வருகிறோம் என்று விட்டு ஹரோ, ஹவுன்ஸ்லோ ஈஸ்ட்ஹம், அல்பேட்டன் பக்கம் போய்ப் பார்க்கும் முதலாவதாகப் போகிறவர்கள் லண்டன் ஊத்தையாய் இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். வீதியில் குப்பை இருக்கும். பஞ்சாபிகளும் இலங்கையரும் குஜராத்திகளும் தமது குப்பைகளை பக்குவமாக குப்பைத் தொட்டியில் போடுகிறவர்கள் குறைவு. அதுதான் ஹவுன்ஸ்லோ கவுன்ஸில் குப்பையை றோட்டில் போட்டால் 50 பவுண்ட் தண்டம் கட்ட வேண்டும் என்ற சட்டத்தை போன ஜனவரியில் இருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது.

சுரேஷ் திருப்பி அனுப்பி விடுவார்களோ என்ற கவலையில் இருந்தான். இப்ப இருக்கும் சூழ்நிலையில் திருப்பி அனுப்ப மாட்டார்கள் என்று யோசித்துப்பார்த்து விட்டுச் சொன்னான். மாவீரர் உரைக்குப் பிறகும் பித்தளைச் சந்தி குண்டு வெடிப்புக்கு பிறகும் அகதிகளுக்கு ஒரு தைரியம் வந்திருக்கிறது திருப்பி நாட்டுக்கு அனுப்பமாட்டார்கள் என்பதுதான் அது.

லண்டனில் காசு சேர்க்கிறவையிட்டையும் எங்கை தம்பி அடிபாடுகளைக் காணவில்லை என்று தான் எல்லோரும் கேட்டு ஐம்பது பவுணோ நூறு பவுணோ கொடுத்தார்கள் ஆனால் இப்பொழுது எல்லோரும் விழி பிதுங்கி இருக்கிறார்கள்.

அகதிகள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் கரைச்சல் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமெண்டால் ஈழத்தில் அடிபாடு இருக்க வேண்டுமெண்டுதான் அகதிகள் எப்போதும் நினைக்கினம். அது உண்மையானதும் கூட. ஆனால் இப்ப எல்லாம் தலை கீழ்.

'க்யஸாஹே' (எப்படி இருக்கிறாய்?) 'டக் கூன்' (நல்லாய் இருக்கிறேன்). பஞ்சாபி, ஹிந்தியில் என்னிடம் விசாரித்தான்.

'நாய், பூனை போன்ற பிராணிகளுடன் கடைக்குள் வரவேண்டாம்' என்று பஞ்சாபி போட் போட்டிருக்கிறார். உவர் என்ன இரக்க

மில்லாதவர் போல என்று சில வெள்ளைக்காரர் முகம் சுளிப்பதுண்டு. ஆனால் பாணில் வேறு உணவுப் பொருட்களில் மிருக சாதிகள் வாயை வைத்துவிட்டால் வாற மனிசரும் வரமாட்டார்கள்.

‘கோமதை மச்சாங்’ திரும்பியபோது ஜெயலத் நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஜெயலத்துக்கும் ஒரு மாதம் முதல்தான் அகதி அந்தஸ்து நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஹவுன்ஸ்லோவில் இருக்கிறான். நன்றாகத் தமிழ் பேசுவான். ஒரு சன்விச் கொம்பனியில் பாணுக்கு உள் சாமான்கள் வைக்கும் வேலையில் இருக்கிறான். கொழும்பில் ஹூனுப்பிட்டியில் இருக்கிறான். எங்களோடு நல்ல சினேகிதம்.

ஜெயலத் ஆமியில் இருந்ததாகவும் புலிகளின் ஏரியாவில் வேலை செய்து ஓடி வந்ததாகவும் அதனால் தனக்கு உயிர் அச்சம் இருப்பதாகவும் அகதி கேஸ் செய்திருந்தான்.

ஆனால் இமிக்கிரேஷன் காரருக்கு இப்ப இலங்கை அத்துப்படி. சிங்களவன் உனக்கு ஹூனுப்பிட்டியில் இல்லாவிடில் வேறு எங்காவது வாழலாம் என்று கேலை நிறைக்கட் பண்ணி விட்டார்கள். ஜெயலத் ஊருக்குப் போக எம்ர்ஜன்ஸி பாஸ் போட்டுக்கு விண்ணப்பித்து இருக்கிறான்.

சுரேஷ் பன்னிரண்டு ஸ்ரெல்லாவை எடுத்து சொப்பிங் பையில் போட்டுக் கொடுக்க பஞ்சாபி எண்ணிப் பார்த்து காசை வாங்கினார்.

‘கல் மிலேன்கே’ (நாளை சந்திப்போம்). கடையை விட்டு வெளியில் வரும் போதும் சுரேஷ் தலையைக் கவிழ்ந்தபடியே வந்தான் சோகமாகவே.

ஜெயலத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனோம். கடையில் வாங்கிய கபாப் இருந்தது. அதனை மைக்ரோவேவில் வைத்து சூடாக்கி எடுத்தான் ஜெயலத். ஜெயலத் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவான்.

ஹீற்றரை கொஞ்சம் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு ஜன்னல் சீலையை விலத்தினால் வெளியில் முழுக்க பனிப் பொழிகிறது. கண்ணாடி முழுக்க ஈரம். ஹீற்றர் இதமாக இருந்தது.

குளிருக்கு பியர் இதமாக இருந்தது. ஒரு ஸ்ரெல்லா இறங்கிய பின்னர்தான் சுரேஷ் சாதாரண நிலைமைக்கு வந்தான்.

“கேலை அப்பீல் பண்ணலாமா?”

“ஏற்கனவே உறுதி இல்லாமல் போயிட்டுது.”

“அப்ப என்னடா செய்து?”

“ஊரிலையும் இருக்கேலாது இங்கையும் இருக்கேலாட்டி என்ன செய்யுறது களவாய் எத்தனை காலத்துக்கு ஒழிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறது”.

அகதிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மனநிலையில் இருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஒவ்வொரு கவலைகள், கேள்விகள், வாழ்வின் எதிர்பார்ப்புகள், இயலாமைகள் இருக்கும்.

இமிக்கிறெஷன் காரர்களும் நிராகரிப்பு என்ற ஒரு லெட்டரோடு எல்லாத்தையும் முடித்துவிடுவார்கள். வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் போராடிக்கொண்டிருப்பார்கள் அகதிகள்.

வெளியில் பொலிஸ் சைரன் கேட்டது. ஜன்னல் சீலையை விலக்கிப் பார்த்தேன். மூன்று காரர்களும் இரண்டு வானும் நிறைய பொலிஸ் காரர்கள். நேராக சாந்தன் வீட்டுக்குப் போய்க் கதவைத் தட்டுகிறார்கள். அப்பொழுதுதான் சாந்தன் வந்திருந்தான். போன கிழமைதான் ஒரு பிளம்பிள்யூ கார் வாங்கியிருந்தான். சாந்தனுக்குப் பத்தொன்பது வயதுதான்.

கிறடிட் காட் செய்கிறவன் சாந்தன் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். அதனை ஒரு பிஸ்னஸ் போல செய்கிறான். அவனிடம் மெசினும் இருக்கிறது கிறடிட் காட் செய்ய. அது ஒரு கையடக்கமான சாமான். லப்டொப்பில் எல்லாமே செய்யலாம். பொலிஸ் கன காலமாக முகர்ந்து முகர்ந்து பிடித்துவிட்டது. சாந்தனின் வீட்டைச் சுற்றி மஞ்சள் நாடாவைக் கட்டி விட்டார்கள். பெரிய வீடு முழுவீட்டையும் சோதிக்க ஆறு நாய்கள் சகிதம் வந்து இறங்கிவிட்டனர். ஆண், பெண் மெற்றோ பொலிற்றன் பொலிஸார்.

கள்ள கிறடிட் காட் செய்து பெரிய பணக்காரர்களின் வங்கிக் கணக்குகளில் இருந்து பணத்தை ஏரிஎம். மெசின் மூலமாக உருவூது. டிக்ஸன், ஆர்கோஸ் போன்ற இடங்களில் பெரிய பெரிய எலக்ரோனிக் சாமான் வாங்கி விற்பது, கொலை, கொள்ளை என்று கிறிமினல் வேலை செய்வதனால்தான் இலங்கையில் உண்மையான கொலை மிரட்டல் உள்ளவர்களையும், இங்கிலாந்தும் ஏனைய நாடுகளும் அகதிகளாக உள்ளே எடுக்கிறார்களில்லை. பயம் வந்தவன் இங்கு கிறிமினல் ஆகிவிடுகிறான். சட்டத்தில் உள்ள மனிதருக்கான உரிமையை துஷ்பிரயோகம் செய்கிறான்கள்.

சோதனை நடக்கிறது எல்லா நாய்களும் சாந்தனின் வீட்டுக்குள் முகர்ந்து முகர்ந்து திரிகின்றன. கொம்பியூட்டர், கிரடிட் காட்டுகள் எடுத்துவிட்டார்கள். மெசின், குடு, கள்ளமாக வாங்கிய பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் பொலித்தினில் சுற்றுகிறார்கள். நாய்கள் ஆறும் தொடர்ந்து முகர்ந்து முகர்ந்து கொண்டே வீடு முழுக்க பரபரப்பாக ஓடி ஓடி வருகின்றன. நாய்கள் மூசும் சத்தம் இங்கு கேட்கிறது.

தெருவே பரபரப்பாகிவிட்டது. அக்கம் பக்கம் இருந்த வீட்டுக் காரர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது சாந்தனின் வீட்டுக்கு முன்னால் கூடி விட்டார்கள். நாய்கள் முதலே போய்விட்டோம்.

“புளடி கிரிமினல்ஸ்’ என்று ஒரு வெள்ளை ஏக்கிறது. “ஃபக்கிங் ரமின்ஸ்” என்று இன்னொன்று சொல்கிறது. இப்படியே எமது இனத்தையும் சாதியையும் சொல்லி ஏக்கிறார்கள்.

சாந்தனுக்கு விலங்கு போட்டாச்சு. சாந்தனின் இரண்டு கூட்டாளிகளையும் ஆம்பிளை பொலிஸார் வீட்டுக்கு வெளியே அழைத்து வருகின்றனர். சாந்தனின் மனைவியையும் தங்கச்சியையும் குழந்தையையும் பெண் பொலிஸார் அழைத்து வருகின்றனர்.

வீட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள கதவு, சைற் கதவு எல்லாவற்றையும் பொலிஸ் சீல் வைக்கிறது. முன் கதவையும் சீல் வைத்து மூடிவிட்டு காருக்கும் ரயருக்கு லொக் போட்டு மூடி விட்டார்கள்.

எல்லா தெருவாசிகளும் திட்டுகிறார்கள்.

இந்த அகதிகளால் எங்களுக்கும் நிம்மதியில்லை. எங்களுடைய நாட்டைக் கொள்ளையடிக்க வந்த மூதேசிகள். இவன்களை எல்லாம் நாட்டை விட்டு முதலில் துரத்த வேண்டும். எவனுக்குமே நாட்டுக்குள் வர விடக்கூடாது. எவனுக்குமே இரக்கம் காட்டக் கூடாது. எங்களின் இரக்க குணத்தை இவன்கள் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறார்கள். எங்கடை நிம்மதியையும் இவன்கள் பறிக்கிறான்கள். இந்த முறை தேர்தலிலை இவன்களைப் பற்றி கட்சிகளிடம் சொல்ல வேண்டும். இவன்களை எந்த அகதியாக இருந்தாலும் உள்ளே எடுக்காத கட்சிக்குத் தான் எங்கடை வாக்கு.

எல்லா பத்திரிகைகளிலும் இவன்களைப் பற்றி எழுத வேண்டும். எல்லா ரி.விக்களிலும் இவன்களைப் பற்றி டொக்கியூமன்றி போட வேண்டும். கிரிமினல்ஸ் எங்கட பணத்தை எங்கட நாட்டில் இருந்து கொண்டே கொள்ளையடிக்கிறான்கள்.

எல்லோரும் ஆத்திரப்படுகிறார்கள். சாந்தனையும் குடும்பத்தையும் மற்றவர்களையும் பொலிஸ் வானில் ஏற்றும் பொழுது ஊரே வெறுப்பாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறது. அவன் இருந்த அந்தத் தெருவில் தாங்கள் இருந்தோமென்ற வெறுப்பு வெள்ளைக்காரருக்கு இருந்தது தெரிந்தது.

வானில் ஏறிப் போக முதல் பொலிஸ் நாயொன்று எமது வீட்டையும் அண்ணாந்து பார்த்தது. நாங்களும் சிலோன் காரர் என்று மோப்பம் பிடித்து விட்டதாக்கும் என்று ஜெயலத் சொன்னான்.

எல்லோரும் ஒவ்வொரு கதையாக கதைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போகிறார்கள். எங்களையும் பார்த்து ஒருவகை வெறுப்பாக முகத்தைச் சுளிக்கிறார்கள். பெஞ்சமின் மட்டும் எங்களோடு வந்து கதைக்கிறா. எல்லா சிலோன் காரரும் அப்படி இல்லைத்தானே. சந்தன்பெஞ்சமின் சாந்தனை சந்தன் என்றுதான் சொல்லுவா) எப்பொழுதும் கிரிமினல் வேலைத்தான் செய்வான். அவனை இந்த வீட்டுக்கு வந்ததில் இருந்து அவதானிக்கிறேன். உவன் உப்படித்தான் என்று ஹவுன்ஸ்லோ பெற்றோல் ஸ்டேஸன் மனேஜர் நாதன் சொன்னவர். சந்தனை

பொலிஸ் பிடித்தது சரி என்று சொன்னா பெஞ்சமின்.

மக்கள் கலைந்து போகிறார்கள். பொலிஸ் நாயைக் கண்டு விட்டு ஏனைய வளர்ப்பு நாய்கள் குலைக்கத் தொடங்கியது. இப்பொழுது நின்று விட்டது. பொலிஸ் நாய்கள் ஒன்றுமே வாயைத் திறக்கவில்லை. அவையளுக்கு பயிற்சி அப்படிப் போல.

சுரேஷ் வீட்டுக்கு வந்து மீண்டும் ஒரு பியர் குடித்தபடி தனது எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்னிடமும் ஜெயலத்திடமும் சொன்னான். ஜெயலத் ஒரு முடிவில் இருக்கிறான் ஊர் போக.

சுரேஷ் சென்னான் தன்னால் இப்ப போக முடியாது. அங்கே இரண்டு தங்கச்சிகளைக் கரை சேர்க்க வேணும் ஒரு வீட்டைக் கட்டவேணும், அம்மாவை சந்தோஷமாக வைத்திருக்க வேணும், வாதம் வந்த அப்பாவை நல்லபடியாக அவரின் இறுதிக் காலத்தில் பார்க்க வேணும், தம்பியை எப்படியாவது லண்டனுக்கு எடுக்க வேணும்.

இவ்வளவு வேணும்களோடு சுரேஷ் இருக்கிறான்.

சுரேஷுக்குக் கொஞ்சம் மப்பு ஏறிவிட்டது. சாப்பிடச் சொன்னேன். ரெடிமேட் பராட்டாவும் கபாப்பும் இருக்கிறது. வேண்டாம் என்று விட்டான். கதிரையில் சாய்ந்தவன் நித்திரையாகிவிட்டான்.

“மங் யன்னங் மச்சான்” ஜெயலத்தும் போகிறான். நாளைக்கு வேலை இல்லை சுகமாக நித்திரை சொள்ளலாம். கதவை மூடி லைற்றை ஒஃப் செய்தேன்.

சடார் என்றொரு கல் எனது வீட்டின் கூரையில் விழுந்தது. கதவைத் திறந்து லைற்றைப் போட்டேன். இரண்டு வெள்ளைக்காரச் சிறுவர்கள் கல்லை எறிந்துவிட்டு ஓடுகிறார்கள்.

பரபரப்பு

18.03.2007

முஸ்லிமாயிருத்தல்

உண்மைத் தன்மை குறித்து பல நேரங்களில் சிந்திக்கிறேன். எவ்வாறு உண்மையாளனாகக் காட்டிக்கொள்வது எப்படி மற்றவர்களுக்கு அதனை விளங்க வைப்பது. உண்மையில் நான் நல்லவன். என்னிடம் கெட்ட எண்ணங்கள் இல்லை. தீவிரவாதம் தொடர்பாகவோ அல்லது நான் குண்டுவெடித்தல் தொடர்பான விடயங்களில் ஈடுபடுபவனோ அல்லது அப்படியான சிந்தனைகளிலோ நான் இல்லை என்று எப்படி அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்துவது?

அண்மையில் ஜேர்மனிக்குப் போய் விட்டு வந்த ஒரு இரவுப் பொழுது நேரம் இரவு 11.50 நித்திரை, உடல் களைப்பு பிரயாண சோர்வு, ஸ்ரண்டட் எயார் போட்டில் இருந்து எனது இடத்துக்கு ரக்ஸி பிடித்துப் போவதென்றால் அறுபது பவுண் செலவழிக்க வேண்டும். அவ்வளவு பணத்தைச் செலவழிக்க எனது மனைவி இப்பொழுதெல்லாம் அனுமதி தருவதில்லை. எல்லாம் கிறடிட் கிறஞ் செய்த மாயம்.

விமான நிலையத்தில் ஐரோப்பா பாஸ்போட் உள்ளவர்களுக்கு வேறுவரிசை எங்களைப் போல வெளிநாட்டு அந்நியருக்கு வேறு வரிசை. எனது பாஸ்போட்டை வாங்கிப்பார்த்த இமிகிறேசன் அதிகாரி சீல் குத்திவிட்டார்.

ஆனால் பக்கத்தில் நின்ற சி.ஐ.டி.யோ யாரோ பாஸ்போட்டை வாங்கிக்கொண்டு என்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டுபோய் ஒரு ருமுக்குள் இருத்தி வைத்து கேள்வி.

அந்தக் கேள்விகளில் பாஸ்போட்டுக்கும் எனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. அந்த அதிகாரி என்னிடம் கண்டதெல்லாம் நான் ஒரு முஸ்லிமாக இருப்பது மட்டும்தான். ஐரோப்பாவில் பிறந்த முஸ்லிமோ அல்லது வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த முஸ்லிமோ என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் முஸ்லிம்கள் என்றால் சந்தேகி என்ற ஒரு நிலைமை ஐரோப்பாவில் தோன்றி வருவது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

எங்கே இருக்கிறீர்கள்? இங்கு முஸ்லிம் இளைஞர்கள் எப்படி? உங்களது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் யார்? உங்களது மனநிலையில் வெள்ளைக்காரர்

எப்படி? உங்களுக்கு இந்த நாடு பிடித்திருக்கிறதா? உங்களுக்கு ஏதேனும் வெறுப்பு இருக்கிறதா இங்கு? என்று அந்த ஒஃபிஸர் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தார். கிட்டத்தட்ட ஒரு மணிநேரமாக உரையாடல். எனக்கு ஒருபக்கம் எரிச்சலாக இருந்தது. நடுச் சாமத்தில் என்னை வைத்திருந்து என்ன கேள்வி.

முஸ்லிம்கள் என்றாலே குண்டு வைத்து விடுவார்களோ எனும் சந்தேகத்துடனேயே அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதனால் அதிகமாக பயப்படுகிறார்கள். அப்படி சில சம்பவங்கள் இங்கே நடந்திருக்கின்றன. அடிப்படைவாதம் அல்லது இஸ்லாமிய அடித்தப்பற்று போன்ற விடயங்கள் இங்குள்ள மீடியாக்களில் அடிப்படி பாவிக்கும் ஒரு விடயமாக இருக்கிறது.

ஒரு இஸ்லாமிய இளைஞனை தாடி, தலைப்பாகை, ஜிப்பா பைஜாமா தோற்றத்தில் கண்டால் பொலிஸில் இருந்து இமிகிறேஸன் ஒஃபிஸர் வரை மிரண்டு போகிறார்கள். இதுதான் இடிபொழுது பெரும் பிரச்சினையாக ஐரோப்பாவில் இருக்கிறது.

உண்மையில் இது பின்லேடன் என்ற நபரை முன்னிறுத்தியதான ஒரு தோற்றப்பாடான அச்சமாகும். இரட்டைக் கோபுரத்தைத் தாக்கிய சூத்திரதாரி என்று சந்தேகிக்கும் பின்லேடன் தாடி, ஜிப்பா, தலைப்பாகை கட்டி இருக்கிறார் என்பதற்காக அந்த உடை ஒரு தீவிர வாதத்தின் அடையாளமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இதனை என்னவென்று சொல்ல.

முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தும் அல்லது பெரிய மதரசா பிள்ளைகள் பயன்படுத்தும் ரூமால் அல்லது ஸ்காஃப் ஏதோ பயங்கரவாதத்தின் அடையாளம் போல ஒரு மருட்சி காணப்படுகிறது.

இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஒருவர் எனது நண்பனுக்கு அந்த ஸ்காஃப் கொடுத்தார். குளிருக்கு கழுத்தில் சுற்றிக் கொள்ளச் சொல்லி. ஆனால் அந்தத் தமிழ் நண்பர் எனக்குத் திருப்பித் தந்துவிட்டார். அவர் என்னிடம் தரும்போது சொன்னார் என்னததுக்கு சும்மாவம்பு. உண்மையில் அவர் தமிழர். இந்த விறை குளிருக்குக் கழுத்தில் கட்டுவதற்கே பயப்படுகிறார் அந்த ஸ்காஃப். அதாவது மனப்பயம் சர்வ இடமெங்கும் வியாபித்துள்ளது விளங்குகிறது.

அண்மையில் சி.என்.என். தொலைக்காட்சியில் இந்த ஸ்காஃப் கட்டியிருந்த ஒரு பாடகி பயங்கரவாதத்தின் சின்னத்தை அணிந்திருக்கிறார் என்று ஊதிப் பெருப்பித்து விட்டார்கள். அது ஒரு பெரிய விவாதமாகவே ஆகி பிரிட்டனிலும் பெரும் செய்தியாக வந்தது.

என் பாஸ்போட்டை திருப்பித் தந்த அந்த ஒஃபிஸர் சொன்னார். இது ஒரு சாதாரணமான விசாரிப்பு தான் குறை விளங்க வேண்டாம். இங்கே குறை விளங்குவதற்கு அப்பால் ஒரு முஸ்லிம் ஆளை ஒரு கிறிஸ்தவர் எப்படிப் பார்க்கிறார் என்பதுதான் பிரச்சினை. மும்பைத் தாக்குதலின் போதும் இது தெளிவாகவே தெரிந்தது. இஸ்லாமிய

தீவிரவாதி, இஸ்லாமிய தீவிரவாதிகள் என்றுதான் எல்லா ரெலிவிசன், பேப்பர்கள் எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு கிறிஸ்தவ தீவிரவாதி என்றோ அல்லது இந்து தீவிரவாதி என்றோ அல்லது பௌத்த தீவிரவாதி, யூத தீவிரவாதி என்று எந்த ஊடகங்களும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதில்லை.

இஸ்லாமிய தீவிரவாதி என்பது ஒரு சமூகத்தை வேரோடு அசைத்துப் பார்க்கிற சொல். அதுதான் இப்பொழுது உலகமெங்கும் நடக்கிறது.

ஒரு பொதுமகன் எவ்வாறு உண்மையானவன் என்பதனை பொலிஸாரிடமும் இமிகிறேசன் காரரிடமும் நிரூபிக்கிறது என்பதுதான் பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது ஐரோப்பாவில்.

ஐரோப்பாவில் இருக்கின்ற அநேகமான முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம் பாகிஸ்தான், இந்தியா, ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக், பலஸ்தீனம் என்றுதான் இருக்கின்றன. அவர்களின் பூர்வீக நாடுகளில் எல்லாமே யுத்தம் நடக்கிறது. அந்த யுத்தத்தில் யாராவது ஒரு சொந்தக்காரன் ஒரு தொடுசலாக இருப்பான். அதனால் இவருக்கும் ஒரு தொடுசல் வரசாத்தியம் இருக்கிறது. அப்படித்தான் பலர் குண்டுவெடிப்புச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால், மதத்தைச் சொல்லி ஒரு முழுச் சமூகத்தை விரல் சுட்டி பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்வது தினம் தினம் அதிகரித்துச் செல்கின்ற ஒரு விடயமாக மாறிவருகிறது ஐரோப்பாவில்.

ஒபாமாகூட முஸ்லிம் ஆட்கள் கூப்பிட்ட ஒரு விருந்துக்கும் இதுவரை போகவில்லை காரணத்தையும் அவர் சொல்லவில்லை.

தினக்குரல்

18.01.2009

லண்டன் மாப்பிள்ளையிடம் கேட்ட மெடிக்கல் நிபோட்

ஒரு கலியாணம், மாப்பிள்ளை இங்கே லண்டனில் கொம்பியூட்டர் சொப்ட் வெயார் இன்ஜினியர். வேக் பெயிற்றில் இருக்கிறார். தமிழகம் திண்டுக்கல்லைச் சேர்ந்தவர்.

மணப்பெண் தமிழ்நாடு. இப்பொழுது சிங்கப்பூரில் பெற்றோருடன் வசிக்கிறார். அவவும் அங்கு நல்ல வேலை. பெண்ணின் தந்தை ஆசிரியர். தமிழ்நாடு மற்றும் சிங்கப்பூர் கலாசாரத்தோடு அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர்.

மாப்பிள்ளை இங்கு லண்டனில் இருந்தாலும் பொருளாதாரம் மிகக் குறைவு. சரி கலியாணம் பெற்றோர்களால் பேசி நிச்சயம் பண்ணியாச்சு. பெண்ணின் அப்பா வாத்தியார். மிகவும் ஸ்ட்றிக்கான வராம். பெண்ணோடு பெடியன் பலமுறை தொலைபேசியில் பேச எடுத்த முயற்சிக்கு அப்பா குறுக்கே நின்றார். பேசவே விடவில்லை. அவன் என்னிடம் சொல்வான். அப்பா பேசவே விடுகிறார் இல்லை என்று.

இப்பொழுது எல்லாம் வெளிநாடுகளில் இருக்கும் ஆண் பிள்ளைகள் மீது பெண் கொடுப்போர் மிக அவதானமாகத்தான் இருக்கின்றனர். சும்மா இந்தா பிள்ளையை என்று தூக்கிக் கொடுத்து விடுவதில்லை. கேள்வி கணக்கு அதிகம். ஒரு காரியம் நடந்தது. அது எனக்கு ஆரம் பத்தில் அதிர்ச்சியாகவும் பிறகு யோசிக்கவும் தூண்டியது.

பெண் பிள்ளையின் அப்பா திண்டுக்கலுக்குப் போய் மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் இந்தாங்கோ எங்கடை பிள்ளையின் மெடிக்கல் நிப்போட் என்று ஒரு நிப்போட்டைக் கொடுத்தார். மாப்பிள்ளையின் பெற்றோருக்கு அது என்னவென்றே விளங்கவில்லை. நிப்போட்டை வாங்கியவர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது அதில். அதை என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. சரி என்று பெண் வீட்டாரே கொடுக்கின்றனர் என்று வாங்கி வைத்து விட்டனர்.

பொம்பிள்ளையின் அப்பாவான மாஸ்டர் சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்தவரல்லோ. அவர் கேட்ட கேள்விதான் திண்டுக்கல் பெற்றோருக்குப்

புரியவில்லை. லண்டனில் இருக்கும் மாப்பிள்ளையின் இரத்தத்தைப் பரிசோதனை செய்து நிப்போட்டை அனுப்பிவிடுங்கள் என்று சொன்னார்.

அதற்கு காரணமும் சொன்னார். சந்ததி நோய்கள் அல்லது எதிர்காலத்தில் பிள்ளைகள் பிறப்பதற்கான பிரச்சினைகள் ஏதாவது இருக்குமோ என்று பார்க்கத்தான் என்ற ஒரு விடயத்தையும் கூடவே சொன்னார்.

மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர்கள் அட அவ்வளவுதானா என்று நினைத்தார்கள். உண்மையில் விடயம் அவ்வளவு இல்லை. கல்யாணம் முடிக்கும் எல்லோரும் இரத்தப் பரிசோதனை செய்தா கல்யாணம் செய்தோம். நாங்கள் எல்லாம் கல்யாணம் முடிக்கவில்லையா?

ஆனால் இப்பொழுது பல அபாயங்கள் புலம்பெயர் நாடுகளில் இருக்கின்றன. சுதந்திரமான பழகும் முறைகள், கட்டுப்பாடற்ற இலகு வழி வாழ்க்கை முறைகள். கட்டுப்பாடற்ற செக்ஸ் வழிகள் என்று ஊரில் இருக்கும் பெண்களைப் பெற்றவர்களிடம் ஒரு அச்ச நிலை தோன்றியிருக்கிறது தெளிவாகத் தெரிகிறது. வரப்போகும் மருமகன் ஒழுக்கமாக இருக்கின்றானா என்று சுற்றம் சூழ விசாரித்துப் பார்ப்பது ஒருபுறம். அடுத்தது எயிட்ஸ் போன்ற நோய்களை வாங்காமல் இரத்தம் சுத்தமாக இருக்கிறதா என்பது இரண்டாவது அக்கறை.

புலம்பெயர்ந்த பின்பு ஏற்பட்ட சமூகப் பிறழ்வுகளுக்கு ஏற்றாற் போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு இக்கட்டான நிலைமைக்கு தமிழர்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். இடம்பெயர்வினால் ஏற்பட்ட பெரும் இக்கட்டான நிலைமைகளுள் இதுவும் ஒன்று.

பின்னர் திண்டுக்கல் பெற்றோர் லண்டனில் இருக்கும் தமது மகனிடம் கேட்டு இரத்தப் பரிசோதனை நிப்போட்டைக் கொடுத்த பின்புதான் திண்டுக்கல்லில் நிச்சயதார்த்தமே நடந்தது. இப்பொழுது கல்யாணம் ஒப்பேறிவிட்டது. அவர்கள் சுமுகமாக இருக்கின்றனர்.

கல்யாணத்துக்கு முன்பு இரத்தம் பரிசோதித்து பால்வினை நோய்கள் இல்லை தனக்கு என்று நிரூபிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் புலம்பெயர் தமிழ் இளைஞர்கள் இருக்கின்றனர். இது இப்பொழுது கட்டாயமானதாகும்.

தினக்குரல்

11.01.2009

பொருளாதாரச் சிக்கலில் லண்டன்

— ௨௦௨ —

தம்முடைய வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவது லண்டனுக்குப் போய் விட வேண்டும் என்ற தீராக் கனாவோடு எத்தனை இளைஞர்கள் வி.எப்.எஸ் ஸ்கூல் போய் விண்ணப்பங்களைக் கொடுக்கின்றனர். டுப்ளிகேஸன் றோட்டால் போகும் போது இதுதான் லண்டன் விசா சென்டராம் என்று பெருமூச்சோடும் எட்டாத நினைவுகளோடும் எத்தனை இளைஞர்கள் கடந்து செல்கின்றனர். ஆனால் இந்தக் கனவுகளோடு இங்கு லண்டனுக்கு வருபவர் வந்து ஒரு கிழமைக்குள் தாங்கள் செய்த பெருந்தவறை எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்தக் கண்ணீர் விடுதல் என்பது சும்மா எழுத்து வடிவில் அழகூட்டுதலுக்காக எழுதிய வாக்கியமல்ல. உண்மை. சத்தியம்.

மூன்று மாதத்திற்கு முன்பு ஆயிரம் பவுனோடு விமானம் ஏறி வந்தார் வத்தளை ஹூனுப்பட்டியவைச் சேர்ந்த ஸஃப்ரான். தொடர்ந்து இருக்கும் ஒரே உறவான எனது மனைவியோடு தொலைபேசியில் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறான் பையன். பேசிப்பேசி எனது ஃபிரீ மினிட்ஸ் முடிந்து போகிற அளவுக்கு வந்துவிட்டது எனது கைத் தொலைபேசியின் நிலைமை.

ஸ்ருடன்ஸ் விசாவோ அகதிகளோ இப்பொழுது லண்டன் வருவது உகந்ததல்ல. இங்கு 2012 இல் ஒலிம்பிக் நடைபெறப்போகிறது. உலகம் முழுக்க பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் தொடர்பான அச்சம் காணப்படுகிறது. அத்தோடு வெளிநாட்டவர்கள் தொடர்பான பயம் அதிகரித்துக் காணப்படுகிறது. யாரைப் பார்த்தாலும் எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளைக்காரன் அச்சப்படுகின்றான் கொஞ்சம் கறுப்புத் தோலாக இருந்துவிட்டால் இன்னும் பயப்படுகிறான்.

விமான நிலையத்தில் வைத்து எங்களைப் பார்க்கும்போது திருடனைப் பார்க்கும் கண்ணால்தான் பார்க்கிறார்கள். அதுதான் இம்முறை சுவிஸ் போகும்போது எனது நண்பன் சொன்னான் விமான நிலையத்தில் கௌபீனம் மட்டுமே கட்டிக்கொண்டு வந்தால் நல்லது என்று. அது உண்மைதான். லண்டனில் இப்பொழுது எங்குமே வேலை இல்லை. பெரிய பெரிய கம்பனிகள் எல்லாம் மூடுகிறார்கள்.

வங்கிகள் கடன் தர மறுக்கின்றன. வங்கிகளில் மக்கள் பணம் போடுகிறார்களில்லை. போட்ட பணத்தையும் எடுத்துத் தங்கமாக மாற்றி வீட்டிலேயே சேமிக்கிறார்கள். பணமாக வங்கியில் வைத்து வங்கி இழுத்து மூடிவிட்டால் வெறும் 30 ஆயிரம் பவுண் மட்டுமே அரசாங்கம் தன் பக்கத்தால் திருப்பித்தரும். மிச்சமெல்லாம் அம்போதான். வேலை தேடி மக்கள் கடைகடையாய் அலைகின்றனர். ஒரு இடமும் வேலை இல்லை. ஒழுங்கான விசா இல்லாதவர்களுக்கு இங்கு இடம் இல்லை. பெரிய பொருளாதார வல்லரசுகள் என்று தங்களைப் பீற்றிக் கொண்ட அமெரிக்காவே அல்லாடிப் போய் இருக்கிறது. இங்கிலாந்தும் அப்படித்தான்.

இங்கு அகதிகளுக்கான கொடுப்பனவு எல்லாம் நிற்பாட்டிப் போட்டார்கள். இனிமேல் அப்படி உதவி எல்லாம் கிடைக்காது. இங்கு வருகிறவர்கள் பெரும் சிரமப்படுகிறார்கள்.

ஆயிரம் பவுணோடு வந்த ஸ்ப்ரான் வேலை இல்லாமல் இப்பொழுது அதனை ரூம் வாடகை, சாப்பாடு என்று செலவழித்துப் போட்டு கிழமை ரூம் வாடகைக்குக் கூட அல்லாடிப்போய் இருக்கிறார். ஸ்ருடன்ட் விசாக்காரருக்கே இந்த நிலைமை. ஹூனுப்பிட்டியில் தந்தையார் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். ஏன் என்றை பிள்ளையை அனுப்பினேன் சீமைக்கு என்று. இப்படிப் பல பெற்றோர்களும்தான் பிள்ளைகளும்.

இப்பொழுது லண்டன் வருவது நல்லதல்ல என்பதுதான் எனது ஆலோசனை. இங்கு வேலை இல்லை. வாழ்க்கை இல்லை. வேறு வழிகள் இங்குள்ளவர்களுக்கே தென்படுவதில்லை. வாறவர்களுக்கு எங்கே? கேட்பவர்கள் கேளுங்கள். மற்றவர்களைப்பற்றிக் கவலைப் படுவது என் வேலையல்லவே.

தினக்குரல்

16.02.2009

லண்டனில் கார்

— ௨௦௨ —

லண்டனில் ஒரு கார் வாங்குவதும் இலங்கையில் ஒரு யானை வாங்குவதும் சரி. இரண்டையும் கட்டி மேய்க்கும் செலவு ஒன்றுதான். லண்டனுக்கு வந்து பத்து வருடமாகியும் கார் ஒன்று வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு வந்ததில்லை. காரணம் இங்கு போக்குவரத்துக்கு அவ்வளவாகப் பிரச்சினை இல்லை. முந்தி என்றால் எனது அலுவலகத்துக்கு மேலேயே ரூம் இலவசமாகத் தந்திருந்தார்கள். ஆகவே, படியில் இறங்கி படிகளில் ஏறினால் வீடும் அலுவலகமும் வந்துவிடும். அதற்குப் பிறகு அலுவலகமே 5 நிமிட நடை தூரத்தில் ஒரு வீடு வாங்கித் தந்தது எனக்கும் வேலை நண்பர்களுக்கும். அதில் எனக்கு ஒரு ரூம். ஆகவே, காரின் சிந்தனை வரவில்லை.

இப்பொழுது இருக்கும் வீட்டுக்கும் அலுவலகத்துக்கும் 10 நிமிட தூரம்தான் நடை. ஆனால், குடும்பத்துடன் போகவர ஒரு கார் இருந்தால் நல்லது என்று மனிசி ஒருவருடத்துக்கு முன்பு ஒரு கதையைப் போட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் ஆரம்பித்தது கார் பற்றிய கவலை. லண்டனில் உள்ள குளிர் சாதாரணமானது இல்லை. சரி உடுத்துக் கொண்டோ சாதாரணமான சேட்டை உடுத்துக் கொண்டோ இந்தக் குளிர் காலத்தில் போகமுடியாது. அதுக்கு ஹீற்றர் போட்ட ஒரு கார் இருந்தால் நல்லதுதான் என்பது மனிசியின் வாதம்.

சிலோனில் வத்தளையில் இருக்கும் போது மனிசி படிச்சுப் படிச்சு சொன்னது, கார் பழகுங்கோ, கார் பழகுங்கோ ஒரு 15 ஆயிரம் ரூபாய்தானே பழகுங்கோ என்று. ஆனால் வழமையான சோம்பேறித் தனத்தால் அல்லது அசட்டையினத்தால் மனிசி சொன்னதைக் கேட்க வில்லை.

இங்கு வந்ததன் பின்பு என்னதான் இலங்கையில் ஓடத் தெரிந்திருந்தாலும் இங்கு லைசன்ஸ் எடுப்பதற்கு லேனர்ஸிடம் போய் கார் பழகி சட்டதிட்டங்களை முறையாகப் படித்து அதனை அவதானித்து ஐம்பது பவுண் காசு கட்டி பின்னர் லேனர்ஸ் கார்காரருக்கு எழுபது பவுண் அளந்து போய்த்தான் எக்ஸ்ஸாமினர் 45 நிமிடம் ஓடவைத்துப் பார்த்து எல்லாம் நூற்றுக்கு நூறு சரியென்றால் மாத்திரம் அவர் லைசன்ஸுக்கு பாஸ் பண்ணுவார்.

எக்ஸாமினர் கண்ணுக்குள் எண்ணெயை விட்டுக் கொண்டு நாங்கள் கார் ஓடுவதைப் பார்த்துத்தான் ஓ.கே. பண்ணுவார்.

உளர் உலகத்துக்குத் தெரியாத பல பிழைகள் அவரது கண்களுக்குப் பட்டுவிடும். 16 சிறிய பிழைகளில் 15 விடலாம் என்றிருக்கிறது. அந்தச் சின்னப் பிழைகளில் கண்ணாடி சரியாகப் பார்க்க வேண்டும், ஸ்ரேலிங் அங்கும் இங்கும் அல்லாடக்கூடாது, கோட்டை மீறக்கூடாது என்று மயிர்போல சிறிய அவதானமும் தேவை.

பெரிய பிழைகளில் மஞ்சள் கோட்டில் மனிதர் இறங்கி விட்டால் காரை சிறிது மூவ் பண்ணினாலும் உடனே பெயிலாக்கிவிடுவார். (இலங்கை இந்தியாவில் மஞ்சள் கோட்டால் தான் எத்தனையோ மரணங்கள் நடந்திருக்கின்றன) றவுண்ட்எ போட்டில் சரியான லேனை தெரிவு செய்யாவிடில் பொக்ஸ் ஐங்சனில் பிழையாகப் போய் நின்றால் வன்வே பாதையில் பிழையான பக்கத்திற்குப் போய் நின்றால் பின்னுக்கு எடுக்கும்போது சரியாக எடுக்காவிடில் பெயில் பெயில் தான்.

அதுதான் இங்கு லண்டனில் ஒருவர் லைசன்ஸை எடுத்துவிட்டால் ஒரு பெரிய பேறு பெற்றவராக தன்னை நினைத்துக் கொள்வார். அது சரிதான்.

இந்தச் சட்ட திட்டங்களுக்கு உப்பட்டு நூல்போல எல்லாம் சரியாகச் செய்து விட்டால் அவர் பாஸாகி விடுவார். இது ஒரு வெட்டிமுறிக்கிற வேலை இல்லைதான். அப்படி என்றால் இத்தனை பேர் கார் வைத்து ஓட முடியாதே. ஆனால், எல்லாம் மிக நுணுக்கத்தில் இருக்கிறது. இரண்டு பரீட்சைகள் பாஸ் பண்ண வேண்டும். ஒன்று கேள்வி தொடர்பான பரீட்சை அதனை 35 பவுண் கட்டி பாஸ்பண்ணின சேட்டிபிக்கட்டோடுதான் அடுத்த பிறக்கடிக்கலுக்குப் போக வேண்டும். இவ்வாறு பல கட்டங்கள் தாண்டினால் பிறகு கார் எடுக்க வேண்டும். இதனைத்தான் நான் ஆரம்பத்தில் சொன்னனான். கார் வாங்குவது மிகவும் சுலபம். 10 ஆயிரம் பவுண் காரையும், ஒரு ஆயிரம் பவுண் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்துவிட முடியும். பிறகு மாதா மாதம் கட்ட வேண்டும். இங்கே சாதாரண வருமானம் உள்ள வர்களுக்கு கார் ஒரு பெரும் சுமை. றோட் ரக்ஸ் வருடம் 220 பவுண், இன்சூரன்ஸ் 800 பவுணில் இருந்து....., எம்.ஓ.ரி. 100 பவுண் என இவ்வளவும் இருந்தால் தான் காரை றோட்டில் இறக்க முடியும்.

இப்பொழுது பொலிஸ்காரரிடம் இருக்கும் சாதனம் மூலம் காரின் நம்பர் பிளேட்டை அது கண்டவுடன் இன்சூரன்ஸ், எம்.ஓ.ரி, இருக்கிறதா? றோட் ரக்ஸ் இருக்கிறதா என்று பார்த்து நீட் பண்ணி விடும். பொலிஸ்காரர் மறித்து செக் பண்ணத் தேவையில்லை.

அப்போ நான் கார் பழக ஆரம்பித்து எட்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. மாதத்தில் 4 கிளாஸ் ஒரு வகுப்புக்கு 21 பவுண் கொடுத்தாயிற்று. கார் இப்பொழுது நான் சொன்னபடி கேட்கிறது. டொமினிக் ஜீவா வின் பாணியில் சொல்வதென்றால் வாலாயப்பட்டிருக்கிறது.

இனித்தான் எக்ஸ்ஸாம் எடுக்க வேண்டும். மாத்தளையில் இருக்கும் போது மோட்டார் சைக்கிள் ஓடப் பழகி விட்டேன். ஆரம்பத்தில் கந்தரோடையில் இருக்கும் பொழுது மாமாவின் மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒரு கிழவிக்கு இடித்த ஒரு கதையும் இருக்கிறது. மோட்டார் சைக்கிள் லைசன்ஸுக்கு அப்ளை பண்ணிவிட்டேன். மாத்தளையில் வைத்து, இது நடந்தது 1986இல், அப்போ எனது நண்பனின் அப்பா படிவங்களையும் நிரப்பி ஒரு லேனர்ஸ் காரரைப் பிடித்து எக்ஸ்ஸாமினரிடம் கொண்டு போகும் போது படிவத்துக்குள் 100 ரூபா நோட்டொன்றும் வைத்து எக்ஸ்ஸாமினரிடம் கொடுத்தார். ஏன் நூறு ரூபா என்று கேட்டேன். அப்பொழுதுதான் அவர் பாஸ் பண்ணிவிடுவார் என்றார். 100 ரூபா வைக்காத படிவம் எல்லாம் பெயிலானவர்களுடையதாக இருந்தது அன்று.

ஒரு சுவரில் கீறி இருக்கும் ஹைவே கோட் களை ஒரு குச்சியால் தொட்டுக் காட்டி இது என்ன என்று கேட்பார் அவர் 100 ரூபா படிவம் காரராக இருந்தால் பிழையாகச் சொன்னாலும் பரவாயில்லை.

பின்னர் 8 போடச் சொன்னார். கால் ஒரு முறை ஊன்றிவிட்டேன். ஆனால் நான் பாஸ் தான் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

ஏனெனில் 100 ரூபா காரர்களில் ஒருவராக நானும் இருந்தேன். மோட்டார் சைக்கிள் லைசன்ஸ் பிரச்சினை ஒருவாறு முடிந்தது. அன்றைக்கு மட்டும் ஒரு ஐம்பது பேர்வரை வந்திருப்பார்கள். அவருக்கு மாதம் என்ன வருவாய் லஞ்சமாகக் கிடைத்திருக்கும்.

எம்.ஓ.ரி என்றொரு சாமானை எனக்கு இங்கு லண்டன் வரும் வரை தெரியாது. றோட்டில் ஓடுவதற்கு புகை, நச்சவாயு, நாசமறுப்பு எதுவும் இல்லாமல் நல்ல வாகனம் என்று உறுதிப்படுத்தி பதிவு செய்த கராஜ் ஒன்று சான்றிதழ் தரவேண்டும்.

இலங்கையில் எம்.ஓ.ரி. செய்யப் போனால் 90 வீதமான வாகனங்களை இரும்புக் கடைக்குத் தான் போடவேண்டும். அவைகள் விடும் புகை மண்டலத்தில் ஒரு பெரிய ஓசோன் ஓட்டை விழுந்து விடும் அளவுக்கு இருக்கின்றது.

அதுவும் ஆட்டோவில் போகும் போது லெரிகாரர் அல்லது பஸ் காரர் ஆட்டோ இருக்கைக்குப் பக்கத்தில் சைலன்ஸரை வைத்து அக்ஸி லேட்டரை அமத்துவார் பாருங்கள். எத்தனை பேருக்கு இந்த அனுபவம் இருக்கிறது தினமும். புகை குடித்துக் குடித்தே நாம் நாசமாகி விட்டோம்.

ஒரு டெஸ்ரிங்கும் இல்லை மண்ணும் இல்லை. நாலு ரயரும் ஒரு இரும்புத் துண்டும் இருந்தால் அது வாகனம். மனிதரின் சுகாதாரமாவது மண்ணாவது? ஊழலிலும் லஞ்சத்திலும் எல்லா வற்றையும் சாதித்துவிடத் துடிக்கும் இலங்கையராகிய எமக்கு வேறு என்னத்தைப் பற்றி யோசிக்க.

இங்கு லஞ்சம் இல்லாத அதிகாரிகளால் தான் நாடு முன்னேறிக் கொண்டே போகிறது. லஞ்சம் என்பது இவர்களுக்கு என்னவென்றே தெரியாது. இலங்கையரும் இந்தியரும் பழக்கிவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் எனக்கு இரவு பகலாக இருக்கிறது.

தினக்குரல்

08.02.2009

மத மாற்றம் எனும் கரைச்சல்

உலகம்

லண்டனில் அண்மையில் எனது நண்பர் ஒருவரின் திருமண வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். Harrow என்னும் பகுதியில் வீட்டில் நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் சொல்லி செய்யப்பட்ட எளிமையான திருமண விருந்து. அவர் கவலையாக இருந்தார். விசாரித்த பொழுது சொன்னார். “மூத்தக்கா டென்மார்க்கில் இருந்து வரவில்லை” ஏன்? “அவ மதம் மாறிட்டா. மாறின மதக்காரர் மிகக் கடுமையாக அனுஷ்டிக்கிறவை. தோடு, சங்கிலி போடமாட்டினம். வெறுங்காதும் கழுத்துமாகத்தான் திரிவினம். ஆசைப்படமாட்டினம். கலியாணங்காட்சிகளுக்குப் போகமாட்டினம். அப்படியான சாப்பிட்டுவீடுகளிலை கலந்து கொள்ளமாட்டினம். அது சொந்தக்காரராக இருந்தாலும் சரிதான். இரத்தச்சொந்தம் பார்க்க மாட்டினம். வானத்தில் இருந்து தேவ ஒளியை தரிசிக்கினமாம். என்னோடு மிகவும் பாசமான மூத்தக்கா. ஊரிலை இருக்கும் போதும் இங்கை வந்தாப்பிறகும் தம்பீ... தம்பீ... என்று உருகி பாசமா இருந்தவா. எல்லா ஒட்டுறவும் இல்லாமல் போச்சுது...” கண்கலங்கிவிட்டார் நண்பர்.

பாசம் அவரை அழவைத்தது. மதம் பற்றிய அக்கறை தமிழர்கள் மத்தியில் மனப்பூர்வமாக ஆழமாக வேரூன்றாமையே மத மாற்றத்திற்கும் பிறழ்வுக்கும் காரணமாக அமைந்துவருகிறது. பல மதக்குழுக்களின் தொடர்ச்சியான அணுகுமுறையின் காரணமாக மற்றும் தொடர் கவனிப்பின் காரணமாக பல நூறு இந்துக்கள் கிறிஸ்தவமதத்துக்குச் செல்கிறார்கள். இது ஐரோப்பாவில் கணிசமாக உயர்ந்திருக்கிறது. இந்து மதம் தொடர்பான தன்நிலை அக்கறையை கோவில்கள் மக்கள் மத்தியில் தெளிவுபடுத்தாமல், மக்கள் பற்றிய அக்கறை இல்லாமல் இருப்பதும் ஐரோப்பாவில் பல இலங்கை இந்துக்கள் மதம் மாறுவதற்கு காரணமாக அமைந்துவிடுகின்றன.

வெறும் பணம் சேர்க்கும் அக்கறையோடு மட்டும் இருக்கும் ஆலயங்கள், இந்து மதத்தைக் காப்பாற்றும், பேணும் எந்தத் திட்டங்களையும் கொண்டிருக்கவில்லை. பல நூறு சம்பவங்கள் எங்கள் கண்களுக்கு முன்னாலேயே நடக்கின்றன. தமிழர்கள் மிகவும் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகி இருக்கின்றமையும் பணத்திற்கு கஷ்டப்படுகிற தன்மையையும் மிக அவதானமாக இனங்காணும் அமைப்புகள்

தமது நுணுக்கமான வலைப்பின்னலூடாக தமிழர்களை மதம் மாற்றும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுவருகின்றன.

ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட கிளைகளைக் கொண்டு இயங்கும் குறித்த அமைப்பு ஒன்று தமிழர்களால் அறியப்பட்ட அமைப்பு, புலம் பெயர்நாடுகளில் கஷ்டப்படுகிற தமிழர்களை இனங்கண்டு தொடர்ச்சியாக அவர்களின் வீடுகளுக்குப் போய்ச் சந்திப்பதன் மூலம் இயேசுவிடம் அழைத்துச் செல்வதாக வாக்குத்தத்தம் செய்து பணம் தேவையெனில் அதனையும் கொடுத்து நாசூக்காக தமது திட்டமிட்ட கருமங்களையாற்றி வருகின்றது. பலரும் இந்த வலையில் விழுந்து விடுகின்றார்கள்.

மதம் என்பது ஒவ்வொருவரினதும் சொந்த விருப்பம். அதனைக் கேட்பதற்கு யார் இவர்கள்? என்ற தனிமனித சுதந்திர கேள்விகளுக்கு அப்பால் சமூக ரீதியாகவும் கலாசார ரீதியாகவும் ஏற்படும் பிறழ்வுகளுக்கும் நெருக்குதல்களுக்கும் சமூகம் மாட்டுப்படும் ஒரு பேரபாயம் இருக்கிறது.

ஜேர்மனியில் வெற்றிலைக் கேணியைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞனும் அதே இடத்தைச் சேர்ந்த யுவதியும் திருமணம் முடித்து இரண்டு பெண் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோராக இருந்த போது...

புலம்பெயர் நாட்டில் வீடு, வீட்டுவாடகை, செலவு சித்தாயங்கள் மிகவும் அதிகமாக இருக்கும் ஒரு சூழ்நிலை அழுத்தும்போது சிலரால் மீள முடியாத பணக்கஷ்டம் ஏற்படும் பொழுது தாங்க முடியாமல் தவித்துப் போய் விடுவார்கள். அப்படி எத்தனையோ அகதிகளைக் கண்டிருக்கிறோம்.

அப்படி ஒரு பணக் கஷ்டத்தினை நீக்க வந்த அமைப்பு ஒன்று மதம் மாறச் சொல்லி வற்புறுத்தியது. அவர்களும் வேறுவழியின்றி மதம் மாறிவிட்டனர். பணம் கிடைத்தது. சிறிது காலம் கூட்டங்கள், ஆராதனைகள் என்று வாழ்வு கழிந்து போனது. பென்ஸ்காரிலும் படாடோப வீடுகளிலும் வாழும் நல்ல குரல் வளமுள்ள கோட் சூட் போட்ட தமிழ் பாதிரியார் ஒருவர் இவர்களை வழிநடத்துவார். தேவ அருள் அவர்கள் மூலமாகவே வருவதாகவும் அவர்கள் சொற்படியே நடக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துவார்கள்.

பிரசாரத்துக்கு இந்தப் பெண் வேறொரு ஆணுடன் இணைத்து அனுப்பப்பட்டபோது தான் குடும்பத்தில் பிரச்சினை எழுந்தது. கணவன் போகவேண்டாம் என்று சொல்ல மனைவி மதத்தில் ஊறித் திளைத்துவிட்டவளாக மாறிவிட்டாள்.

மனைவியோ செக்கும் சிவலிங்கமும் ஒன்றாகவே தெரியும் ஆத்மார்த்த நிலைக்குச் சென்றுவிட்டார். மனித அற்பனாக கணவனைக் கண்டார். கணவனுக்கான பணிவிடை செய்வதை நிறுத்தி தேவனுடைய பிரசாரப்பணிகளுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்.

விரக்தியடைந்த கணவன் தற்கொலை செய்துகொண்டான். சபை

கைவிட்ட நிலையில் மனைவி பைத்தியமாகி ஒரு மூலையில் வீட்டில் வெறித்த பார்வையினளாய் இருக்கிறார். கண்டேன். பிள்ளைகள் அநாதைகளாக....

இந்துமதம் மீதான நம்பிக்கையினம் இந்துக்களிடையே அதிகரித்து வருகிறது. இளையசமுதாயத்தினர் மத்தியில் அவர்களுக்குப் புரியும் மொழியில் ஆத்மீகம் சொல்லப்படுவதில்லை.

“தேவாரத்தைப் பாடமாக்கு..” என்றுவிட்டு பெரியவர்கள் தங்கள் தங்கள் வேலையில் ஈடுபட்டு விடுகிறார்கள். குழந்தைகளுக்கான தெளிவான ஒரு சமய பாடப்புத்தகங்களோ விளக்கங்களோ இல்லை. அடுத்த தலைமுறை கலாசாரத்தை மதத்தை விட்டு ஓடப்போகிறதே என்ற கவலையும் ஏக்கமும் கொண்டோர் அதனை விளக்குவதற்கான எந்தக் கரிசனையும் இல்லாமல் இருக்கின்றனர்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பிரபல நாடக நடிகரின் குடும்பத்தில் இந்த மதமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட ஒரு உயிரிழப்பைப் பார்த்து அதிர்ந்து போனேன்.

கணவனுக்கு சுகவீனம்... கொடுமான வருத்தம். தனியறைக்குள் கணவனைப் பூட்டி வைத்துவிட்டு யாரையும் மனைவி பார்க்க அனுமதிக்காமல் ‘செபம்’ மட்டும் செய்து குணமாக்க முடியும். ‘தேவன்’ குணமாக்குவார் என்று சொல்லி ‘செபம்’ பண்ணிக்கொண்டிருக்க 41 ஆவது நாள் கணவன் மருந்து கொடுக்கப்படாமல் அநியாயமாகச் செத்துப்போனான்.

ஆத்மீக பலம் பற்றிய கேள்விகளுக்கு அப்பால் எமது கலாசாரம் மற்றும் உயிர்கள் மீதான அதிதத் துணிச்சலால் வரும் அசட்டுத் தனத்தை இந்தப் புதிய மதங்கள் தோற்றுவிப்பதால் எத்தனையோ பேர் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். எத்தனையோ பேர் நோய் வந்து மருந்து உட்கொள்ளாமல் செத்துப்போகிறார்கள்.

இது ஒரு வகையில் இந்து மதம் மற்றும் தமிழர்கள் மீதான அடர்ந்த தேறு முறைதான். இதனை இப்படியே தொடரவிடுவோமானால் புலம்பெயர் சூழலில் ஒரு மதமற்ற பைத்தியக்காரத் தமிழர்களையே எம்மால் மிச்சமாகப் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

இளைஞர்கள் மதம் தொடர்பான எந்த அக்கறையும் இல்லாமல் தம் மனம் போன போக்கில் நடந்து கொள்கிறார்கள். அடுத்த சமுதாயம் இந்து சமயத்தைத் தெரியாமல் வாழப் பழகிக் கொண்டிவிட்டது. அது ஒரு மதமற்ற சமுதாயமாகவே இருக்கப் போகிறது. அதனை யாராலும் தடுத்து விட முடியாது. இதற்கான எந்தச் செயற்பாட்டிலும் ஈடுபடாமல் வெறும் கூட்டங்களாலும் மாநாடுகளாலும் எந்தச் சாதனையையும் இந்து அமைப்புக்கள் செய்யப் போவதில்லை.

அடுத்து, இந்து சமய வழிபாட்டு முறைகள் மீதான இலகுபடுத்தல் அல்லது இளைஞர்களை மத அனுட்டானங்கள் மீதான ஆர்வத்தைத் தூண்டுதல் நடைபெறுவதில்லை.

“எனக்கு கோவிலுக்குப் போக முடியாது ‘காபெட்’ ஒரே மணம்” என்று ஒரு வாலிபன் சொல்லி அஞ்சைப்பட்டான். கோவில்கள் சுத்தம் பேணும் விசயத்தில் எந்தவித அக்கறையையும் செலுத்துவதில்லை என்ற குறைபாடு லண்டனில் உள்ள பல கோவில்களில் இருக்கிறது. எல்லா நேரமும் சுத்தமாக இருந்து பழகியவர்கள் இளைஞர்கள். சுத்தமில்லாத கோவில்களுக்கு வரவிருப்பப்படுகிறார்களில்லை.

சமய வகுப்புகளில் “தோடுடைய செவியன் விடையேறியோன்...” சொல்லிக் கொடுப்பதே பெரிய விடயம் என்று அவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

சேரும் ஆயிரக்கணக்கான யுரோக்கள் அல்லது பவுண்டுகளை பணவசதி குறைந்தவர்கள் நோயாளிகளை, அவர்கள் இனங்காண முதல் சைவ சமய அமைப்புகள் இனங்கண்டு உதவி செய்வது கடமையாகும். அப்பொழுது பணத்துக்காக அதன் கஷ்டத்துக்காக இந்து மதத்தை விட்டு மாறும் இலங்கையரை கொஞ்சமாவது காப்பாற்ற முடியும்.

இப்பொழுது இந்தப் பிரச்சினை எத்தனையோ சந்தோஷமாய் இருந்த குடும்பங்களை, உறவுகளைப் பிரித்து வைத்திருக்கிறது. இப்படி சுகதுக்கங்களில் கலந்து கொள்ளாதவர்களுடைய குடும்பங்கள் இலங்கையில் இருக்கும் அவர்களது உறவினர்களையும் பிளவுபடுத்துகிறது.

தமிழர்கள் இனம், சாதி, இடம், பிரதேசம் என்று பிளவுபட்டும் போய் இப்பொழுது முளைக்கும் மத மாற்றத்தால் புலம்பெயர் நாடுகளிலும் அதன் தொடர்ச்சியாக இலங்கையிலும் பாரிய குடும்பப் பிளவுகளைப் பார்க்கிறோம்.

கூட்டுக்குடும்பமாய் வாழ்ந்த எமது உறவு முறைகள் இதன் தொடர்ச்சியாய் சின்னாபின்னப்பட்டுப் போய் வருவதனை நேரில் காண்கின்றோம்.

இப்பொழுது எனது நண்பரின் அக்காவுக்கு அவரது குடும்பத்துக்குமான உறவு அறுபட்ட நிலையில் உள்ளது. லண்டனிலும் இலங்கையிலும்....

பிள்ளைகள் தாய் தந்தையரின் சொற்களைக் கேட்கத் தயாராக இல்லை. மதம் மாறிய அல்லது புதிய மதத்தில் சேர்ந்த அம்மாவும் அப்பாவும் தேவ அழைப்பினை மேற்கொள்ளச் செல்ல, பிள்ளைகள் எதுவுமறியாது மன நிம்மதியாக பியர் காடீன்களை நோக்கிப் போகின்றனர்.

ஆகவே, இந்து சமயக் காவலர்கள் இது தொடர்பான அக்கறை கொள்ளாவிடில், அடுத்த எமது தமிழ்த் தலைமுறை மதமற்ற ஒரு தலைமுறையாக வளருவதை நாம் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டி வரும்தம்.

தினக்குரல்

01.08.2004

தடைசெய்யப்பட்ட ‘வெள்ளாவி’

— ௨௦௨ —

ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு சமூகத்தைப்பற்றி அதன் வாழ்க்கை முறைகளைப்பற்றி ஒரு எழுத்தை பிரயாசப்பட்டு எழுதிவிட்டு அதனை வெளியிடத்தடை வந்திருக்கிறது.

யார் யாருக்கு தடை விதிப்பது என்ற கேள்விக்கு அப்பால் துப்பாக்கி சுட்டு விடுமோ எனும் உயிர்ப் பயத்துடன் கோளாவிவிருந்து கொழும்புக்கு வரவேண்டிய நிலை வந்திருக்கிறது.

கோளாவில் கிராமமும் தீவுக்காலை கிராமமும் மிக அண்மித்து இருக்கும் ஒரே வேலி பிரிக்கும் இரண்டு ஊர்கள். தீவுக்காலை கிராமத்து அதன் அழகியலை அந்த ஊர்மக்களின் வாழ்க்கை அற்புதத்தை ஒரு நாவலாக எழுதிய விமல் குழந்தைவேலுக்கு “வெள்ளாவி” நாவலை மட்டக்களப்பு விடுதலைப்புலிகளைச் சேர்ந்த குயிலின்பன் தடை விதித்திருக்கிறார்.

நடந்தது இதுதான் கமலேஸ்வரம் என்ற பெயரையுடைய ஒரு பட்டதாரி ‘தீவுக்காலை’ கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர், “வெள்ளாவி” நாவலை வாசித்துவிட்டு உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் போனார். சலவைத் தொழிலாளி சமூகத்தை இந்த நாவல் கேவலப்படுத்துவதாக எண்ணினார். முழு நாவலைத் தவிர்த்து இடையில் உள்ள சில பக்கங்களை மட்டும் குறித்துவிட்டு சில சலவைத் தொழிலாளிகளிடம் காட்டி எமது சமூகத்தை “வெள்ளாவி” இழிவு செய்வதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்பாவிகளான அவர்களும் விமல் எழுதியது குற்றம் என்றிருக்கிறார்கள்.

இலங்கையில் சலவைத் தொழிலாளிகள் சமய சம்பிரதாய சடங்குகளோடு மிகவும் ஒன்றிப் போனவர்கள் அவர்களை ஏனைய சமூகம் மிகவும் மதிப்புடன்தான் கவனிக்கிறது.

கமலேஸ்வரம் ஒரு குழப்பத்தை உண்டு பண்ணிய பின்பு ஐம்பது பேரளவில் ஒன்று சேர்ந்து குறிக்கப்பட்ட பக்கங்களோடு குயிலின்பனிடம் போய் இருக்கிறார்கள்.

விமல் குழந்தைவேல் – சலவைத் தொழிலாளிகள் இருவரையும் குயிலின்பன் அழைத்துப் பேசியிருக்கிறார். குறிக்கப்பட்ட பக்கங்களை

மட்டும் பார்த்த குயிலின்பன் தனக்கே அந்தப்பக்கங்கள் ஆத்திரத்தை வரவழைக்கின்றது என்றும் தொழிலாளிகளுக்கு எப்படி இருக்கும் என்றும் கேட்டிருக்கிறார். அவர் “வெள்ளாவி” முழுக்கப்படித்திருந்தால் தெளிவாகியிருப்பார்.

அதன் பின்பு விமல் குழந்தை வேலிடம் “வெள்ளாவி” சம்பந்தமாக எந்தவிதப் பேட்டிகளோ அல்லது வெளியீட்டு விழாக்களோ செய்ய வேண்டாம் என்று கட்டளை போட்டிருக்கிறார்.

அதனால் 12-09-2004 கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் நிகழ்த்தப்பட இருந்த வெளியீட்டு விழா உடனடியாக நிறுத்தப்பட்டது. ரூபவாஹினி நுலுநு ஒளிபரப்பு சேவையில் என்-ஆத்மா செய்யவிருந்த 5-09-2004 பேட்டி நிறுத்தப்பட்டது. நல்லதொரு நாவலின் விற்பனை நிறுத்தப் பட்டது.

விடுதலைப்புலிகளின் நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பி பின்னர் உச்ச நீதிமன்றம் போனதன் பின்புதான் “வெள்ளாவி” சம்பந்தப்பட்ட எதனையும் செய்யலாம் என்று குயிலின்பன் விமலிடம் சொல்லியிருக்கிறார். எல்லாவற்றிற்கும் முதல் விடுதலைப்புலிகளின் புத்திஜீவிகளிடம் காண்பிப்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார்.

இதற்கிடையில் கோளாவில் கிராமத்தில் ஒரு மரணம் சம்பவித்திருக்கிறது மரண வீட்டுக்கடமையைச் செய்ய சலவைத் தொழிலாளர்கள் வராமல் மூன்று நாட்களாக பிரேதம் அடக்கம் செய்யாமல் தாமதமாய் இருக்கிறது. பின்னர் “வெள்ளாவி” நாவல் தடை செய்யப்பட்டு விட்டது வாருங்கள் என்று சலவைத்தொழிலாளி சமூகத்திடம் சொல்லி விடுதலைப்புலிகளே அவர்களை அழைத்து வந்து பிரேதம் அடக்கத்துக்காக எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு எழுத்தாளன் இதைத்தான் எழுத வேண்டும். இப்படித்தான் திரைப்படத்துக்குப் பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று சொல்வதும், திணிப்பதும் தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் ஒரு வகை அத்து மீறல் தான். கருதுகோள், கதைப்புலம், கவிதைக்கருவை இப்படிச் செய் அப்படிச்செய் என்று சொல்வதற்குத் தலைப்படுகிறார்கள். இதுவும் ஒரு வகையில் கொலைதான். பீறிட்டு வரும் கலைஞனின் மன உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் போது எழுத்தாளன் வேதனையால் துவண்டு போகிறான்.

கட்டளையாளர்கள் முதலில் முழுவதுமாக உணர்ந்துவிட்டு கட்டளை இடுவது நியாயமாகும். விமல் ஒரு தமிழன். மூன்று முஸ்லிம் நண்பர்களின் உழைப்பையும் கருத்தையும் மனதார சிலாகித்திருக்கிறான். அக்கரைப்பற்று முகைதின் மாஸ்டர் சொன்னது போல “வெள்ளாவி எனக்குத் தெரியாத பல விசயங்களை தீவுக்காலை மற்றும் கோளாவில் மொழியில் சொல்லியிருக்கிறது”.

20 வருடங்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் அந்த தான் பிறந்த கிராமத்தின் மொழி வழக்கை அதன் செழுமையைக் கொண்டு

வர பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்திருக்கிறான். இதுவரை இலங்கை வரலாற்றில் இப்படி ஒரு தனி மொழி வழக்காற்றுச் செழுமை மிக்க நாவல் வரவில்லை. நான் பார்க்கவில்லை. ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் மிகவும் பிரயாசப்பட்டு எழுதியிருக்கிறான் விமல்.

எப்படி 'ஏரோவில்' கிராமத்தை இமயத்தின் 'ஆறுமுகம்' நாவல் கண்ணுக்கு முன்னால் நிறுத்தியிருக்கிறதோ அதைப்போல 'தீவுக்காலை' என்றொரு கிராமத்தின் எல்லா அழகுகளையும் 'வெள்ளாவி முழுமையாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறது.

மு. நித்தியானந்தனிடம் 'வெள்ளாவி தடைசெய்யப்பட்டிருப்பது குறித்து தொலைபேசியில் சொன்னேன்.

உடனே அவர் கேட்டார் "விமல் எந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்." உண்மையில் அவனைச் சந்தித்த போது நானும் கேட்டேன் "நீ சலவைத்தொழிலாளி சமூகமா"? இப்படி உள்ளார்ந்து தீவுக்காலையின் சமூக ஆகர்ஷிப்பை வெளிக்கொணர இன்னொரு விமல் பிறக்கப் போவதில்லை.

அவனும் தீர்க்கமாக 'என்னுரை' யில் குறிப்பிட்டிருக்கிறான் இப்படி ஒரு கேள்வி வரும் என்று. இது ஒரு சமூகம் சார்ந்தது என்று முத்திரை குத்தி விட்டு முடக்குவது சரியல்ல.

'தீவுக்காலையின்' அற்புதமான ஒரு வரலாற்று ஆவணம் இது. லீனா மணிமேகலை தனது கவிதைகளை இப்படி எழுதுங்கள் என்று சொன்ன எதிர்ப்பாளர்களுக்குச் சொன்ன கவிதை இது.

ஆயின் இனி
உங்களிடம் கேட்டுவிட்டுத்தான்
எழுதவேண்டும் என்றிருக்கிற
என் கவிதைக்கு
ஒரு விலை மட்டும் தரவேண்டும்
நீங்கள் பேசுகின்ற
அதே கலாச்சாரக்காவலுக்கு
உட்படுத்த வேண்டிய
உங்கள் அத்தனை பேரின்
புணர்வுறுப்புக்களும்.

தேசம், லண்டன்

அம்மம்மா

அம்மம்மா எனது அன்புக்குரியவர். அவரின் அன்பு அளவுகடந்தது. அம்மம்மாவின் பாலுண்ணிதான் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. அது அம்மம்மாவின் முதுகின் இடது பக்க சள்ளைக்கு மேலால் திரண்டு அழகான ஒரு சின்னக் கொட்டப்பாக்கு அளவில் இருக்கும்.

அம்மம்மா பாவாடைகட்டிக் குளிக்கும் போதும் குறுக்கைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதும் அது வெளியில் தெரிந்து வேடிக்கை காட்டும் “விடு... சும்மா அங்காலை போ... விடு” என்று கலைத்தாலும் கைகளால் மெதுவாக அந்தப் பாலுண்ணியை விரல்களால் நசிப்பதிலும் அதனை மெதுவாக உருட்டுவதிலும் நான் அடையும் மகிழ்ச்சியே தனி. சில நேரம் பாலுண்ணியை வாயில் வைத்து ‘பப்பா’ குடிப்பேன். அம்மம்மா ஏசுவா திட்டுவா ஆனால் எனக்கு பாலுண்ணி என்றால் தனி ஆகர்ஷிப்பு. அம்மம்மாவில் இருப்பதனால் அதிலும் எனக்குத் தனிப்பிரியம்.

தங்கச்சியிலும் பார்க்க அம்மம்மா என்னோடு தான் சரியான விருப்பம். புளியமரத்தடிக்கடைக்குப் போனாலும் ஒட்டுசுட்டான் பக்கம் போனாலும் கள்ளத் தீனி வாங்கி வருவா. அம்மம்மா எப்பொழுதும் சேலைகட்டி இருப்பா; சேலை முந்தானையை முன்பக்கமாக மடியாக்கி அந்த மடிக்குள்ளை பிஸ்கட், ரொபி, றோஸ்பாண், பணிஸ், சிறிய சொக்கலட் என்று கட்டிக்கொண்டு வந்து தருவா. அம்மம்மா எங்காவது பயணம் போய்விட்டு வந்தாவென்றால் வீட்டு ஜிம்மிக்கு நாக்கால் தண்ணிவடிகிறமாதிரி எனக்கும் வாயில் தண்ணி ஊறும். அம்மம்மாவின் மடிக்குள்ளை ஏதாவது கிடக்கும். அம்மம்மாவின் சேலை நூல் சேலையாக இருக்கும். அந்தச் சேலையின் மனம் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். பிடிக்காத ஒரு விசயம் அம்மம்மா காலை அகட்டி நின்று கொண்டு மூத்திரம் பெய்வது.

“மனிதி” என்று தான் அம்மம்மாவைக் கூப்பிடுவார். செருமல் சத்தம் தான் அவர்கள் இருவருக்கும் அழைப்பு மொழியாக இருக்கும். அம்மம்மாவை ஏதாவது தேவைக்கு ஒரு செருமல். அம்மம்மாவுக்கு விளங்கும் அம்மம்மாவா என்ன சைக்கிளை செய்கிறார் என்று.

விறகெடுக்க ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரம் அம்மம்மாவோடு

போவேன். அலகரைப் பக்கம் நல்ல வீர விறகு இருக்கு. பல கதைகளை அம்மம்மா எனக்குச் சொல்லுவா. சின்ன வண்டில் எனக்கு விருப்பம். சைக்கிள் 'றும்'ஐ தடிக்குள் செலுத்தி வண்டில் ஓடுவோம் டயர் வண்டில், நொங்குக் கோம்பை வண்டில் குரும்பட்டிதேர் ஈக்கிள் குத்தி அழகாய் இருக்கும்.

எங்கள் இருவரின் கதைகள் சில நேரம் பழைய கதைகளாக இருக்கும். அம்மாவின் காதல் விவகாரம். ஐயா முரண்டு பிடித்து அம்மாவைக் கலியாணம் செய்து கொண்டது என்று எங்களது கதை காடு வரை நீளும்.

மாமா எப்பொழுதும் பொல்லாதவர் போலவே எங்களுக்குக் காண் பிக்கப்பட்டார். குடிப்பவர் மாமியோடு உறவு மேம்பாடு இல்லாதவர். ஓட்டுத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்பவர் என்று மட்டுமே எங்களுக்குத் தெரியும். அம்மாவுமும் ஐயாவையும் பிரிப்பதற்கு செய்வினை செய்தவர் முகமாத்து செய்வினை அது. அம்மம்மாவை எப்பொழுதும் ஒரு எதிரியைப் போலவே அம்மா பார்ப்பா. இரு வருக்கும் திரிவெடி மாதிரி ஏதாவது ஒரு உரசலில் பத்திவிடும். அந்தச் சண்டையில் அர்த்தம் இருக்காது பழைய கோபம் ஒன்றின் தொடர்ச்சியாய் இருக்கும். பழைய கோபம் என்றால் சில நேரம் இருபது வருடப் பழையதாக இருக்கும்.

அம்மம்மா சுருட்டுப்பத்துவா. என்ன சுருட்டு என்று 'டீபிரான்ட்' இல்லை. கிடைக்கிறதைப் பத்துவா. அம்மம்மா மண்டான் சுருட்டுத் தான் பத்துவார். கோடாப்போட்ட சுருட்டு நல்லாய் இருக்கும் என்று அம்மம்மாவும் முன் வீட்டு செல்லையா அண்ணரும் கதைப்பார்கள். ஒரேயடியாக அம்மம்மா சுருட்டைப் பத்தி முடிக்கமாட்டா. அம்மம் யரவும் அப்படித்தான். குறையன் சுருட்டை வீட்டு வளையில் வைத் திருப்பா. கால்வாசிச் சுருட்டை வைத்து விட்டு அம்மம்மா தேடுவா. சுருட்டு காணாமல் போயிருக்கும்.

குறையன் சுருட்டுகளை சேர்த்து எடுத்து வயல் கொட்டிலுக்குக் கொண்டுபோய் நூல் கழட்டி சுருட்டின் காரம் சுகமாக இருக்கும். சிகரட் குடிப்பதில் கொள்ளை ஆசை. அதன் மணம் மிகவும் பிடிக்கும். பீக்கொக் சிகரட் வாங்கி களவாகக் குடித்தோம். கண்டால் அம்மா தோலை உரிப்பா. காவிலாய் வேரினால் அடித்தால் அடையாளம் அடுத்த நாளுக்கு இருக்கும்.

நெடுங்கேணிப் பக்கம் இருந்துவரும் பஸ் ஒன்று எங்களது வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. வேலங்குளம் போன அம்மம்மா ஒரு பெரிய சாக்குக் கட்டோடு வந்தா. பஸ்ஸில் இருந்து இறக்கும் போது கடகட என்று சத்தம் என்னவாக இருக்கும். சாறக்கட்டோடு ஓடிவந்து சாக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து அவிழ்த்துப் பார்த்தால் அதுக்குள் ஒரு குட்டி வண்டிலின் பாகங்கள். உடனடியாக எடுத்துப் பொருத் தினால் வண்டில் தயார். உச்சபட்ச மகிழ்ச்சி எனக்கு. ஆசை ஆசையாய் ஒரு வண்டில் கிடைத்துவிட்டது.

வருத்தம் வந்தால் அம்மம்மா. காச்சல் வந்தால் அம்மம்மாவைக் கூட்டிப்பிடித்தபடி படுத்தால் தான் உடம்பு உழைவு எடுபடும். எனக்காக அம்மம்மா வாழ்ந்திருக்கிறா என் சக துக்கங்களில் எல்லாம் அவ பங்கெடுத்திருக்கிறா.

அம்மாவுக்கும் அம்மம்மாவுக்குமான உறவு திடீர் திடீரென்று அறுபடும் பின்னர் கொஞ்ச நாட்களில் ஒட்டுப்படும்.

ஒரு சண்டையில் அம்மா அழுதா. கேவிக்கேவி அழுதா. சண்டை பெரிதாகி விட்டிருந்தது. பொறுமை, விட்டுக்கொடுப்பு, உதவியாய் இருத்தல் என்ற ஒன்றுக்குமே இருவருக்கும் அர்த்தம் தெரியாது. அம்மாவும் சரிதான் கட்டுவா. அன்று சரி முந்தானையை முகத்தில் மூடிக் கேவிக் கேவி அழுதா.

ஒட்டுசுட்டானுக்கு சைக்கிளில் கூட்டிக்கொண்டு போகச் சொல்லி சொன்னா அம்மா. பக்கத்து வீட்டு சைக்கிளில் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். மாணிக்கப்பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போய் கனநேரம் அம்மா அழுதா. ஆனால் மாணிக்கப்பிள்ளையார் அவர்களுடைய சண்டையை நிறுத்தி விடவில்லை. சண்டை தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

புளியங்குளத்தில் கொலனி காணிகளை அரசாங்கம் கொடுக்கும் போது ஐந்து ஏக்கர் குளத்துத் தரையைத் தெரிவு செய்தவர் அம்மம்மா. அது ஒரு ஊர் ஆவதற்கு அந்தக்கிராம மக்களின் அர்ப்பணிப்பு பெரியது. காணிகளை காடு வெட்டி களனியாக்கினார்கள். அந்தக் காணிக்கு அம்மம்மாவின் பங்களிப்புக்கு சமமாக அம்மம்மாவின் பங்கும் இருந்திருக்கிறது. “நீ வேர்ப்பகுதியைத் தூக்கினால் மரத்தின்ரை நுனியை நான் தூக்கிப் பாடுபட்டிருக்கிறேன்” அம்மம்மா ஒரு முறை சண்டையில் அம்மம்மாவுக்குச் சொன்னா.

புளியங்குளத்தில் அம்மம்மாவும் நானும் குளிக்கப்போவோம். குளிக்கப்போனால் என் கவனம் முழுக்க பாலுண்ணியில் தான் இருக்கும் “முதலை வந்திடும் ஆழத்துக்குப்போகாதே, சேறு, வழக்கும்” என்று அம்மம்மா எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பா.

அம்மம்மாவை யாரோ கிண்டி விட்டிருக்கினம். காணி அம்மம்மாவுக்குப் பின்பு உரிமை அம்மம்மாவுக்கு. அதுக்குப் பின்னுரிமை அம்மாவுக்கு. அதுக்கு பின்னுரிமை ஒரு சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. அம்மம்மா சொன்னா “வயல்காணியிலை என்றை பங்கைப் பிரிக்கப் போறேன்”.

அம்மம்மா கண்ணை மூடினாப்பிறகு ஏற்பட்ட குடும்பப் பிளவு இதுதான். காணியைத் தானே கேக்கிறா குடுக்கிறது தானே. அம்மம்மா மிக நல்லவா.

அம்மம்மா சாக முதல் ஒரு நாள் அம்மம்மா சொன்னவா “கொம் மாக்குத் தெரியாம காணி உறுதியை ஒருக்கா ரங்குப்பெட்டிக்கை இருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து தா” என்று அம்மா முள்ளிய

வளைக்குப் போனாப் பிறகு காணி உறுதியைக் கொண்டு வந்து குடுத்தேன். தெரிஞ்சால் தோலுரி பட்டிருக்கும். அம்மம்மா சொன்னா செய்தேன். அடி விழுந்தாலும் பரவாயில்லை.

ரங்குப்பெட்டி தான் வீட்டில் பாதுகாப்பான பொக்கிஷம் மற்றது அம்மம்மயாவின் ஒரு மரப்பெட்டி. அதற்குள் மூன்று நாலுமுழம் மூன்று சால்வை. காசுப்பை. ஒரு வேட்டி என்பன இருக்கும். அம்மம்மயா எளிமையானவர். அழகாக ஒரு குடும்பி கட்டியிருப்பார். எனக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் பட்டப்பெயர் அம்மம்மயா.

ரங்குப்பெட்டிக்குள் கலியாண வீட்டுக்கு உடுக்கும் சேலைகள் எங்களது நல்ல உடுப்புகள் இருக்கும். ரங்குப்பெட்டிக்குள் யாரும் கை வைப்பது கிடையாது. ஆனால் அதனைத் திறக்க எனக்கு ஆசை. அம்மா அதற்குள் பூச்சி முட்டைகளைப் போட்டு வைத்திருப்பா. பூச்சி முட்டை வாசம் எனக்கு விருப்பம். ரங்குப் பெட்டிக்குள் இருந்து ஒரு சேலை எழுத்துக் கட்டினால் அம்மாவின் சேலையை அடிக்கடி கொஞ்சியபடி இருப்பேன்.

அம்மம்மாவுக்கு ஒரு அக்கா இருந்தா அவ வலு துப்பரவு. காலை யில் எழும்பிக் குளித்து முழுகி வெள்ளைச் சேலை கட்டி பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் லட்சணமாகவும் இருந்தா. அவவோடு நான் பெரிதாக ஒட்டவில்லை.

அம்மம்மாவின் உறவினர்கள் வேலங்குளத்திலும் முள்ளியவளை யிலுமே அதிகமாக இருந்தார்கள் அம்மம்மாவுக்கென்று பொழுது போக்கு ஒன்றுமில்லை. காலையில் எழும்புவது முகம் கழுவுவது பின்னர் தேத்தண்ணி சாப்பாடு. சாப்பாடு செய்வதில் அம்மாவுக்கு உதவி செய்வா மீன் வெட்டுவது, பயித்தங்காய் உடைப்பது, வாழைக் காய் சீவுதல், முருங்கைக்காய் வெட்டுதல், வெங்காயம் உரித்தல், வெள்ளைப்பூடு உரித்தல் இப்படியான உதவிகள் தான் செய்வா.

அம்மாவோடு கோபம் என்றால் அதுவும் இல்லை. முன் வீட்டு வள்ளியக்காவோடு கதை. தங்கராசா வீட்டுக்குப் போவது என்பதோடு பொழுது போய்விடும். அத்தோடு நானும் அம்மம்மாவும் பின்னேரம் விறகு எடுக்கப்போவோம்.

காலையில் அம்மம்மா பழங்கறியோடு பழஞ்சோறு தின்னுவா. தண்ணி ஊத்தி வைச்ச சோறு முத்துப்போல இருக்கும். காலையில் கூட கூட அவிச்ச புட்டோ இடியப்பமோ இருக்கும் தின்னச் சொன் னாலும் தின்னாமல் பழஞ்சோற்றை தானே போட்டுச் சாப்பிட்டு விட்டு அன்று முழுக்க புறுபுறுத்தபடி திரிவா. "நான் ஒருத்தி இருக்கிறன் பழஞ்சோறு தின்னுறதுக்கு" போட்டு வடிக்கிறது எனக்கு என்னவினை பழசு தின்னுறதுக்கு என்று அன்று முழு நாளும் பழஞ்சீலை கிழிஞ்சு மாதிரி இருக்கும்.

அம்மம்மாவுக்கு ஆசை கடைசி காலத்தில் தங்களின் உறவுக்கார ஆக்கள் யாருக்காச்சும் என்னை கலியாணம் செய்து குடுக்க வேண்டும் என்று.

ஓசைப்படாமல் எத்தனை கனவுகள் அம்மம்மாவின் மனதில் இருந்திருக்கும். எத்தனை விடயங்களைச் சொல்ல முடியாமல் தத்தளித்திருப்பா. சொன்னால் நிறைவேறுமா. என்ன ஏக்கங்கள் இருந்திருக்கும்? அம்மய்யா சாகும் போதும் அம்மம்மா உயிருடன் இருந்தவா. ஒரு இரவு படுத்த அம்மம்மா எழுந்திருக்கவேயில்லை என்று தங்கச்சி சொன்னாள்.

மல்லிகை

மார்ச் 2005

அஞ்சலி - டி. சிவராம் (47)

(பிறப்பு 11.08.1959 - இறப்பு 29.04.2005)

‘ஆயிரம் கட்டுரைகளைவிட ஒரு உயிர் மிகவும் பெறுமதியானது’ சிவராம் படுகொலை செய்யப்பட்ட உடனே எனது மனது நினைத்துக் கொண்ட ஆங்கிலப் பழமொழி. ஏப்ரல் 27ஆம் திகதி இரவு 10.30 மணி அளவில் பம்பலபிட்டி பொலிஸ் நிலையம் அமைந்துள்ள பாதுகாப்பான இடத்தில் சனநடமாட்டம் உள்ள காலி வீதியில் வைத்து ‘தராக்கி’ என்ற புனை பெயரில் எழுதி வரும் சர்வதேசமும் அறிந்த தமிழ் பத்திகையாளர் சிவராம் இனந்தெரியாதோரால் கடத்தப்பட்டார். இரவு ஒரு மணியளவில் அவரது மனைவிக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று வந்தது. சிவராம் சுடப்பட்டு ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தன புர எனும் இடத்தில் சடலம் போடப்பட்டுள்ளது என்பது அந்தச் செய்தி. ஆங்கிலத்தில்தான் தகவல் சொன்னவர் பேசியிருக்கிறார். கொலையாளிகளே, கொலையைச் செய்து விட்டு அனுதாபமும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ் தேசியம் தொடர்பான அதீத அக்கறை கொண்ட சிவராம் ஒரு வலுவான குரலாகவே இருந்து வந்தவர். அரசுக்கும் ஆட்சியாளர் களுக்கும் பொதுவாக ஆங்கிலத்தில் எழுதும் பத்திரிகையாளர்கள் மீது ஒரு அச்சம் இருந்து வந்தது. சிவராம் அரசு இயந்திரத்தை இராணுவத்தின் மனித உரிமை மீறல்களை எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் விமர்சனம் செய்தவர்.

அரசு தொடர்பான இராணுவம் தொடர்பான செய்திகள் மற்றும் விடுதலைப்புலிகள் தொடர்பான செய்திகளை ‘தமிழ்நெற்’ இணையத் தளத்தினூடாக உடனுக்குடன் வெளியிட்டு வந்தவர்.

இரகசிய புலனாய்வுப் பிரிவினர் சிவராம் மீது எப்பொழுதும் கோபமாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். இரண்டு மூன்று முறை அரசின் புலனாய்வுப் பிரிவினர் இராணுவத்தினர், பொலிஸார் என மாறி மாறி சிவராமின் வீட்டை சோதனை போட்டுள்ளனர். அண்மையில் 30 பொலிஸார் கல்கிசையில் உள்ள சிவராமின் வீட்டுக்குச் சென்று சோதனை போட முனைந்துள்ளனர். சிவராம் பலமாக மறுக்கவே கோபத்தோடு அவர்கள் வெளியேறி இருக்கின்றனர்.

“தமிழ் தேசியம் மீது பற்றுள்ள ஒரு நல்ல அரசியல் பத்திரிகை யாளனை இழந்து விட்டோம். இனி ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இப் படி எழுத எவருமே இல்லை” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி சிவராமின் உயிரற்ற உடலுக்கு முன்னால் இருந்தபடி என்னிடம் சொன்னார்.

தமிழர் உரிமைபற்றி தொடர்ந்தும் விமர்சன ரீதியாகவும் ஆணித்தரமாகவும் தீர்க்க தரிசனமாகவும் எழுதிவரும் சிவராம் - புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடும் பொழுது இது தமிழர்கட்கு ஒரு தீர்வைப் பெற்றுத் தரக்கூடியதாகத் தனக்குத் தெரியவில்லை என்றும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்குள் பிளவுகள் ஏற்பட இது வழிவகுக்கும்; பிரபாகரன் இது தொடர்பாக நன்றாகச் சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டும் என்றும் சொன்னார்.

ஜே.வி.பியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிவராமை பகிரங்க மேடைகளில் “புலி” என்றே அழைத்தார்கள். சிவராமின் ‘தமிழ்நெற்’ இணையத்தளத்தை புலிகளின் உத்தியோக பூர்வ இணையத்தளம் என்றே சொல்லிவந்தார்கள். சிவராம் படுகொலை செய்யப்பட்ட உடன் ஜே.வி.பியினரே அவரை கொலை செய்திருக்கலாம் என்று ஒரு சாரார் கருத்து தெரிவித்தனர்.

கருணா குழுவினர் மீது இம்முறை சந்தேகம் வரவில்லை. ஏனெனில் கருணா குழுவினர் கொலை செய்ய வேண்டுமானால் எப்போதோ செய்திருப்பார்கள். அடுத்தது கொலை செய்த பாணி தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களின் பாணியல்ல கொலையாளி தன்னை சிவராமுக்கு அடையாளம் காட்டி விட்டுத்தான் கொலை செய்திருக்கிறார்.

நீண்டநாள் பகையற்ற இரானுவப் புலனாய்வுப் பிரிவுதான் இந்தக் கொலையைச் செய்திருக்கின்றது என்பது தான் இப்போதைய பரவலான அபிப்பிராயமாக இருக்கிறது. வீச்சுள்ள பத்திரிகையாளன் என்பதற்காக றிச்சட் டி சொய்சா, நிமலராஜன், நடேசன், இப்போது சிவராம் கொலை. கொழும்பில் நடந்ததன் நோக்கம் ஏனைய தமிழ் பத்திரிகை யாளர்களுக்கு விதிக்கப்படும் அச்சுறுத்தலாகவே நோக்கப்படுகிறது.

இலங்கையில் கிழக்குப் பகுதியில் இடம் பெறும் கொலைகள் பொது மக்கள் யாராகிலும் வாழமுடியாது என்ற அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஒரு மீன் வியாபாரி பழைய இயக்கம் ஒன்றில் இருந்தார் என்பதற்காக கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு திணைக்களப்பணிப்பாளர் ஈபிடிபியின் அமைச்சில் பணிபுரிந்ததால் உணவு உண்டுகொண்டு இருக்கும் வேளையில் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு பிரதேச சபைத் தலைவர் ஏனென்று தெரியாமல் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். இரண்டு புறத் துப்பாக்கிகளுக்கு நடுவில் மக்கள் வாழ முடியாத பேரச்சம் கிழக்குப்பகுதிகளில் நிலைகொண்டிருக்கிறது.

“பத்திரிகையாளரா, உங்களோடு வர பயமாக இருக்கிறது” என்று முச்சக்கர வண்டி சாரதி ஒருவர் சொல்கிறார். அந்தளவுக்கு பத்திரிகை யாளர்களுக்கு இலங்கையில் கொலை மிரட்டல் இருக்கிறது.

ஒரு மாபெரும் பத்திரிகையாளனான சிவராமன் சடலம் ஒரு குப்பை மேட்டுக்குப் பக்கத்தில் வாய் கட்டப்பட்ட நிலையில் போடப் பட்டிருந்தது கண்டு எனது நெஞ்சு பதறியது. சிவராமன் 2 முறை நான் சார்ந்த தொலைக்காட்சி செவ்வி கண்டிருக்கிறேன். அவர் ஒரு தகவல் களஞ்சியம். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சிறந்து ஆக்கக்கூடிய இரட்டை மூளை கொண்ட திறமைசாலி. அவர் ஒரு அனாதைப்பிணம் போலக் கிடந்தது இன்னும் எனது மனக்கண்ணில் பாரமாகவே இருக்கின்றது.

“பதினெட்டு வருடமாக அவரைத் தெரியும். அயல் வீட்டுக்காரரில் மிக நல்லவரும் ஒரு சிறந்த அறிவாளருமானவரைக் கொலை செய்து விட்டார்களே” என்று குணசேகர என்ற அயல்வீட்டு சிங்களவர் ஒருவர் கண்கலங்கினார். பத்திரிகையாளர்கள் அவர்களது எழுத்துகள் பற்றிய அச்சம் எல்லாத்தரப்பினர் மத்தியிலும் பரவி இருப்பதாகவே இந்தப் படுகொலைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. அச்சப்படுத்தல் என்ற ஆயுதத்தின் மூலமாக எழுத்தாளர்கள் குறிவைக்கப்படுவது தொடர் கிறது. மனித உரிமை மீறல்களை எதிர்த்த நிச்சு. 12 சொய்ஸா அன்றைய பிரேமதாச அரசால் கடத்தப்பட்டு கொலை செய்யப் பட்டார். உயிரை முடித்து விமர்சகன் எழுத்தைக் கொல்வது என்பது மட்டுமே சம்பந்தப்பட்டவர்களின் நோக்கம். சிவராமைக் கொன்றதன் மூலம் அவர்கள் உண்மையில் ஒரு பாரிய நெருக்கடியானனைக் கொன்றுவிட்ட திருப்தி அடைந்திருப்பார்கள். தமிழர் தேசியம் தொடர்பான சரியான ஆய்வைச் செய்ய இனி யார் என்ற கேள்வி உண்மையிலே எழுகிறது. தமிழர்கள் பற்றியதும் தமிழர் அரசியல் பற்றியதுமான தீட்சணியமான பார்வை சிவராமிடம் இருந்தது. வாழ்வின் மீதான உயிர் மீதான பிடிப்பை விட தனது கொள்கையின் மீதான பிடிப்பே சிவராமும வழிநடத்தியது.

“ஒரு நடேசனையோ அல்லது சிவராமையோ மண்டையில் போடுவதால் கொலையாளிகள் தமது இலக்கை அடைந்து விட முடியாது” என, பத்திரிகையாளன் நடேசன் கொலை செய்யப்பட்ட போது சிவராம் எழுதினார். கொலை பயம் இருந்தும் அவர் சாதாரண மாகவே பஸ்ஸில் பயணம் செய்து வந்தார். சிவராம் பேராதனைப் பல்கலைக்கழத்தில் படித்தவர். பின்னர் புளொட் அமைப்போடு சேர்ந்து இயங்கினார். பிறகு அரசியல் இயக்க வேலைகளை விட்டுவிட்டு தன்னை ஒரு முழு நேரப்பத்திரிகையாளனாகவே ஆக்கிக்கொண்டார்.

த ஐலண்ட், சண்டே ரைம்ஸ் போன்ற பத்திரிகைகளில் தராக்கி என்ற புனைபெயரில் தொடர்ந்து இராணுவ ஆய்வுகள், அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். பின்னர் வீரகேசரி, டெயிலி மிரர் பத்திரிகைகளில் மிகத்தெளிவான அரசியல் ஆய்வுகளை முன்வைத்தார். விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசு இராணுவத்திற்குமிடையில் நடைபெற்ற யுத்த காலத்தில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் வாசகர் மத்தியில் பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றன. சிங்கள தமிழ் மக்களுக்கு ஆங்கில அச்சு

ஊடகங்கள் மூலமாகவும் இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் மூலமாகவும் தமிழ் தேசியம் தொடர்பான தெளிவுகளை ஏற்படுத்தினார். கருணாவின் பிளவுக்குப் பின்பு சிவராம் எழுதிய கட்டுரைகள், கருணாவுக்கு எழுதிய கடிதம் என்பன மிக முக்கியத்துவம் ஆகும்.

பிள்ளைகளும் மனைவியும் ஒரு கூட்டத்துக்குப்பின்னர் அழுவில்லை. கேட்டபோது எப்பொழுதும் பிள்ளைகளுக்கும் மனைவிக்கும் அவர் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் ஒரே விடயம், நான் சுடப்பட்டு இறந்துவிடுவேன். எப்பொழுதும் அப்பா உங்களோடு இருக்க மாட்டேன். நான் இறந்து விட்டாலும் கூட நீங்கள் தைரியமாக இருக்க வேண்டும்.

சிவராம் நினைத்தது நடந்து விட்டது 9 மில்லிமீற்றர் துப்பாக்கிகள் தான் இலங்கையில் இப்போது வரலாறுகளை எழுதுகின்றன.

உயிர்மை
ஜூன் 2005

சிங்கப்பூர் போல எமக்கும் ஒரு நாடு வேண்டும்

சிங்கப்பூர் எப்பொழுதும் ஒழுங்குக்கும் நேர்த்திக்கும் பெயர் போன இடம் என்றுதான் கேள்விப்பட்டோம். அங்கு விமானத்தில் வந்து இறங்கி பாதைக்கு வந்த பொழுது அது சரி என்றுபட்டது.

அங்கு நின்ற குறுகிய கால அவகாசத்துக்குள் பல முக்கியஸ்தர்களை எழுத்துத்துறை சார்ந்தவர்களை ஒலிபரப்பு ஒளிபரப்புத்துறை பத்திரிகைத் துறை சார்ந்தவர்களை சந்தித்தேன்.

பிரமிப்பூட்டும் வகையில் சிங்கப்பூர் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்கான வசதிகள் ஒழுங்குகள் எல்லாவற்றையும் அரசு செய்து கொடுத்திருக்கிறது. அதே போல் அரசு தனக்கான பணத்தை வரியாக, தண்டமாக வேறு வழிகளில் எல்லாம் உருவி எடுக்கிறது.

தமிழ் நாட்டு மூதாதையர், இலங்கை மூதாதையர் என்ற வேரோடு இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் தம்மை சிங்கப்பூரியன் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலேயே மிகக் கவனமாக இருக்கின்றனர்.

இனம், மதம், மொழி என்ற பேதங்களை புறம்தள்ளிப் படித்த வனுக்கு அறிவாளிக்கு முதலிடம் கொடுக்கும் இடமாக சிங்கப்பூர் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா பிரச்சனைகளுக்கும் முகம் கொடுத்து தமது பூமியை செழிக்கப் பண்ணிய தலைவர் லீ குவான் யூ வை இன்னும் மக்கள் மனதில் போற்றி வருகிறார்கள். அவர் தான் சிங்கப்பூரை உருவாக்கியவர். 1956ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட கட்சிக் குழப்பங்கள் யூனியன் பிரச்சனைகள் எல்லாம் சிங்கப்பூரை நாசப்படுத்தப் பார்த்த பொழுது முன்னின்று துணிவோடு உறுதியான முடிவுகளை எடுத்து பிளவுகள் வராமல் காப்பாற்றியவர். நச்சுகளை களைகொன்றொழித்த பெருமகன் என்று சிங்கப்பூரியன்கள் இன்னும் அவரை நெஞ்சார வாழ்த்துகின்றனர்.

ஆங்கிலம், சீன மொழியான மென்டரின், மலாய், தமிழ் நான்கு மொழிகளும் எங்கும் எதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றன.

74 வீதமான சீனர்களையும் 16 வீதமான மலேயர்களையும் 7

வீதமான தமிழர்களையும் 3 வீதமான ஏனைய இனத்தவர்களையும் கொண்டிருக்கிறது சிங்கப்பூர்.

“வீடுகள் மிக வசதியாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் உள்ளூர் உற்பத்தி என்பது அறவே இல்லாத ஒரு நாடு சிங்கப்பூர், ஆரம்பத்தில் 90 வீதம் குடிதண்ணீரை மலேசியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்டது. இப்பொழுது 75 வீதம் குடிதண்ணீரை கடல் நீரையே சுத்திகரித்து வழங்குகிறார்கள் ஆனாலும் உலகில் TAP தண்ணீர் குடிக்கக் கூடிய அளவான கனியுப்புக்கள் கொண்ட நாடு என்று WHO (உலக சுகாதார நிறுவனம்) சிபாரிசு செய்திருக்கின்றது என்கிறார் சிங்கப்பூரின் இரண்டாவது தலைமுறையான கே.கலையரசன்.

சிங்கப்பூரில் இளைஞர்களுக்கு கட்டாய இராணுவப் பயிற்சி இருக்கிறது. 18 வயதாகியதும் இந்த இராணுவப் பயிற்சிக்கு போகப் வேண்டும். இது இரண்டு வருட இராணுவப்பயிற்சி. அங்கு எல்லா வகையான நவீன ஆயுதப் பயிற்சியும் வழங்கப்படும் அத்தோடு கடுமையான எல்லா நேரத்துக்கும் ஏற்ப உடற்பயிற்சியும் வழங்கப்படும். அவசர காலத்தேவைக்கு உடனடியாக அவர்கள் தயாராக வேண்டும். அத்தோடு வருடம் 2 வாரம் பயிற்சி வழங்கப்படுகிறது.

சிங்கப்பூர் இராணுவம் அதி நவீன ஆயுத தளபாடங்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

அண்டை நாடுகள் அடர்ந்தேறினால், தாக்குதல் நடத்தினால் 3 நாட்களுக்கு நின்று தாக்குக் கொண்டிருக்கக் கூடிய வல்லமை சிங்கப்பூருக்கு இருக்கிறது. 3 நாள் தாக்குப் பிடித்தால் அமெரிக்காவோ அவுஸ்ரேலியாவோ உதவிக்கு வந்துவிடும் முக்கியமான வேலையில் இருந்தாலும் விரும்பிப் போவார்கள் சிங்கப்பூரியன்கள்.

இராணுவப் பயிற்சிக்குப் போகும் போது அவர்களுக்கு லீவு கொடுக்கப்படுகிறது. வேலை செய்யும் கம்பனிகளில் முழுச் சம்பளத்தை இராணுவம் கொடுக்கிறது.

அண்மையில்தான் அந்த 2 வாரப் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தார் கலையரசன்.

இளந்தலைமுறையினரின் மொழி ஆர்வம் தொடர்பாக இப்பொழுது பெற்றோரிடம் கவலை மிகுந்திருக்கிறது. பெற்றோர் தமிழில் பிள்ளை களோடு பேசினாலும் பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் தான் பதில் சொல் கிறார்கள்.

சூழல் ஆங்கிலத்துக்குள் அவர்களைச் செருகி வைத்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய கலாச்சாரத்துக்குள் பிள்ளைகள் நுழைவது தவிர்க்க முடியாமல் இருக்கிறது என்று கவலைப்பட்டார் வசந்தம் சென்றல் தொலைக்காட்சிப் பொறுப்பாளர் மொஹமட் அலி.

தற்போதைய தலைமுறை தமிழ்க் கலாச்சாரத்தைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை என்றார் அவர்.

“வீட்டிலும் வற்புறுத்த முடியாமல் இருக்கிறது பிள்ளைகளை தமிழில் பேசும்படி. எமது கட்டுப்பாட்டை மீறிவிடுமோ எனும் அச்சமாக இருக்கிறது. இது ஒரு பக்கம். மறுபக்கம்,

இளைய வயதினர் ஆண்பிள்ளைகள் பெண்பிள்ளைகள் விடயத்தில் மிகவும் சுவலையாக இருக்கிறது. திருமணம் குடும்ப உறவுகள் சீர்கெட்டு வருவது வேதனையளிக்கிறது. பெண்கள் அனேகமாக எல்லோருமே வேலைக்குப் போகிறார்கள். இதனால் தனி வங்கிக் கணக்கு மற்றவர்களை எதிர்பார்க்காத தனித்துவம் இதன் காரணமாக திருமணம் முடித்த இளம் தம்பதியினரிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் அதிகரிக்கின்றன. அத்தோடு விவாகரத்து முன்னைய காலங்களை விட கடந்த ஐந்து ஆண்டுகள் அதிகமாக இருக்கிறது.

இன்னும் இப்பொழுது புதிய சலாச்சாரமொன்று தமிழர்களிடையே உருவாகி வருகிறது. அதுதான் மிகவும் ஆபத்தானது.

ஒற்றைப் பெற்றோர் (Single parents) முறை. கல்யாணம் ஆகாமல் குழந்தை பெற்று வாழ்வது. இது மிகவும் சுதந்திரமான முறை என்று பெண்கள் நம்புகிறார்கள். ஏனைய சீன, மலாய் சமூகத்தவரிடையே பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க அஞ்சியே இம்முறை பெருகி வந்தது. குடும்பப் பிரச்சனை, மாமன் மாமி, உறவுகள் தொல்லை என்று எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு தன்னந்தனியே மிகவும் சுதந்திரமாக பிள்ளையோடு அல்லது பிள்ளைகளோடு வாழ்வது இலகு என்று தமிழ்ப் பெண்களும் யோசித்து விட்டார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக Single parents முறை சமுதாயத்தில் அதிகரித்து வருகிறது. எந்தக் கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லத் தேவையில்லை என்று பெண்கள் நினைக்கிறார்கள். அது அபரிமிதமான வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறது எமது சமூகத்தில் இப்பொழுது.

இப்படியே எல்லாப் பெண்களும் நினைத்தால் என்ன ஆகுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது.

ஆனால் அரசு இந்த விடயம் தொடர்பாக இப்பொழுது அவதானம் செலுத்தி வருகிறது. அத்தோடு உடையும் குடும்பங்கள் மற்றும் விவாகரத்து, குடும்பப்பிரச்சனைகள் தொடர்பாகவும் SINDA என்கின்ற சிங்கப்பூர் இந்திய மேம்பாட்டு சங்கம் தமிழ்ச் சமூகத்தினரிடையே அக்கறை கொண்டு கவுன்ஸிலிங் முறைகளை செய்து வருகிறது” என்று பல விடயங்கள் தொடர்பாக விளக்கமளித்தார் Channel News Asiaவில் செய்திப்பிரிவு Executive editor ஆக பணிபுரியும் திருவிம்.எம்.கார்மேகம் (56)

தமிழ் மொழி தொடர்பாக மிகவும் அக்கறையோடு மூத்த தமிழர்கள் காணப்படுகிறார்கள். எங்காவது விளம்பரப் பலகைகளில் தமிழ் எழுத்துப்பிழை இருந்தால் உடனடியாகவே அரசு தமிழ் மொழிப் பிரிவிற்கு ரெலிபோன் செய்து ஏசி அதனை மாற்றச் செய்து விடுவார்கள் என்றார் வசந்தம் சென்றலின் திரு சபா முத்து நடராஜா (37).

பெற்றோர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்குமான உறவு மிகுந்த கவலைக் கிடமாகவே இருக்கிறது. பெற்றோர்கள் முழு நேரம் வேலை செய்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகள் உறவுகள் துண்டிக்கப்பட்டு தனித்து விடப்படுகிறார்கள். வேலைக்காரரோடு இருக்கும் பிள்ளைகள் விரக்தியின் உச்சநிலையை அடைகிறார்கள். இது ஒரு பாரிய தலைமுறைப் பிரச்சனையை உருவாக்கிவிடுகிறது. இதனால் சின்ன வயதினில் மதுப்பழக்கம், போதைப்பொருள் பாவித்தல், இளந்துணை தேடல் என்று விரியும் இந்த நெருக்கு வாரங்கள் இளம் குற்றவாளிகளை உருவாக்குகிறது என்கின்றார் சபா முத்து நடராஜா (37).

சிங்கப்பூரில் ஏழைகள் இருக்கிறார்கள் அவர்கள் யாரென்றால் அளவுக்கதிகமாக மது பாவிப்பவர்கள் போதைப் பொருள் பாவிப்பவர்கள் இவர்கள் அங்குள்ள வாழ்க்கைச் செலவுக்கு ஈடுகட்ட முடியாமல் திண்டாடுகின்றனர் என்றார் சபா.

எல்லாமே பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டும். 20 கொண்ட ஒரு சிகரட் பெட்டி 12 சிங்கப்பூர் டொலர் (768 இலங்கைரூபா). மதுவகை சிகரட் எல்லாமே அதிஉச்சவிலை.

மதுவகைகளை வெளிநாட்டில் இருந்து கொண்டு வரமுடியாது. Airportஇல் உள்ள Duty free கடையில் ஒரு லீட்டர் மட்டும் மது வாங்கி வெளியில் கொண்டு போக முடியும். சிகரட்டும் கொண்டு போக முடியாது சிங்கப்பூருக்குள். எங்களோடு வந்த ஒருவர் மதுப் போத்தல் ஒன்று கொண்டு வந்தார். அதனை செக்பண்ணிய கஸ்டம்ஸ் அதற்கு 35 சிங்கப்பூர் டொலர் அபராதம் கட்டிவிட்டுத்தான் போக வேண்டும் என்றார்கள் எனது கண் முன்னே. அல்லது திரும்பிப் போகும் போது எடுத்துப் போங்கள் இங்கே வைப்பதற்கு வாடகை 4 சிங். டொலர் கட்டணம் என்றார்கள். அவர் 4 டொலர் கட்டி Airportஇல் வைத்து விட்டு சிங்கப்பூருக்குப் போனார்.

ஒருவர் கொண்டு வந்த 4 சிகரட் பெட்டிகளை வாங்கி பிளேட்டால் வெட்டி குப்பை வாளியில் போட்டார்கள் கஸ்டம்ஸில்.

இந்திய வம்சாவளியினர் செல்வச் செழிப்பாக இருக்கின்றனர். அதிபர் தமிழர் எஸ்.ஆர்.நாதன் எளிமையானவர், பந்தா இல்லாதவர். யாரும் அவரைப் போய்ப் பார்க்கமுடியும் அவரை 'மக்கள் அதிபர்' என்றே சீனர், மலாயர், தமிழர் எல்லோரும் அன்பாக அழைக்கின்றனர்.

625 சதுர கிலோ மீற்றர்தான் சிங்கப்பூரின் மொத்தப் பரப்பு ஆனால் இப்பொழுதும் கடலை மண்போட்டு நிரவி நிலமாக்கிக் கொண்டிருக்கும் கைங்கரியத்தை அவர்களிடம்தான் கற்க வேண்டும்.

ஏற்கனவே ஒரு பிள்ளை மட்டும் போதும் என்று கண்டிப்பான உத்தரவால் வேறு பிள்ளைகளைப் பெறாத சிங்கப்பூரில் இப்பொழுது பிறப்பு விகிதம் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது. இதனால் அரசாங்கமே பிள்ளைகளைப் பெறுவதற்கு ஊக்குவிப்புத் தொகை வழங்குகிறது. ஆனால் மக்கள் ஒரு பிள்ளை முறையில் இருந்து இன்னும் நினைவு திரும்பவில்லை.

பிள்ளை பெறும் பெண்களுக்கு சலுகைகள் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 3 மாதம் முழுமையான சம்பளத்துடன் லீவு, வேலை செய்யும் பெண்மணிக்கு கர்ப்பிணிகளுக்கு சலுகை. பிள்ளை பெற்றால் வெகுமதி 20 ஆயிரம் சிங்கப்பூர் டொலர் பணம் (12 லட்சத்து 80 ஆயிரம் இலங்கை ரூபாய்) வழங்கப்படுகிறது அரசால். ஆனால் பெற்றோர் ஒன்றே போதும் என்று வாளாவிருப்பவர்களே அதிகம். பழகிவிட்டது அவர்களுக்கு.

நாடாளுமன்றத்தில் 8 தமிழர்கள் அங்கம் வகிக்கின்றனர். அதில் 5 பேர் அமைச்சர்கள். ஒரு பெண் எம்பியும் இருக்கிறார். தமிழ் போதனா மொழியாகவும் இருக்கிறது. முதல் மொழி ஆங்கிலம். இரண்டாம் மொழி தத்தமது தாய் மொழியை நிச்சயமாகத் தேர்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. வெகு விரைவில் தமிழ் மொழி மூலமான பட்டப்படிப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட இருக்கிறது என்று தெரிவித்தார்கள்.

90 வீதமானவர்களுக்கு சொந்த வீடு இருக்கிறது. படிப்புக்கேற்ப கைநிறைய சம்பாதிக்கிறார்கள் சிங்கப்பூரியன்கள்.

ஒரு தொலைக்காட்சி 'வசந்தம் சென்றல்' ஒரு வானொலி 'ஒலி 96.8' ஒரு தினசரி பத்திரிகை 'தமிழ் முரசு' ஆகியவை தமிழ் மொழி மூலமான தொர்புச் சாதனங்கள்.

சிங்கப்பூர் வானொலியில் நல்ல தமிழைக் கேட்டு ஆனந்தித்தோம் நானும் நண்பன் ராஜு.

உண்மையில் தமிழை வளர்க்க இந்தத் தலைமுறையினர் செய்யும் பங்களிப்பு அளப்பரியது. ஒலி 96.8 அறிவிப்பாளர் அழகிய பாண்டியன் முகம் தெரியாவிடினும் நெஞ்சத்துள் நிறைந்திருக்கிறார் தமிழால்.

அவர்கள் தரும் நாட்களுக்கு மேல் நாட்டில் தங்கி இருப்பவர்களுக்கு Overstay ஒரு நாளுக்கு ஒரு கசையடி வழங்கப்படும் என்பது முதலே நான் கேள்விப்பட்ட தண்டனை. அது ஆயுள் முழுக்க உடலைவிட்டு அழியாதாம்.

தண்டனைகள் தான் மனிதனை வழிப்படுத்த ஒரே வழி என்பதனை சிங்கப்பூர் நேர் சாட்சியாக இருக்கிறது. அங்கு லஞ்சம் இல்லை என்று பெருமையாகச் சொல்கிறார்கள். எங்களுக்கும் அப்படி ஒரு நாடு வேண்டும்.

தினக்குரல்

20.11.2005

சர்ச்சைக்குள்ளாகியிருக்கும் பத்மநாப ஐயர்

— ௨௦௨ —

லண்டனில் இருக்கும் இ.பத்மநாபஐயர் தன்னலம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு தமிழ் வெளியீட்டுத் துறையில் தன்னை அர்ப்பணித்துவரும் ஒருவர். ஆனால் தமிழக சீரிய சஞ்சிகைகளிடையே பெரும் சர்ச்சைக்குரியவராக கடந்த சில மாதங்களாக பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி வருகிறார்.

பொ. ஐங்கரநேசன் தினக்குரலுக்காக ஐயரை பேட்டி கண்டிருந்தார். அந்தப் பேட்டி மூன்று வாரங்களாக பிரசுரமாகியிருந்தது. 2003ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 7ஆம் திகதி, செப்டம்பர் 21ஆம் திகதி, ஆகஸ்ட் 31ஆம் திகதிகளில் தினக்குரலில் வெளியிடப்பட்ட செவ்வி பல முக்கிய தகவல்களை உள்ளடக்கியதாக வெளிவந்தது.

இலங்கை மற்றும் புலம் பெயர் நாடுகளின் தமிழ் இலக்கிய முயற்சி இன்னும் பதிப்புத்துறை அந்தக்கால இந்தக்கால இலக்கிய வளர்ச்சி என்று மிகவும் அற்புதமான வெளிப்பாடாக அது அமைந்திருந்தது.

பிரச்சனை என்னவெனில் 12 நிறைவான வினாக்களோடு வெளிவந்த தினக்குரல் பேட்டியை விட அதே பேட்டி இன்னும் 3 மேலதிக கேள்விகளுடன் 2005 மார்ச் மாத “தீராநதி” சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது.

இங்கே இன்னுமொரு சிக்கல் இருக்கிறது. தினக்குரல் பத்திரிகையில் வெளிவந்த பேட்டியை ஒரு வருடமும் ஏழு மாதமும் கழித்து “தீராநதி” 3 மேலதிக கேள்விகளோடு பிரசுரித்திருந்தது. ஆனால் தினக்குரலுக்கு இலக்கிய தார்மீக பிரசுர உரிமையின் படி எந்தவித நன்றியையும் தெரிவிக்கவில்லை தீராநதி இது குற்றமாகும். “தீராநதி” பேட்டியில் மேலதிகமாக இணைக்கப்பட்ட 3 கேள்விகளில் சர்ச்சைக்குரிய கேள்வி இதுதான்.

காலச்சுவடு சஞ்சிகையின் ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பான அணுகுமுறைக்கு அதன் இலக்கியக் கனதியை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள்கூட தமது விசனத்தைத் தெரிவித்து வருகிறார்கள். இந்நிலையில்

அண்மைக்காலமாக காலச்சுவடி இங்கிலாந்துக்கான ஆலோசராக உங்களின் பெயர் இடம் பெற்று வருகிறது. ஒரு தன்னிலை விளக்கத்துக்கு நீங்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா?

இந்தக் கேள்வியே வலிந்து ஐயரிடமிருந்து ஏதாவதை காலச்சுவடுக்கு எதிராகப் பெற ஐங்கரநேசன் முயன்றிருக்கிறார் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது.

நீங்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா என்பது “ஓம் அப்படித் தான்” என்று பதில் கூற வேண்டும் என ஐங்கரநேசன் விரும்புகிறார்.

கேள்வி இப்படித்தான் அமைய வேண்டும், தள்ளப்பட்டிருக்கிறீர்களா? இதற்கு ஐயரின் பதில் என்ன?

ஆனால் காலச்சுவடு சஞ்சிகையோடு ஐங்கரநேசனுக்கு என்ன கோபமோ தெரியாது அதனை அடிக்க இந்த வினாவைச் சேர்த்து விட்டு தினக்குரல் பேட்டியை தீராநதிக்கு அவரே அனுப்பியிருக்கிறார்.

இன்னொரு விடயம் இந்தப் பேட்டியை தீராநதிக்கு மாற்றி அனுப்பியவர் யார்? ஐயரா? ஐங்கர நேசனா? என்ற கேள்விக்கும் விடையில்லை.

இனி அந்தக் கேள்விக்கு பத்மநாபஐயரின் பதில் காலச்சுவடில் வெளியான சேரனின் நேர்காணல், சில வாசகர் கடிதங்கள் முதற் தடவையாக இலங்கைக்குப் போய்த் திரும்பிய பின்னர் காலச்சுவடு கண்ணனும் ரவிக்குமாரும் பத்திரிகைகளுக்குத் தெரிவித்த கருத்துக்கள் போன்றவை இப்படியான ஒரு எண்ணக் கருவை பலரில் ஊட்டி இருப்பது உண்மைதான். இந்த விடயங்களில் எனக்கும் அதிருப்திகள் இருக்கின்றன. ஆலோசனைக் குழு தொடர்பாக கண்ணன் என்னுடன் பேசிய பொழுது சுந்தர ராமசாழியுடனான தொடர்பாலும் அந்த அடிப்படையில் காலச்சுவடு மீது உருவான மதிப்பாலும் சம்மதித்தேன். குஜராத்தில் நிகழ்ந்த வன்முறைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் காலச்சுவடு, பக்கத்தில் இருக்கும் ஈழத்தமிழர் தொடர்பாகத் தீர்க்கமான முடிவெடுக்கத் தயங்குவதேன் என்று ஈழத்தில் அதன் வாசகர்கள் தொடர்ந்தும் கேட்டு வருகிறார்கள். தமிழகத்தில் வெளியாகும் ஒரு இலக்கியச் சஞ்சிகை ஈழப்போராட்டம் தொடர்பாகத் தனது கருத்தை அறிவிக்க வேண்டியது கட்டாயமானது அல்ல. ஆனால், காலச்சுவடு ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்துக்கு எதிரானது என்ற விமர்சனங்களுக்கு ஆளாகி இருக்கும் நிலையில் தன் நிலையைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது அவசியம். வாசகர் கடிதங்களுக்கிடாக பதில்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்காமல் பட்டவர்த்தனமாக தன் நிலைப்பாட்டை அறிவிக்க வேண்டிய நிலைக்கு காலச்சுவடு தள்ளப் பட்டுள்ளது. காலச்சுவடின் பார்வையில் தெளிவு வரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. அதற்கு நானும் முயல்வேன். முரண்பாடாக அமையும் பட்சத்தில் காலச்சுவடின் ஆலோசனைக் குழுவில் நான் இருப்பதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டி வரலாம். ஈழத்திலும்

சரி, இப்போது புகலிடத்திலும் சரி, போராட்டத்துக்கு எதிரான கருத்துக்களைப் பதிப்பிப்பதில் நான் துணை நின்றதில்லை. இதில் தெளிவாகவே இருக்கிறேன்.

இந்த ஐயரின் பதிலில் இருந்து சுந்தர ராமசாமியின் உறவை அறுத்துக் கொள்ள ஐயர் எந்த விதத்திலும் தயாராக இல்லை என்றே தெரிகிறது. காலச்சுவடை திருத்துவேன் என்று சொல்லும் ஐயர் அதனைத் தான் சொல்ல வருகிறார்.

காலச்சுவடு-2005 மே மாத இதழில் கண்ணன் தீராநதியின் இலக்கியத் திருட்டு இது என்றும் பொ.ஐங்கரநேசனைப் பற்றியும் தூற்றி எழுதியிருந்தார். அத்தோடு ஏலவே காலச்சுவடு இதழில் பணியாற்றி விட்டு அதன் ஆசிரியர் கண்ணனோடு முரண்பட்டு காலச்சுவடை விட்டு வெளியேறிய மனுஷ்ய புத்திரனையும் கண்ணன் தாக்கியிருந்தார். ஏனெனில் தீராநதி மனுஷ்ய புத்திரனின் பேட்டியைப் பிரசுரித்திருந்தது. மனுஷ்ய புத்திரன் காலச்சுவடு ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர்.

இதற்கிடையில் காலச்சுவடு ஐயரின் மின்னஞ்சல் முகவரி, தொலை பேசி இலக்கங்களைக் கொடுத்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்றெல்லாம் பதகளிப்படுகிறது.

அதன்பின்பு - மனுஷ்ய புத்திரனின் “உயிர்மை” சஞ்சிகையில் காலச்சுவடின் கடமை-கண்ணியம்-கட்டுப்பாடு மற்றும் அற்பத்தனம் என்று ஒரு முழுப்பக்கமே இந்த விவகாரம் தொடர்பாக 2005 ஜூன் மாத இதழில் மனுஷ்ய புத்திரன் இப்படி எழுதியிருக்கிறார்.

சிறுபத்திரிகைச் சூழலின் போலீஸ்காரனாகத் தன்னைக் கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கும் காலச்சுவடு மே-2005 இதழில் அதன் ஆசிரியரால் தீராநதியின் இதழியல் திருட்டு பற்றி ஒரு குறிப்பு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தீராநதியில் வெளியான பத்மநாபஐயரின் நேர்காணல் தீராநதிக்கு அளிக்கப்பட்டதல்ல, மறு பிரசுரம் என்ற தகவல் அதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. திருட்டு என்ற குற்றத்திற்காக முன் வைக்கப்படும் தகவல் நேர்காணல் செய்தவரோ செய்யப்பட்டவரோ அதை வெளியிட்ட பத்திரிகையோ இதை எதிர்கொள்ளும் இதனை எதிர் கொண்டு தீராநதியின் மேல் தாக்குதல் தொடுப்பதன் காரணம் அப்பேட்டியில் இருந்த காலச்சுவடு குறித்த ஐயரின் அபிப்பிராயங்கள் தான்.

சுழுத்து அரசியலில் காலச்சுவடின் அபிப்பிராயங்களை மறுதலிக்கும் பத்மநாபஐயர் சுழுப்பிரச்சனையில் காலச்சுவடின் நிலைப்பாடுகள் தொடருமானால் அதன் சர்வதேச (?) ஆலோசனைக் குழுவில் இருப்பதை மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இதுதான் காலச்சுவடை இவ்வளவு பதற்றமடைய வைக்கிறது. தினக்குரலில் வெளியான ஒரு கருத்து தமிழக வாசகர்களின் கவனத்

துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவுடன் ஆவேசம் தலை விரித்தாடுகிறது. ஐயரின் மின்னஞ்சல் முகவரியைக் கொடுத்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்றெல்லாம் கண்ணீர் விடும்போது அந்தப் பேட்டியை ஐயர் பெயரில் தீராந்தியே எழுதி வெளியிட்டதா என்ற சந்தேகம் வருகிறது.

நீண்ட நெடுங்காலமாக நவீனத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலோடு ஆழமான உறவுகளைப் பரந்துபட்ட தளத்தில் பேணி வரும் ஐயரை காலச்சுவடு ஏஜன்டாக ஒரு மனப்பதிவை உருவாக்குவதே இந்தக் குறிப்பின் நோக்கம். ஆனால் ஐயர் வேங்கடாசல பதியோ அரவிந்தனோ அல்ல.

உயிர்மை ஐயரை சரியாக எடை போட்டிருக்கிறது. ஐயர் இலங்கையில் இருந்த காலத்திலும் சரி இங்கிலாந்தில் இருக்கும் காலத்திலும் சரி தனித்துவமான ஒரு வெளியீட்டாளராக பதிப்பாளராக தன்னை அடையாளப்படுத்தி வந்திருக்கிறார்.

அவர் தனிப்பட்ட ஒரு ஏஜன்டாக அல்லாமல் இலங்கை இந்திய தமிழ் எழுத்துகளுக்கு அசைக்க முடியாத ஒரு பாலமாக இருந்திருக்கிறார். இது 1968இலிருந்து இன்று வரை தொடருகிறது.

தினக்குரல், தீராந்தி, காலச்சுவடு, உயிர்மை என்ற ஐயர் தொடர் பான சர்ச்சை நீண்டு கொண்டே போகிறது. இதற்கான விடை சொல்ல வேண்டியது பத்மநாபஐயர் தான். அவர் மௌனமாகவே இருக்கிறார்.

தினக்குரல்

24.07.2005

(லைவ் செக்ஸ்) LIVE SEX

பொதுவாகவே ஐரோப்பிய நாடுகள் லண்டன் போகும் வாலிபப் பையன்கள் டவுனுக்குப் போனால் கண்ணில் படுவது “LIVE SEX” என்கின்ற ஒரு விடயம்.

பிரான்ஸில் நானும் நண்பர் சி. புஷ்பராசாவும் பயணம் செய்தது தான் அதிகம். புஷ்பராசா நல்ல ரசனையுள்ளவர். எல்லா இடங்களையும் கொண்டு போய் காண்பித்தார்.

அவரது காரில் போகும் பொழுது ‘LIVE SEX’ என்ற ‘போட்’ நீளத்துக்கும் இருந்தது.

எதனையும் நேரில் பார்க்கத் துடிக்கும் மனது என்னுடையது. புஷ்பராசாவிடம் சொன்னேன். அதனை நேரடியாகப் பார்க்க வேண்டும்.

இதுவரை அந்த ‘போட்’ போட்டிருந்த இடம் ஒன்றுக்குள்ளும் போகவில்லை என்றும் அதில் என்ன இருக்கிறது என்று தெரியாது என்றும் சொன்னார்.

ஐரோப்பாவுக்கு நான் போய் ஐந்தாவது நாள். கண்களுக்கு எல்லாமே புதினமாகத் தான் தெரிந்தது.

100 பிராங் (அப்பொழுது EURO வரவில்லை 1 பிராங் இலங்கையில் 10 ரூபாய். 1998 இல்) வாசலில் கேட்டார்கள். எழுதிய ஒரு துண்டு தந்தார்கள். 100 பிராங் புஷ்பராசாதான் தந்து அனுப்பினார். அவர் வெளியில் இருந்தார். உள்ளே இருட்டாக இருந்தது. ஒரு பெண்மணி சுத்தும் ராட்டின மேடையில் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தார்.

என்னை நோக்கி ஒரு சிவப்பு ‘ரோச்லைட்’ ஏந்திய பெண்மணி வந்தார். என்னை அழைத்துச் சென்றார். ஒரு கதிரையில் உட்கார வைத்து விட்டு தானும் என்னருகில் அமர்ந்து கொண்டார். சிறிது நிமிடங்களில் ஒரு ஆண் வந்தார் “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் குடிக்க” பிரான்ஸ் காரரின் உபசரிப்பு இதுவாக்கும் என்று மகிழ்ந்தேன்.

“ஒரேஞ் ஜூஸ் தாங்கோ.”

“லிக்கர் கலக்க வேணுமோ?”

“வேண்டாம்.”

இரண்டு கொண்டு வந்தார். அவரே சொன்னார்.

“மற்றையது உங்கள் நண்பிக்கு....”

“சரி கொடுங்கோ.”

“உங்களுக்கு சிகரட் வேணுமோ.”

“வேண்டாம்.”

“உங்களது நண்பிக்கு வேண்டுமாம்.”

“சரி பரவாயில்லை.”

சிவப்பு ‘ரோசலைட்’ பிடித்து வந்த பெண்மணி எனக்கருகில் உட்கார்ந்தவுடன் எப்படி எனது நண்பியானாள் என்று எனக்கு ‘பெரி’ தட்டவில்லை.

‘ரோசலைட்’ நண்பி கேட்டாள். “உங்களுக்கு SEX செய்ய வேண்டுமா?”

“நான் தேவையில்லை” என்றேன்.

“சரி அப்ப பில்லைக் கட்டு” என்றாள். ஜுஸ் கொண்டு வந்தவரும் வந்துவிட்டார். பில் 1125 பிராங். நான் சலனப்படவில்லை. அவர்களின் காசு பறிக்கும் உத்தி அது. ஒரு ஜுஸுக்கும், அங்கு திட்டமிட்டபடி வேலை (!) செய்யும் SEX பெண்; குடித்த ஒரேஞ் ஜுஸுக்கும் ஒரு ‘மல்பறோலைட்’ சிகரட் பெட்டிக்கும் அந்தப் பெண் கையில் வைத்திருக்கிறா சிகரட் பெட்டியை. அதனை பொலித்தீன் கழட்டவில்லை. திருப்பிக் கொண்டு போய் விற்பனையில் சேர்ப்பார்களாக்கும்.

இப்படிப் போகிறவர்களை உரித்துவிடுவார்கள் போல. நான் சொன்னேன் “என்னிடம் பணம் இல்லை.”

“கிறடிட் காட் இருக்கிறதா” என்றார்கள்.

“இல்லை.”

தடித்த ஆப்பிரிக்க செக்கியூரிட்டிகள் 2 பேர் வந்தார்கள்.

“அப்போ ஏன் இதற்குள் வந்தனீ?”

“நான் ஒரு பத்திரிகையாளன். எனது மூளை எப்பவும் தேடிக்கொண்டிருக்கும். இதென்னது என்று பார்க்க வந்தேன்.”

எனது பாஸ்போட்டை வாங்கிப் பார்த்தார்கள் நான் ‘சிலோன்’ என்பதை உறுதி செய்துகொண்டார்கள். அண்மையில் வந்ததையும் பார்த்தார்கள். எவ்வளவு பணமிருக்கிறது எடு எல்லாத்தையும் 10 பிராங் சில்லறை, 22 மார்க், 5 கில்டன் என்று இருந்த எல்லா நாட்டுப் பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

“இனிமேல் இப்படியான இடங்களுக்குப் போகாதே” என அறிவும் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு எனது நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் ‘LIVE SEX’ என்று ‘போட்’ போட்டால் ஆர்வ மிகுதியால் நுழைந்து விடாதீர்கள். இப்படி எல்லாம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தேன்.

லண்டனில் 5 பவுண்டான் அனுமதிக்கட்டணம் வாருங்கள் என்று சிருங்கரித்த பெண்கள் வாசலில் நின்று அழைப்பார்கள். எனக்குத் தெரியும் உள்ளே என்ன என்று. அவர்களின் பக்கம் திரும்புவதே இல்லை.

லண்டனில் 'பிக்கட்லி சேர்கஸ்' 'லைஸ்ரர் ஸ்கொயார்' பகுதிகளில் இது இருக்கிறது. நான் புத்தி சொல்லாத சில நண்பர்கள் போய்விட்டு நூறு, நூற்றியம்பது பவுண்டஸ்களைத் தொலைத்துவிட்டு வந்து அழுதிருக்கிறார்கள். பட்டால் தானே அறிவு.

உயிர்மை

மார்ச் 2008

எனக்கான லண்டன் முத்திரை

— ௨௦௨ —

லண்டனில், ஐரோப்பிய நாடுகளில் முத்திரை வெளியிடுதல் என்பது ஒரு சுவாரஸ்யமான விடயம். அங்கு யாரும் அழகான முத்திரைகளை வெளியிடலாம். பலர் 'ஹெரால்டே' போய்விட்டு வந்து அங்கு பிடித்த படம் ஒன்றை செலக்ட் செய்து கொடுத்து 'ROYALMAIL' முத்திரை செய்யும் பகுதிக்கு அனுப்பினால் நாங்கள் அனுப்பும் படத்தோடு First Class முத்திரையை இணைத்து 'ரின்ட்' செய்து அனுப்புவார்கள். அதற்கு FirstClass முத்திரைக்கான தொகையும் பக்கத்தில் எமது படத்தை ரின்ட் செய்வதற்கான தொகையும் அனுப்ப வேண்டும். 05 நாட்களில் முத்திரை உங்கள் படத்தை இணைத்தபடி வீட்டுக்கு வரும்.

இது உத்தியோகபூர்வமற்ற 'Royal Mail' இன் ஒரு களிப்பூட்டும் சேவை.

அருகில் இணைத்திருக்கும் FirstClass முத்திரை தான் பெறுமதியானது உத்தியோக பூர்வமானது. இரண்டு படங்களையும் ஒட்டை போட்டு பிரித்தே வைத்திருப்பார்கள். எத்தனையும் அடிக்கலாம். அத்தனைக்கும் பவுன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆனால் வெளிநாடுகளில் 'முத்திரை வெளியீடு' என்று இதனைத்தான் சொல்கிறார்கள்.

எனது நண்பர் ஒருவர் தனது படம் கொண்ட எதுவும் சொல்லாமல் ஒட்டி இலங்கைக்கு அனுப்பிவிட்டார். இங்குள்ள எழுத்தாளர் ஒருவர் நண்பரைத்தான் பிரிட்டிஷ் அரசு கௌரவித்து விட்டது என்று நினைத்து பத்திரிகையில் செய்தியும் போட்டுவிட்டார்.

இந்த முத்திரையை அடித்துவிட்டு நண்பர்களிடம் காட்டினேன்.

"நீ பெரிய ஆளாகிவிட்டாய்" என்று எத்தனையோ பேர் பாராட்டினார்கள்.

பின்னர் விடயத்தைச் சொன்ன போது ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அங்குள்ளவர்களுக்கே தெரியாது இந்த விடயம். உங்களின் புகைப்படம் ஒன்றை லண்டனுக்கு அனுப்பி முத்திரை ஒன்று அச்சடித்து மகிழலாமே.

நாய் கடித்தாலும் காசு

— ௨௦௨ —

உணவு என்பது வெறுமனே வயிற்றை நிரப்புவதற்காக மட்டும் அல்லாது. ரசித்து, சுவைத்து அனுபவித்து உண்பதற்காகவுமே. பலர் அந்த சுவையின் மனோரதியத்தை அனுபவிக்க மாட்டார்கள். எனது அதிபர் ஆதா. ஆறுமுகம் நல்ல ஆஜானு பாகுவானவர். 6 ஆம் வகுப்பில் இருந்து பத்தாம் வகுப்பு வரை அவர்தான் அதிபர். உணவின் சுவையை அனுபவித்துச் சாப்பிடும் ஒரு அற்புதமான மனிதர். ரசித்துச் சுவைப்பதில் அவர் சிறப்பானவர். லண்டனுக்குப் போன புதிதில் இலங்கைச் சுவையை, கொஞ்சம் நாக்குக்கு உறைப்பானதைத் தேடித் திரிய வேண்டிய ஒரு இக்கட்டான நிலை இருந்தது.

நாங்கள் இருந்த இடத்தில் இந்தியர்களதும் பாகிஸ்தானியர்களதும் கடைகளும் ரெஸ்ஸூரண்ட்டுகளும் இருந்தன. 'தண்தூரி' கோழி பார்ப்பதற்குச் சிவப்பாக இருக்குமே தவிர, எடுத்து வாயில் வைத்தால் சப்பென்று இருக்கும்.

எங்கள் தமிழ் ருசியைத் தேடி அலைந்தோம். உண்மையில் உறைப்பு சாப்பிடுவதற்கென்று ஒரு மணித்தியாலம் கார் ஓடினோம்.

அதற்குப் பிறகு தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசங்களுக்கு வந்ததன் பின்தான் வாயும் வயிறும் மகிழ்ந்து போயின. 'சுள்'ளென்று படும் உணவு வகைகளை தமிழர்களது உணவகங்கள் இப்பொழுதும் தருகின்றன.

இலங்கை பிளேன்ரி, வறுத்து இடித்த கோப்பி என்று எல்லாம் கிடைக்கும். ஈஸ்ட்ஹம், அல்பேட்டன், வெம்பிளி, ஹரோ போனீர் களென்றால் தமிழ், தமிழ், தமிழ் மயமே. 2 சோடி பால் அப்பம் 3 பவுண்ஸ்கள், 10 இடியப்பம், உறைப்புக்கறி, ஒரு சொதி பக்கட் 3.50, சோறு, கறி 3.50, கொத்துரொட்டி 4 பவுண்ஸ், பிலாக்கொட்டை 2.50 கிராம் 2 பவுண்ஸ், முருங்கைக்காய், கதலி வாழைப்பழம், பாண், பணிஸ், மாலு பாண் என்று எல்லாமே கிடைக்கும். இலங்கைச் சுவை பிலாக் கொட்டையில் இருந்து பொல் சம்பல் வரை கிடைக்கும். அங்கு சாப்பாட்டுப் பார்சல் ஒரு வெற்றிகரமான பிஸ்னஸ். பலர் TAX இல்லாத பிஸ்னஸாக அதனைக் கையகப்படுத்தி உள்ளனர். வீடுகளில் சமைத்து கடையில் வைத்து விற்பனை செய்யலாம். ஒரு சாப்பாட்டுப்

பார்சலுக்கு 2 பவுண்ட்ஸ் லாபம் கிடைக்கும் இப்போதைய இலங்கை ரூபா கிட்டத்தட்ட 400 என்று வையுங்கள். ஒரு பவுண்ட் இப்பொழுது 190 ரூபா....

லண்டனில் இன்னுமொரு TAX கட்டத் தேவையில்லாத அல்லது கட்டாமல் இருக்கக் கூடிய லாபமுள்ள வீட்டுத் தொழில் ரியூசன். இலங்கையில் இருந்து வரும் ஆங்கிலம் தெரியாத பிள்ளைகளுக்கென்று ஆரம்பித்த ரியூசன் வகுப்புகள் இப்பொழுது எல்லாப் பாடங்களுக்கும் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டது.

பிள்ளைகளை ரியூசனுக்கு விடுவது தாய்மார்களின் தினக் கடமைகளில் ஒன்றாகிவிட்டது. லண்டனில் இருந்து வரும் தமிழ் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்று எதனைத் திறந்தாலும் விளம்பரப் பக்கத்தில் தமிழர்கள் நடத்தும் ரியூசன் வகுப்புகளைப் பற்றிய விளம்பரம் இருக்கும். பெரிய கொட்டகை போட்டு ரியூசன் செய்ய முடியாது. அப்படிச் செய்தால் அது ஒரு தொழில் என்று வந்து விடும். கவர்மென்டுக்கு TAX கட்ட வேண்டும் என்று பாரிய பிரச்சினை.

இது, வீட்டில் ஒரு ஹோலில் ஏழு, எட்டு வாங்குமேசை போட்டு 'ரியூசன்' வகுப்புகள் வலு மும்முரம். கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம் என்று வகுப்புகள் நடக்கின்றன. தமிழ் வகுப்புகளும் உண்டு. தமிழ் வகுப்பில் ஒருமுறை "அ-அம்மா, ஆ-ஆடு, உ-உரல்" என்ற ரிச்சரை. பிள்ளை எழும்பிக் கேட்டது "றுலீயவரசயட" ரிச்சருக்கு அந்தச் சிறுமியின் யூகம் கூட விளங்கவில்லை. எமது தமிழ் நெடுங்கணக்கு மட்டையை வைத்து "உ-உறி" என்று பாடம் நடத்துபவர்களையும் கண்டிருக்கிறேன்.

ஆங்கில மொழியில் சிந்திக்கின்ற தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கு அவர்களுக்குத் தெரிந்த பொருட்களை சேர்த்துக் கொண்டு விளங்கப்படுத்த வேண்டும் என்ற கரிசனையே இல்லாமல் தமிழ்ப் பாடங்களை எமது பழைய உபாத்தியாயர்களும் உபாத்தியாயினிகளும் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாகனத்தில் ஹோர்னை ஒலிப்பான் என்று எழுதுவதில் எமக்கு உடன் பாடில்லை. விளங்கும் விதமாக இருக்கட்டும்) கோபம் வந்தால் அடிப்பார்கள் அல்லது அதிக சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்த அடிப்பார்கள். இங்கு செவிப்பறை கிழிந்து போகும் வரை அடிக்கிறார்களே ஏன்? ஒரு முறை இந்தியர்கள் கிரிக்கெட்டில் வென்றதற்காக 'சவுத்ஹோல்' பகுதியில் அடித்தார்களே 'ஹோர்ன்' அப்படி ஒரு சத்தம், அதற்காக யாரும் கோபப்படவில்லை. பின்னர் 'ரொனி பிளையர்' வென்ற நேரம், அதற்குப் பிறகு ஒரு முறை தீயணைப்புப் படையினர் வேலை நிறுத்தம் செய்த போது அவர்களைக் கண்டால் அவர்களுக்கு ஆதரவாக... வாகனங்களை விட்டுக்கொடுத்து ஓடுபவர்கள் அந்தப் புண்ணியவான்கள். தினமும் கொழும்பில் பயணம் செய்பவர்கள் ஏதோ சபிக்கப்பட்டவர்கள் போல, எமக்குத் தெரிவார்கள் இப்பொழுது என்னையும் சேர்த்து....

சுத்தம் என்பது எவ்வளவு முக்கியமானது. லண்டனில் கண்ட இடத்தில் 'ஸிப்பை' திறந்ததற்காக ஒரு நாள் பொலிஸ் ஸ்டேஷனில் ஒரு தமிழர் தடுத்து வைக்கப்பட்டு கவுன்ஸிலிங் செய்யப்பட்டு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

சுத்தம் பற்றி சின்ன வயதில் இருந்தே வெள்ளைக்காரர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குப் புரிய வைக்கிறார்கள். அவர்கள் அதனைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். வீதியில் ஏதாவது பேப்பர்துண்டு இருந்தால் கூட, பெரியவர்கள் முதல் பிள்ளைகள் வரை எடுத்து அருகில் உள்ள குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விடுவார்கள்.

எமது நண்பனின் அண்ணா SCOTLAND இல் கலியாணம் முடித்து இருக்கிறார். அண்ணி ஒரு பல் டொக்டர். பாதையில் நடந்து போகும் போது, அண்ணா ஒரு பேப்பரை நிலத்தில் வீசி விட்டார். வெள்ளைக்கார அண்ணிக்குப் பிடிக்கவில்லை. "நீ என் நாட்டை அசுத்தப் படுத்துகிறாய்" என்று சொல்லி ஒரு நாள் முழுக்கப் பேசவில்லை என்று நண்பன் சொன்னான் அது வியப்பில்லை.

இங்கிலாந்தில் வேல்ஸ் பகுதியில் எனக்குத் தெரிந்தவர் ஒருவர் இருக்கிறார். ரம்மியமான மலைப்பாங்கான இடம். பார்ப்பதற்கும் வசிப்பதற்கும் தோதுவான இடம். எனது வைத்திய நண்பர் காலில் கட்டுப் போட்டிருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு ஓய்வு நாட்களில் போவேன்.

இம்முறை வலு கஷ்டப்பட்டார். அது ஒரு பெரிய கதை என்று வைத்திய நண்பரின் மனைவி சொன்னார். நண்பர் தினமும் காலையில் நடைப்பயிற்சி செய்பவர். அப்படி நடைப்பயிற்சியின் போது, வேறு ஒருவர் தனது நாயோடு பயிற்சிக்கு வந்திருக்கிறார்.

திடீரென்று நாய் கடித்துவிட்டது. அது உயரமான வகையைச் சேர்ந்த நாய். நாய் சொந்தக்காரர் மிகவும் கலவரப்பட்டுப் போனார். அது கடிக்கக் கூடிய நாய் மாதமொரு முறை சிகிச்சை, பரிசோதனை எல்லாம் செய்த நாய், ஆனால் கடித்துவிட்டது. பல் ஆழமாகப் பட்டு விட்டது. காலின் கீழ் சன்னளையில் வாக்கான கடி. உடனடியாக மருந்துவமனைக்குப் போயிருக்கிறார். நண்பரும் நாயும் உடனடியாக பரிசோதனை செய்யப்பட்டது. நாய்க்கு வருத்தமில்லை.

நாய் கடித்ததற்கு வழக்குப் போட்டார் இவர். தீர்ப்பு உடனடியாக வந்தது. நாய் கடித்ததற்கு நண்பருக்கு நாய் சொந்தக்காரர் ஐயாயிரம் பவுண்ட் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும். அவர் மனரீதியான உளைச்சலுக்கும் சேர்த்து இது. அடுத்தது நாய்க்கு உடனடியாக வாய்க்குப் பூட்டுப் போட வேண்டும். (நாய்க்கான வாய்ப்பூட்டு கடையில் இருக்கிறது) தொடர்ந்து மருத்துவச் செலவுக்கும் பணம் கொடுக்க வேண்டும். நாய் கடித்தாலும் காசு.

அப்பாவின மரணம்

“என்ரை அப்பாவை மூடாதேங்கோ! என்ரை அப்பாவை மூட வேண்டாம். என்ரை அப்பா எனக்கு வேணும். என்ரை அப்பாவை மூடாதேங்கோ. என்ரை அப்பாவைக் கொண்டு போகப் போகினம். என்ரை அப்பாவைக் கொண்டு போக வேண்டாம் எண்டு சொல்லுங்கோ என்ரை அப்பாவை மூடப்போகினம். அவர் வேணும். அவர் இல்லாமல் எங்களாலை வாழ முடியுமோ. அப்பா வேணும். அம்மா அவையிட்டை சொல்லுங்கோ அப்பாவைக் கொண்டு போக வேண்டா மெண்டு அப்பா... என்ரை அப்பா...” இடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோகப் போகினம் அப்பாவை. செத்த வீட்டில் இன்னும் அக்கா அழுது கொண்டிருக்கிறா. ஃபாதர் வந்து கடைசியில் ஓதவேண்டிய பைபிள் வசனம் எல்லாம் ஓதி முடிஞ்சு போச்சு அக்கா அழுது கொண்டே யிருக்கிறா. அக்காவும் அப்பாவும் உயிர். ரெண்டு பேரும் எப்பவும் ஒண்டாகவே இருப்பினம். கதைப்பினம். அக்காவை அப்பா தன்ரை மகளாக இல்லாமல் ஒரு நல்ல நண்பியாகவே பார்த்திருக்கிறார். அக்கா நல்ல சுட்டிக்காரி. எல்லாத்திலையும் சுட்டிக்காரி. படிப்பிலை. நாட்டுக் கூத்திலை நாடகத்திலை, பேச்சிலை, கவிதை எழுதுறதிலை, எல்லாத்திலையும்.

அக்கா அப்பாவைப் பார்த்து பார்த்து வளந்தவா, விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருக்கிறா. அப்பாவை நாங்கள் எப்பவும் பிரேதமாக நினைச்சுப் பார்த்ததில்லை. அப்பாவை உயிருடன் இல்லாமல் நினைச்சுப் பார்க்க எங்களுக்கு முடியாமல் இருந்தது.

மற்ற அப்பாக்கள் மிகவும் கடுமையானவர்கள் எண்டெல்லாம் சொல்லுறவையைப்பற்றி கேள்விப்பட்டனாங்கள். ஆனால் எங்கடை அப்பா அப்பிடி இல்லை.

இப்ப அப்பா பிரேதமாகக் கிடக்கிறார். எங்களுக்கு இப்படி ஒண்டு வருமெண்டு, அப்பாவை இப்பிடி பாப்பம் எண்டு நான் கன விலையும் காணல்லை. நேற்று வரைக்கும் நல்லாத் தானே இருந்தவர். வருத்த துன்பம் எண்டு அவருக்கு ஒண்டும் வந்ததில்லை. ஆஜானு பாகுவான தோற்றம் எண்டு சொல்லுவினமே அதை அப்பாவினை தான் பாத்தனாங்கள். அப்பிடி ஒரு கம்பீரம். அப்பா திடீரெண்டு சவப் பெட்டிக்குள்ளை வந்து படுத்த மாதிரிக்கிடக்குது.

அப்பா எழும்பி வாங்கோ வீட்டுக்குப் போய் நாட்டுக்கூத்து பழுவும் எண்டு சொல்ல வேணும் போல கிடக்கு. பிரேதம் எல்லாம் பொய்போல கிடக்கு. அக்கா, அம்மா, பக்கத்து வீட்டு கனகா அன்றி, எங்கடை மாமா எல்லாரும் அழுகினம். நிறைய பேர் அழுதால் இவையெல்லாம் அப்பாவோடு மிகவும் அன்பு செலுத்தியிருக்கினம் எண்டு தானே அர்த்தம். உண்மையில் அப்பா நல்லவர்தான். சந்தேக மில்லை. அக்காவுக்கு அப்பா போனது பெருங்கவலையாகத்தான் இருக்கு. எங்களுக்கு என்ன செய்யுறதெண்டு விளங்கவில்லை.

அம்மா பேயறைஞ்சவா போல கிடக்கிறா. பெட்டியை மூடி சுடுகாட்டுக்கு அப்பாவைக் கொண்டு போகப் போகினம். மூடுறதுக்கு கறுப்பு கோட் போட்டவை வருகினம். அவையள் எந்தவித முக உணர்ச்சியும் இல்லாமல் இயங்குகினம். அவையளுக்கு எப்பிடி உணர்ச்சி வரும். அப்பா எங்களுக்குத்தானே அவையளுக்கில்லையே. அப்பா எங்கடை அப்பா தானே அவையளின்ரை அப்பா இல்லையே. அப்பா எங்கடை அன்புக்குரியவர் தானே பிரேதம் கொண்டு போறவையின்ரை அன்புக்குரியவர் இல்லையே. ஆனால் அப்பாவை அவையளுக்குத் தெரிஞ்சிருந்தால் அப்பாவோடு பழகியிருந்தால் அப்பாவோடு ஒண்டா இருந்து சாப்பிட்டிருந்தால் அப்பாவோடு வேலை செய்திருந்தால் அப்பாவிட்டை நாட்டுக்கூத்து பழகி இருந்தால் இப்ப சும்மா இப்பிடி இருந்திருக்க மாட்டினம் அவையளும் அழுதிருப்பினம்.

கறுப்பு கோட் போட்டவையிலை மூண்டு பேர் அப்பாவைச் சுத்தி போட்டிருந்த பூக்களை, பூ வாஸ்களை, பூ செண்டுகளை, மலர் வளையங்களை எடுத்துக் கொண்டு போகினம். போய் காருக்குள்ளை வைக்கினம். அப்பாவைத் தூக்க ஆயத்தமாகினம். வெப்புசாரம் மனசுக்குள் வெடிக்கிறது. அக்கா ஓ வெண்டு கத்துறா.

“என்ரை ஐயா! என்ரை ஐயா என்ரை ஐ.....” அம்மா கேவுறா. இனி எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுது மண்ணுக்குள்ளை போகப் போகுது. அப்பாவைக் கொண்டு போய் மண்ணுக்குள்ளை புதைக்கப் போகினம். இனிப் புதைக்கத்தானே வேணும். ஆனால் அப்பாவை அப்படியே வீட்டிலை கொண்டு போய் வைச்சாலும் அப்பா வோடை நாங்கள் இருப்பம். எண்டு தான் எனக்கு மனசுக்குப் படுகிறது. ஏனெண்டால் அப்பா பிரேதமாக வீட்டிலை கிடந்தாலும் நாங்கள் எல்லாரும் அப்பாவிலை அன்பு செலுத்துவோம். அப்பா எங்களையும், பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களையும் அவ்வளவு அன்பாக நேசித்தவர்.

எனவே தான் எனக்கு அப்படி நினைக்குது. அது சரியாகவும் இருக்கலாம். எனக்கு கண்ணீர் மாலை மாலையா கொட்டுகிறது. கண்ணீர் மட்டும் கண்ணாலை வராட்டில் இருதயம் வெடிச்சுப் போடுமாக்கும். அப்பாவை நினைச்சால் கண்ணீரைத் தவிர வேறையொன்றும் இப்ப எங்களிட்டை இல்லை.

“என்ரை ஐயாவை கொண்டு போகாதேங்கோ. அம்பது வருஷம் வாழ்ந்தவரை கொண்டு போறீங்களே. என்ரை ஐயா என்னைப்

பாத்து ஒரு முறைப்பு முறைச்சிருப்பாரோ. என்னைப்பாத்து ஒரு கடுஞ்சொல் சொல்லியிருப்பாரோ. என்னை எப்பவும் தன்ரை தோளிலை சுமந்தவரெல்லோ. என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் தான் அதைச் சுமந்து கொண்டு எனக்குக் கூட தெரியாமல் வாழ்ந்தவ ரெல்லோ என்றை ஐயா. அவரை பிரிக்காதேங்கோ. என்னை விட்டுப் பிரிக்காதேங்கோ. அவர் எங்களுக்கு வேணும். கொண்டு போகா தேங்கோ அவர் இல்லாமல் எப்படி நாங்கள் இனி வாழுறது. ஐயா... என்றை ஐயா... ஐயாவை தூக்க வேண்டாம் எண்டு சொல்லுங்கோ! தம்பி மோனை ஐயாவை கொண்டுபோய் மண்ணிலை போடா தேங்கோ. ஐயா குப்பைக்குள்ளை கிடந்த என்னை கோபுரத்திலை கொண்டு வந்து வைச்சவர். ஏழையாய் இருந்த என்னை தன்ரை கையிலை ஏந்திக் கொண்டாடினவர். நான் அவர் இல்லாமல் இருந்த தில்லையே!. ஒருநாளும் என்றை ஐயாவை விட்டுட்டு நான் சாப்பிட்ட தில்லை. ஐயா எனக்காகக் காத்திருப்பார். ஐயாவுக்காக நான் காத்திருப்பேன். என்றை ஐயாவை என்ன விட்டு பிரிக்காதேங்கோ ஐயா சாகேல்லை. அவர் போக முதல் நான் போயிருக்கலாமே. ஐயோ நெஞ்சு வெடிச்சிடும்போல கிடக்கு. நான் சாகவேணும். இப்ப சாக வேணும். ஐயாவோடை போகவேணும். உண்மையாய் ஐயா இல்லாமல் நான் இந்த உலகத்திலை வாழ முடியாது. என்ற நெஞ்செல்லாம் அடைக்குது பொடி. ஐயா இல்லாமல் உன்னாலை இருக்கேலுமாடா என்னாலை முடியாது... முடியாது... முடியாது....."

தொண்டையிலை இருந்து வார்த்தைகள் இல்லாமல் அம்மா கேவுறா. தொண்டைத் தண்ணி வத்திப் போட்டுது. அம்மாவுக்கு. அம்மா நேற்று காலையில் இருந்து அழுது கொண்டே இருக்கிறா. அம்மா இப்பவரைக்கும் பத்து பதினைஞ்சு தரம் மயங்கி விழுந்திட்டா.

அப்பா முற்போக்கானவர். மக்களை நேசித்தவர். ஒழுக்கமாக வாழ்ந்தவர். அப்பா யாரையும் இழிவாகப் பேசினதே கிடையாது. யாருக்கும் அவன் எண்டு சொன்னதே கிடையாது. அதனாலை நாங் களும் யாருக்கும் அவன் எண்டு சொல்லுறது இல்லை. நல்ல மனிதனின் உறைவிடமாக, நல்ல பழக்க வழக்கங்களின் உறைவிடமாக இருந்தவர்.

அப்பா அம்மாவை அம்மா எண்டும். அம்மா அப்பாவை அப்பா எண்டும் கூப்பிடுவார்கள். அந்த அழைப்பிலேயே அன்பு கனிந்து கொண்டிருக்கும்.

நானும் அண்ணையும் அக்காவும் இந்த அன்பிலே திளைத்திருப் போம். அப்பாவும் அம்மாவும் எப்பொழுதும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அப்பா ஒரு கவிஞராக எழுத்தாளராக நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞராக இருந்தார்.

ஏ9 பாதை மூடப்பட்டது அங்கு சனங்கள் கஷ்டப்படுவது போன்ற விஷயங்கள் அப்பாவை அதிகமாகக் கவலைப்பட வைத்தன. அப்பா

கடைசி காலத்தில் தன்ரை பிரேதம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஊரில் உள்ள தனது தாயாரின் வீட்டில் வைத்து எடுக்க வேணும் எண்டுதான் ஆசைப்பட்டார். ஆனால் ஏ9 திறக்கப்படாமலேயே அப்பா எங்களை விட்டு விட்டு செத்துப் போனார்.

கொஞ்சம் பேர் தான் ஐயாவின்ரை செத்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கினம். பேப்பரிலை செய்தியைப் பார்த்தவைதான் வந்திருக்கினம். அவையளிலை கன பேருக்கு செய்தி போயிருக்காது. மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் எண்டு எல்லா இடங்களுக்கும் இப்ப பேப்பர் போகாததாலை செய்தி போயிருக்காது. ரேடியோவும் எங்கடை ஆக்கள் இருக்கிற இடங்களில் வேலை செய்றதுக்கு கரண்டும் இல்லை. பற்றறியும் இல்லை. காகம் இல்லை இனி எப்பிடி செய்தி போகும். அப்பாட்டை படிச்ச பிள்ளைகள் பெரிய ஆக்கள் எல்லாருக்கும் செய்தி போக வழியில்லை அதுதான் யோசனையாய் கிடக்கு.

அப்பா படிப்பிக்கும் போது பாக்க வேணுமே. மற்ற வகுப்பிலை பாடம் இல்லாமல் இருந்தால் அவையளும் வந்து அப்பாடை பாடத் திலை இருந்திடுவினம்.

எத்தனையோ வகுப்புகளிலை அடி மாஸ்டர் மார் வரக்கூடாது எண்டு பிள்ளையள் நேத்தி வைச்சிருப்பினம். வைரவருக்கு இளைக் கட்டுவினம். உப்படித்தான் தில்லையம்பலம் வாத்தியார் வரக்கூடாது எண்டு பாலை மரத்தடி வைரவருக்கு கற்பூரம் கொழுத்த நேத்தி வைச்சனாங்கள் நானும் ரூபனும் ஸ்ரீயும் உண்மையிலை நேத்தி பலிச்ச தில்லையம்பலத்தாருக்கு பொக்குளிப்பான் வந்திட்டுது. நாப்பது ஐம்பது நாட்கள் எங்களுக்கு கொண்டாட்டம் தான். குசி தான். சுதந்திரப் பறவைகளாய்த் திரிந்தோம்.

தில்லையம்பலத்தார் ஆங்கிலம் எடுத்தவர். அடி மன்னன் கன்னம் பழுக்கும். கன்னத்திலை தான் சளார் சளார் எண்டு அறைவார். அவரின்ரை வியூகம் தெரிஞ்சதன் பிறகு அவர் அடிக்க ரெடியானால் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொள்ளப் பழகினோம் நாங்கள். ஆங்கிலம் எடுப்பார். ஆனால் அவர் நினைச்சுக் கொண்டிருப்பார் உவங்களுக் கெங்கே இங்கிலீஸ் தெரியப் போகுது உவங்களுக்கெங்கே விளங்கப் போகுது எண்டு தான் வகுப்பு எடுப்பார்.

அவருக்கே எங்களுக்கு விளங்க வைக்க வேணும் எண்ட நினைப்பே இல்லை. பிறகு எப்படி எங்களுக்கு அவரின்ரை படிப்பித்தல் ஏறும். அப்படியே ஆங்கிலத்தை அவர் விளக்காமலே நாசமாக்கிப் போட்டார். உப்படி எத்தினை வாத்திமார். ஆனால் அப்பாவின்ரை கிளாஸ் வலு கலாதியாய் இருக்கும். கம்பராமாயணம் எண்டால் முழு அசோக வனமும் சீதையும் திரிசடையும் அரக்கரும் அரக்கியரும் அப்படியே எங்களுக்கு முன்னால் நிற்பார்கள். சுந்தரகாண்டம் வலு சுவையாக இருக்கும்.

சீதா அசோகவனத்தில் நாங்கள் இருப்பது போலவும் அடர்ந்த மரங்களுக்குள் அழகான சோலையின் தென்றல் வீசுவது

போலவும் மரங்கள், புள்ளினங்கள், மான்கள், குரங்குகள், கீரிப்பிள்ளைகள் எல்லாம் ஊசாடுவது போலவும் அப்பாவின் வர்ணனைகள் இருக்கும். நான் அப்பாவின் பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படித்தேன்.

அப்பா சுவலைகளை மறைக்கத் தெரிந்த மனிதன் ஆனால் இரண்டு சுவலைகள் அவரை தொடர்ந்தும் வாட்டிக் கொண்டு வந்தன. ஒன்று எங்களுடைய அண்ணா சின்ன வயதிலை செத்துப்போனது. மற்றது அக்காவின்ரை பொம்பிள பிள்ளை குழந்தையிலை செத்துப் போனது.

இந்த விசயத்தை அப்பாவாலை மறக்கவே முடியாமல் போய்விட்டது. அப்பா இப்ப பிரேதமாகக் கிடக்கிற நேரம் உது எல்லாம் எனக்கு திரும்ப திரும்ப நினைவுக்கு வருகது. அவரின்ரை மூத்த மகன் எங்கடை அண்ணா செத்த போது அப்பா அப்படியே உடைந்து போய்விட்டார். அவர் அண்ணாவின் செத்த வீட்டில் வைத்துச் சொன்னது இன்னும் எனக்கு நினைவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது.

நான் தூக்கி வளத்த தோளிலை இன்னும் பாரம் இறங்கவேயில்லை போய் சேந்திட்டான் என்றை மகன் எண்டு அப்பா குழறினார். அப்பா எல்லாரிலையும் அளவு கடந்த அன்பு வைச்சிருந்தார் அண்ணா செத்ததோடை உடைந்து போனார்.

அக்கான்ரை பிள்ளை ஆறு வயசிலை செத்தது அப்பாவால் தாங்க முடியாத ஒன்று. அது இருந்தது. அது சிறந்த என்றை குழந்தை செத்துப் போச்சது எண்டு அப்பா அழுதவர். திரும்பத் திரும்ப அதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர். எங்கடை கூட்டுக் குடும்பம் அதில் இருந்து பிரிந்து போக ஆருமே விரும்பேல்லை. அப்பாவின்ரை மடிக்குள்ளை தான் மாயா எப்பவும் இருப்பாள். மாயா செத்துப் போனதை அப்பா தனது ஈரல்குலையே அறுந்து போய்விட்டதைப் போல அழுதார். விம்மினார். துடித்துத்தான் போனார். மாயாவும் அப்பா வெண்டுதான் அப்பாவை கூப்பிடுவாள். அவளின் அன்பில் அப்பா திளைத்துப் போய் இருப்பார். சோறு தீத்தவேணுமா அப்பா. மருந்து குடிக்க வேணுமா அப்பா, சட்டை போட வேணுமா அப்பா, தலை இழுத்துகட்ட வேணுமா அப்பா தூக்க வேணுமா அப்பா, நித்திரைக்குப் போகவேணுமா அப்பா. அப்பா இல்லாமல் மாயா இல்லை. மாயா இல்லாமல் அப்பா இல்லை. அப்படி ஆகிவிட்டது அவர்கள் உறவு. மாயாவைப் பிரிந்ததன் பின்னர் ஒரு மாதம் மட்டிலை அப்பா உண்ணாமல் குடிக்காமல் இருந்தார் முழுக்க உடைஞ்சு போனார்.

மாயா பற்றிய கற்பனையில் அவளின் நினைவுகளோடுதான் அப்பா வாழ்ந்தார். அவளின் பூப்போட்ட சட்டைகள், அவள் ட்றிங்ஸ் குடிக்கும் கோப்பை, மாயாவின் அழகான கலர் மூக்குக் கண்ணாடி, மாயாவின் கீச்சிடும் சப்பாத்து, மாயாவின் மொண்டசூரி பை, மாயாவின் சிரிப்பு சத்தம், மாயாவின் மொழி என்று அப்பா அவளின் நினைவுகளில் இருந்து கடைசி வரை விடுபடவேயில்லை. அவ்வளவு அன்பு அவர்.

அன்புள்ள மனிதர் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் உயிரோடு அப்பா அன்பின் உருவமாகவே எங்களுக்கு முன்னால் சதையும் ரத்தமுமாக இருந்தார். அன்பு அவரின் இரத்தத்தில் ஊறியிருந்த ஒன்று. எல்லோருக்கும் நல்லவராகவும் எல்லோர் மீதும் அன்பு செலுத்துபவராகவும் அவர் இருந்தார். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களோடும் வரும் விருந்தாளிகளோடும் உறவினர்களோடும் அன்பின் உருவமாகவே அவர் இருந்தார். இயல்பாகவே இந்த குணங்கள் அவரில் இருந்தன.

எங்களுக்கு அன்பு மீது அக்கறையும் அவதானிப்பும் அப்பாவினால் தான் வந்தது.

அண்ணாவின் மரணத்தின் பின்பும் அப்பாவின் மனநிலையில் மாற்றம் தெரிந்தது. ஒருருநாள் ஈஸி செயாரில் படுத்துக்கிடந்தவரைப் பார்த்தேன். இரண்டு கண்களின் கடைசி ஓரங்களிலும் கண்ணீர் வெகுநேரமாக வடிந்து கொண்டிருந்தது.

மனதின் கவலைகள் எல்லாம் கண்ணீராக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் அப்பாவைக் குழப்பவில்லை. அப்பா அழுமட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவரின் வடிகாலாக அது அமைந்திருக்குமாக்கும். மௌனமாக அவர் அழுதார். அப்பா அப்படித்தான் அழுவார்.

ஒருவர் அப்பாவிடம் கடன் வாங்கி விட்டார். எழுபத்தைந்தாயிரம் ரூபாய். இது பெரிய காசு அப்பாவைப் பொறுத்த வரையிலும். ஏனெனில் அப்பா பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் இக்கட்டுக்கு தனது சேமிப்பு புத்தகத்தில் இருந்தே அதை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டார். வாங்கியவருக்கோ கொடுக்க வசதி இல்லாமல் கிடந்து கஷ்டப்பட்டார். அப்பாவிடம் தவணைக்கு மேல் தவணை கேட்டார்.

வாங்கியவரும் கடன் சுமை தொடர்பாக கவலைப்படுவதாக இருந்தார். அவரின் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் அப்பாவின் நிலைமையும் அதனை தேவைப்படுவதாக இருந்தது. அதனால் தனது மனைவியின் தாலிக் கொடியை அடைவு வைத்து விட்டுக் கடன் பணத்தைத் தந்தார் வாங்கியவர். ஆனால் விசயம் கேள்விப்பட்டவுடன் அப்பா அவரின் மனைவியின் தாலிக் கொடியை மீட்டு வந்து கொடுத்து விட்டு நீங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் உங்களுக்கு உதவி செய்வது என்றைகடமை என்று சொல்லிவிட்டு கடனை வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டார்.

ஒருநாள் ஏனப்பா அப்படிச் செய்த நீங்கள் எண்டு கேட்டேன். ஒருமுறை தான் ஒரு முஸ்லிம் கலண்டரைப் பார்த்ததாகவும் அதில் நபிகளாரின் பொன்மொழி ஒன்று இருந்ததாகவும் சொல்லி அந்தப் பொன் மொழியைச் சொன்னார்.

“மறுமை நாளின் கஷ்டங்களில் இருந்து இறைவன் தம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று யார் ஆசைப்படுகிறாரோ! அவர் தம்மிடம் கடன் வாங்கி அதனை நிறைவேற்ற முடியாமல் கஷ்டப்படுபவருக்குக் கடனைத்

திருப்பித் தரும் (தவணைக் காலத்தை) நீட்டித் தரட்டும். அல்லது (முடிந்தால்) அவரின் கடனை (திரும்பப் பெறாமல்) விட்டு விட்டும்” என்று நபிகளார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் என்றார். உண்மையில் அப்பாவைப் போல் அதிசயமான நல்ல மனிதரை நான் பார்த்ததேயில்லை. அவர் ஒரு நல்லவராகவும் புதிரானவராகவும் இருந்தார்.

எல்லா மார்க்க அறிவும் அப்பாவுக்கு பூரணமாக இருந்தது. அப்பாவின் அறிவுக்கு எல்லையைத் தேடுகிறேன்.

இண்டைக்கு அப்பாவின்ரை செத்த வீட்டுக்கு வந்த கடன் வாங்கியவர் ஒரு பையிலை அப்பாவிட்ட வாங்கின கடன் எழுபத்தையாயிரத்தையும் இன்னும் இருபத்தையாயிரம் சேர்த்து எல்லாமாக ஒரு லட்சத்தைப் போட்டு அப்பாவின்ரை பிரேதத்தின்ரை காலடியிலை வைச்ச குழறின குழறுவையை பாத்து பக்கத்திலை நிண்டவை எல்லாரும் கலங்கிப் போட்டினம். நான் சொன்னேன் “வேண்டாமண்ணை அப்பாவே வேண்டாமெண்டு போட்டார் எங்களுக்கு வேண்டாமண்ணை” என்றேன். அவர் சொன்னார் “உன்ரை அப்பா தெய்வமடாமோனை. ஏனெண்டால் மனிசருக்கு உந்த குணம் இல்லையடா, வராது.”

அப்பாவின் செத்த வீட்டுக்கு கொஞ்சப்பேர் தான் வந்திருந்தனர். போக்குவரத்து பிரச்சினையால் யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு பகுதியில் இருந்து ஆக்கள் யாருமே வரவில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலை அப்பா செத்திருந்தால் சனம் சனமா ஆயிரக் கணக்கிலை வந்து சொரிஞ்சிருக்கும்.

இனி வீட்டிலை அப்பா இருக்க மாட்டார் அவரின் முழுப் புகைப் படம் இருக்கும். அதன் கழுத்தில் மாலை இருக்கும். அப்பாவின் நினைவுகளை சுமந்து மட்டுமே இருப்போம். அப்பாவின் பேச்சு இருக்கும். அப்பாவை நினைச்சு அம்மா அழுவா, அக்கா அழுவா நான் அழுவேன். என்றை அக்காவின்ரை பிள்ளைகள் அழும். நினைவுகள் வீட்டை சூழ்ந்து போய்க்கிடக்கும்.

அப்பா ஒவ்வொரு பிள்ளைகளையும் எவ்வளவு அக்கறையோடு கவனிச்சவர். நினைக்கும் பொழுது நாங்கள் அப்படி இருப்பமோ எண்ட கேள்வி வருகிறது. ஆனால் இருக்க வேணும்.

அக்கா ஒருத்தரை ஏ-எல் படிக்கிற நேரம் விரும்பிட்டா. காதல் விசயங்களில் அம்மா கொஞ்சம் கறாராகவே இருப்பா. பக்கத்து வீட்டுக்காரப் பிள்ளையள் காதலிச்சால் கூட அம்மா அருவருப்பா. அம்மாவின்ரை அக்கா காதலிச்ச ஒருத்தரை கலியாணம் முடிக்கப் போறனெண்டு ஒத்தைக் காலிலை நிண்டிருக்கிறா. சரி ஆர் பொடியன் பாப்பம் எண்டு அம்மப்பா விசாரிச்சால் பொடியன் பக்கம் சாதியிலை கொஞ்சம் குறைவு எண்டு தெரிஞ்சு போச்சது.

அம்பப்பா பெரிசா சாதி பாக்காட்டிலும் அவரின்ரை இனம்

சனம் விடுமே. அது பெரிய சண்டையாகி பொடிச்சி அவரைத் தான் கட்டினா கட்டுவன் என்று அடம்பிடிக்க அம்மப்பாவும் அம்மம்மாவும் வேண்டாமெண்ட ஒருநாள் இரவு எல்லாரும் நித்திரையாயினாப் பிறகு வீட்டு தீராந்தியிலை அம்மம்மாவின்ரை சீலையைப் போட்டு சுருக்குப் போட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டா.

அதுக்குப் பிறகு அம்மாவுக்கு காதல் எண்டால் கண்ணிலை காட்டேலாது பயம்.

அக்கா காதலித்தாவே தவிர எந்த வாக்கையும் காதலனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. உங்களோடை தான் வாழ்க்கை கலியாணம் எல்லாம். ஆனால் என்றை அப்பாவும் அம்மாவும் ஓம் சொல்ல வேணும் என்று உறுதியாகச் சொல்லிப் போட்டா. வலு உறுதியா அதிலை அக்காவுக்கு எந்த உறுதியும் குலையேல்லை. ஏனெண்டால் கலியாணத்தைவிட காதலனைவிட அப்பா உயர்ந்தவர். அவர் உள்ளம் உயர்ந்தது. அதனை உடைத்து விட்டு அவரைக் கலங்க வைத்து விட்டுப் போட்டு கலியாணம் மூலம் அவரை அந்தரிக்க வைக்க அக்கா எப்பவும் துணியவில்லை துணிய மாட்டா. அந்தளவிற்கு அப்பாவை அக்காவும் அக்காவை அப்பாவும் நேசிச்சவை.

எங்கள் ஒவ்வொருவர் மீதும் அப்பா பிரத்தியேக நேசம் கொண்டிருப்பதாகவே தெரியும். அதுதான் அப்பாவின் வடிவு. ஒருநாள் என்றை காதுக்குள்ளை சக்கரப்பாண்டியன் நுழைஞ்சிட்டுது. அப்பா ஏதோ தன்ரை காதுக்குள்ளை நுழைஞ்சது மாதிரி காணப்பட்டார். அவ்வளவு வலியையும் தனதாக்கி காணப்பட்டார். இது ஆருக்கு ஏலும்.

ஒருநாள் பக்கத்து ஊர் கள்ளர் ரெண்டு பேர் எங்கடை யாழ்ப்பாண வீட்டுக்குள்ளை நுழைஞ்சிட்டினம் களவெடுக்க. அப்பா நல்லா தூங்குவார்.

அம்மா அம்மம்மா வீட்டுக்குப் போய்விட்டா. நானும் அப்பாவும் தான் வீட்டிலை, அக்காவும் அண்ணாவும் அம்மம்மா வீட்டுக்கு அம்மாவோடை போயிட்டினம்.

கள்ளர் சத்தம் போடாமல் அலுமாரியைத் திறந்து, அங்கை என்ன புதையலே கிடந்தது. ஏதோ இருக்கிறது எல்லாத்தையும் பெரிய சாக்கிலை போட்டுக் கட்டிக் கொண்டு நாங்கள் படுத்திருந்த ரூமுக்குள்ளை வந்திட்டினம்.

அப்பாவும் நானும் நல்ல நித்திரை. வீட்டு மூலைக்குள்ளை கிடந்த சருவச் சட்டியிலை ஒரு கள்ளனின் கால் தட்டுப்பட்டுட்டுது. அது 'கிணிங் கிணிங்' என்று சத்தம் போட அப்பாவும் நானும் முழிச்சிட்டம். பேந்தென்ன. லைற்றைப் போட்டால் கள்ளர் ரெண்டுபேரும் நிற்கினம்.

அவையளின்ரை பெயர் அந்த சுற்று வட்டாரத்துக்கே பிரபல்யம். அவை பேர் போன கள்ளர். எத்தனை முறை என்று கணக்கிலாத முறை கோட்டும் மறியலும் என்று போட்டு வந்தவை. பார்க்க சாது மாதிரி

இருப்பினும். ஆனால் பெருங் கள்ளர். களவெடுத்துத் திண்டு அவைய
ளுக்கு அதை விடமுடியாமல் இருக்குது. சட்டத்தாலை, கோட்டாலை,
பொலிஸாலை இந்த இரண்டு கள்ளரையும் ஒன்றும் செய்யேலாமல்
போயிட்டுது.

லைட் வெளிச்சத்திலை அவையன் கூனிக் குறுகிப் போயிட்டினம்.
ரெண்டு பேரின்ரை இருப்பு பெல்ட்டிலையும் கிறிஸ் கத்தி இருந்தது.
எனக்கு கள்ளர் எண்டு கேள்விப்பட்டாலே பயம். ஏனெண்டால்
அவையன் இரவிலை தானே திரிவினம். இரவு எண்டாலே யாருக்குத்
தான் பயமில்லை.

அப்பா பயப்படவில்லை. அப்பாவின் கண்கள் தீட்சண்யமானவை
கள்ளர் காடர் எண்டில்லாமல் எல்லாரையும் வசிகரிக்கும்.

“தம்பியவை ஏன் களவெடுக்கிறியன்?”

“ஐயோ மாஸ்டர் இது உங்கடை வீடெண்டு தெரியாமல் போயிட்
டுது. எங்களுக்குத் தெரியாது மாஸ்டர் இது உங்கடை வீடு எண்டு.
யாருக்கும் சொல்லீடாதேங்கோ மாஸ்டர். நீங்கள் எவ்வளவு நல்லவர்
உங்கடை வீட்டிலை போய் நாங்கள் களவெடுக்க வந்திட்டமே.
மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ மாஸ்டர்” எண்டு சொல்லி வந்த கள்ளர்
ரெண்டு பேரும் அப்பாவின்ரை கைகளைப் பிடிச்சு மன்னிப்பு
கேட்டினம்.

அப்பா பெரிய மனிசன் தானே அவையனை மன்னிச்சு “உதிலை
இருங்கோ” எண்டு சொல்லிக் போட்டு குசினிக்குள்ளை அடுப்பு
மூட்டி கேற்றில்லை தண்ணீர் கொதிக்க வைச்சு தேத்தண்ணி போட்டு
ரெண்டு கருப்பட்டிக் குட்டானும் தேத்தண்ணியும் அழகான கிளாசிலை
கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

“நாங்கள் கள்ளர் களவெடுக்க வந்தனாங்கள். எங்களுக்கு தேத்
தண்ணி தரிங்களே மாஸ்டர்” ரெண்டு பேரும் அழுதார்கள். யார்
செய்வார்கள் இப்படி அப்பாவைத் தவிர. ஆனால் கள்ளருக்கும்
சங்கோஜம். அப்பாவின்ரை வீட்டிலை களவெடுக்க வந்திட்டமே
எண்டு. கவலை வேறு.

அப்பா தேத்தண்ணியும் கொடுத்து இனிமேல் களவெடுக்கக்
கூடாது எண்டு அந்த சாமத்திலை உபதேசமும் பண்ணினார். உண்மை
யில் ஒவ்வொருவரும் ஒருவேலை தேடுவதற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்படு
வினம் தெரியுமா? பணக்காரர் எப்படி சும்மா வானத்திலை இருந்து
வருகினமோ. அவையின் ஒண்டை ஐஞ்சாக்கி பத்தாக்கி நூறாக்கி
அதை வளமா பெருக்கிறதிலை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பினம்
தெரியுமோ. பணக்காரரிலை நாங்கள் பொறாமைப்படக்கூடாது
தெரியுமோ. எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாமல் பணம் வராது.

அடுத்தது நீங்கள் களவெடுக்கிறது ஒவ்வொரு சாமானும் வாயைக்
கட்டி வயித்தைக் கட்டி பொம்பிளையன் சேகரித்த சாமான்கள்.
இதாலை நீங்கள் சாப்பிட்டால் அது நெருப்பைச் சாப்பிடுவதற்கு

சமன் தெரியுதோ.

ஏன் இப்பிடி நெருப்பைத் தின்னுறீங்கள். ஆண்டவன் உங்களுக்கு எவ்வளவு அழகான கை கால்களைத் தந்திருக்கிறார். அதைக் கொண்டு ஏன் உழைச்சுச் சாப்பிடக் கூடாது.

இரவில் உபதேசம் நடக்கிறது கள்ளருக்கு. நான் பக்கத்தில் இருக்கிறேன். அப்பாவுக்கு முன்னால் நிலத்தில் பணிய இரண்டு கள்ளர்களும் இருக்கினம்.

கள்ளர்கள் இருவரும் அழுகினம். கண்களால் பொலு பொலு வென்று கண்ணீர் கொட்டுகிறது. மனம் கரைந்து விட்டது. அப்பா கரைத்துவிட்டார். அப்பாவுக்கு அந்த வல்லமையும் சக்தியும் இருக்கிறது. நல்லவராக்கும் வல்லமை. சக்தி.

அப்ப நாங்கள் போறம் மாஸ்டர். கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்கள். அப்பா சொன்னார் கொஞ்சம் பொறுங்கோ வீட்டுக்குள் போய் அப்பாவின் கழிசான் பொக்கட்டில் இருந்து இருநூறு ரூபாக்களைக் கொண்டு வந்து ஒவ்வொருவருக்கும் நூறு ரூபா வீதம் கொடுத்தார். கள்வர்கள் இருவரும் விம்மி அழுத்தனர். அப்பாவின் காலைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு விம்மினர். அழுதனர். அப்பா ரெண்டு பேரையும் அன்போடு அணைச்சுக் கொண்டார். நாளைக்கு பகலைக்கு வாங்கோ உங்களோடை கொஞ்சம் கதைக்க வேணும் எண்டு சொல்லி அனுப்பினார். அழுத கண்களோடை அவையன் போனது மனதுக்குள்ளை எனக்கு இன்னும் நிக்குது.

சொன்னது போல அடுத்த நாள் நல்ல மனிதராய் அவையன் வந்தினம். அப்பா என்ன சொன்னார் தெரியுமா.

எங்கடை தோட்டம் ஐஞ்சேக்கர். அதிலை ஒரு ஏக்கரிலை நீங்கள் ரெண்டு பேரும் மிளகாய் கண்டு நடுறியள். இண்டைக்கே வேலை ஆரம்பிக்க வேணும் எண்டு இரண்டு முதலை மார்க் மண்வெட்டியைக் கொடுத்தார், இரண்டு பேரின்ரை கைகளிலும். அதனை ஏதோ செங்கோலை வாங்குவது போல் வலு பவ்வியமாக வாங்கினார்கள் அவர்கள்.

அப்பா எல்லையைக் காட்டினார். எனக்குக் குத்தகை தரவேணும் எண்டு அப்பா சொன்னார். சிரித்தபடி உண்மையாகச் சொன்னார்.

கடைசியாக ஒருதரம் முகத்தைப் பார்க்க எல்லாரும் முண்டியடிக்கினம். அம்மா வீறிட்டு அழுகிறா. அப்பாவின் உடலின் மீது விழுந்து குழுகின்றா அக்கா கேவி கேவி அழுது ஐயோ... ஐயோ... ஐயோ... என்றபடி மயக்கமாகி தரையிலை விழுகின்றா. நான் அப்பாவின் முகத்தை இறுதியாக உற்றுப் பார்த்து மனதில் அந்த இறுதி நிமிடங்களை மனதில் அழுத்தமாக இருத்திக் கொண்டேன்.

அழகான சவப் பெட்டிக்குள் வைத்து அப்பாவை மூடிவிட்டார்கள். மூட வேண்டாம் என்று அக்கா சொன்னதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. இப்படி எத்தனை முகங்களை அவர்கள் மூடி இருப்பார்கள்.

அப்பாவையும் மூடி நீளமான ஹேஸ் காரில் பெட்டியை ஏற்றினார்கள்.

அருகில் உள்ள மயானத்துக்கு அப்பாவின் உடல் போகிறது. எங்கடை அப்பாவைப் போல் யாரிருக்கிறார்கள். கால்கள் மயானத்தை நோக்கி நடக்கின்றன. மனம் அப்பாவின் நினைவுகளோடு கைகோர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஊர்வலத்தில் வந்த யாரோ சொல்லக் கேட்கிறது.

இவ்வளவு நேரமும் பெய்த மழை நிண்டுட்டுது மாஸ்டர் எவ்வளவு நல்லவர்.

வீரகேசரி

19.11.2006

07400674447
VIMAL

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD*

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் ஐரோப்பிய சமூக கலாச்சார சூழலில் நேரிடும் அனுபவங்களைத் துல்லியமாக விவரிப்பவை இளைய அப்துல்லாஹ்வின் இந்தக் கட்டுரைகள். தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைக்கும் ஐரோப்பியக் கலாச்சாரத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவுகள், ஒரு புலம்பெயர்ந்த தமிழன் ஒரு அன்னிய சூழலை எதிர்கொள்ளும் விதம் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் இந்தக் கட்டுரைகள் நமக்கு ஒரு புதிய அனுபவத்தையும் புரிதலையும் தருகின்றன.

